

TRINH THẨM

Tiểu thuyết

DỄ CỎ MÃY TAY

◎ Chuyện một cô gái nước Mỹ có chí lớn biết lo vận hội nước nhà, tình nguyện đăng vào đội trinh-thám, vượt bể sang Âu-Châu hồi đại chiến năm 1914-1918, khám phá ra được nhiều mưu thần chước độc của quân địch

3877 - 1937

Nhà in MỸ-THẮNG

50c, PHỐ HÀNG SONG, 50c

NAM-DINH

Xuất bản và giữ bản quyền

Giá : 0\$35

2387

2387

Edition de l'Imprimerie MY-THANG 50e Protectorat Namdinh

R. E. Michel

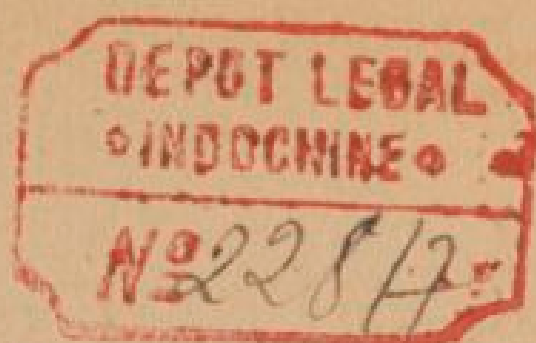
- 1.) La Lecture française au C. Sup. (Ouvrage adopté) . 0\$95
- 2.) La Lecture française au C. Moyen (Ouvrage adopté) . 0.90
- 3.) Địa-dư-tình Nam-Định (Ouvrage adopté) . 0.20

Vu-nhu-Lam et ses collaborateurs

- 4.) Manuel d'Histoire de France et d'Annam C. S. 0.40
- 5.) Manuel de Traduction. — Thème et Version C. S. 0.35
- 6.) La Dictée française au C. Sup. C. E. P. . 0.30
- 7.) La Composition française au C. Sup. C. E. P. . 0.30
- 8.) Annam Tue ngữ. . 0.30
- 9.) Quốc ngữ vỡ lòng Học quốc ngữ cách mau chóng 0.05
- 10.) Văn tây, tiếng tây, có dịch ra quốc ngữ . 0.15
- 11.) Vocabulaire et Conversation française avec traduction en annamite Cycle élémentaire . 0.35
- 12.) Hán tự Luân-lý giáo khoa, quyển I (C. E. et l'rép). 0.25
- 13.) Hán tự Luân-lý giáo khoa, quyển II (C. M. et Sup) 0.30
- 14.) Tử-vi chỉ nam. — Sách giấy lấy số Tử-Vi rách văn tât. — Cách đoán số. — Tinh Kim-xà-Thiết-tỏa, Quan-sát.
(Mua quyển I hoặc quyển III được tặng quyển I . 0.60
một cái Prime để lấy 1 lá số có giá đoán quyển II . 0.30
rất kỹ mà không mất tiền) quyển III . 0.50

Dao-van-Minh & ses Collaborateurs

- 15.) Vocabulaire français. — 1er degré. C. P. et El. 0.45
- 16.) Vocabulaire français — 2e degré, C. El. et M. 1re an. 0.45
- 17.) Livret de leçons de choses. C. Sup. C. E. P. . 0.35
- 18.) Livret d'Histoire de France. C. Sup. . 0.40
- 19.) 1er Livre de lecture fr^{se} C. El. et l'rép. (ouv. adopté) 0.50
- 20.) 2e Livre de lecture française. C. El. et M. 1re année 0.55
- 21.) La conversation française. C. El. et l'rép. . 0.25
- 22.) Cent dictées françaises. C. El. et M. 1re année . 0.35
- 23.) Luân Quốc-văn. C. Elémentaire C. E. El. I. . 0.30
- 24.) Am-lã quốc-ngữ. C. Elémentaire C. E. El. I. . 0.25
- 25.) La Lecture fr. expliquée C. El. et M. 1re. (Ouv. adopté) 0.55
- 26.) Sách giấy văn tây, tiếng tây . 0.20
- 27.) Choix de lectures françaises au C. S. (Ouv. adopté) 0.80
- 28.) Choix de lectures françaises au C. Moyen 2e année 0.70
- 29.) Mémento du Certificat d'études Primaires. . 0.50

DỄ CÓ MÃY TAY

Trình-Thám Tiêu-Thuyết

LƯỢC CHUYỆN

Chuyện này xảy ra vào hồi Âu - chiến, đương khi nước Đ... cậy có binh hùng tướng mạnh, tung hoành trên mặt Âu - châu, chỉ chực thôn tính cả hoàn cầu, làm cho nhiều nước phải lo ngay ngáy. Thế mà bên kia nước Mỹ có xuất hiện ra một người con gái tên là Ái-lệ-Ti, nàng mồ côi cha mẹ từ thuở bé, gia tư kẻ có hàng triệu, nhưng nàng là người khẳng khái có chí lớn, biết lo cho vận hội nước nhà không thiết gì đến những sự phong lưu phú quý, rồi nàng xin tình nguyện đăng vào một chân trong đội trình-thám, vượt bể sang Âu-châu, dẫn mình trong đám chồng gai, vào sinh ra tử, lúc bị trái phá nổ ở trên tàu, lúc bị quân địch bắt giam vào trong phòng kín, thế mà can-đảm, nhờ có trí-lự, đều thoát thân được cả, rồi khám phá ra được hết bao nhiêu những mưu thâm chước độc, của quân Đ... tàn bạo kia.

Đến sau chỉ vì có một chút tình riêng thuyền-quyên thì một, anh hùng thì hai, nên nàng mới phải xa vào tay quân địch.

Nghĩ lại thương cho ai !..... mà tiếc những cho ai !.....

80 Inoch.
2335

DÊ CỎ MÃY TAY

Trình thám tiểu thuyết

Chương thứ nhất

Mùa xuân năm 1917, đám mây chiến tranh, đương một mù bao bọc khắp cả châu Âu, những hạng cường tráng các nước đồng minh, ai cũng có lòng cùng công lý, cùng nghĩa vụ, đều nhất thiết hi sinh tính mệnh, để đối địch với quân Đ... rất tàn bạo kia; trận tuyến dài hàng vài nghìn dặm, binh sĩ tử thương kể có hàng vạn, mà tham dự vào cuộc chiến tranh này, những hơn mười nước, còn các nước trong năm châu, không nước nào là không chấn động, thật là một cái thảm kiếp, đời người ta chưa từng có bao giờ vậy.

Khi bấy giờ nước Mỹ chưa vào hội đồng minh, nhưng những bậc trí thức trong nước, ai cũng lo cho cuộc chiến tranh này, mà nhất đản nó tràn sang phía tây bán cầu, thời nước Mỹ thế nào cũng dây dúng vào cái họa đó; nếu bây giờ không chịu xửa sang binh mã trước đi, bỗng chốc cái ngòi chiến tranh nó bùng lên, thời lấy gì mà đương uy ra với nước ngoài được.

Còn những hạng ăn không ngồi rồi, trí lự nông nổi, vẫn cứ khúc khích cười với nhau, cho là cuộc chiến tranh bên tây Âu, thời có dự gì với bên Mỹ, có khác gì người nước Tàu béo hay gầy, có quan hệ gì đến người nước Việt không?

Vì thế nên những chỗ phần hoa đô hội trong nước, vẫn cứ chơi bời bát sượng như trước, tựa như không biết rằng lúc bấy giờ đương có cuộc đại chiến như thế.

Một hôm vào buổi chiều ngày thứ sáu, trong nhà Tân-niên Cầu-lạc-Bộ đường Ái-địch-Sinh thành Nữ-Uớc, giờ vừa sẩm tối, đèn điện đã bật lên sáng trưng khách khứa kẻ ra người vào, ăn nói ồn ồn như chợ, nhất là những

bọn đàn bà ra vào đây, phần nhiều là những hạng có danh giá trong xã hội cả, áo nọ quần kia, mỗi người một vẻ...

Bỗng đâu thấy một người con gái, ăn mặc rất xa hoa, rẽ đám đông người đi ra, đến bên cửa sổ đứng, người này mặt tươi như hoa, đi đứng nhẹ nhàng, vậy người đó là ai? tức là nàng Ái-lệ-Ti là một người chủ động trong bộ chuyện này vậy.

Ái-lệ-Ti là con gái một nhà phú hộ thành Nữu-Uớc, nàng mồ côi cha mẹ từ thuở bé, gia tư kể có hàng triệu, người vừa đẹp, vừa linh lợi, khẳng khái có chí lớn. khi nàng đến bên cửa sổ đứng, mặt mày thơ thẩn, thỉnh thoảng lại thở dài, hình như đương có sự gì lo nghĩ ở trong bụng vậy. Nhưng thực ra thời trong nào cần nàng bây giờ, đương có cảm xúc một sự, mà sự đó nó đương phát hiện ra ở trước mặt nàng, tựa như bấy giờ nàng đương đứng ở chỗ xa trường bên châu Âu, trông thấy binh sỹ hai bên, đương ra vào chỗ rừng tên mưa đạn. Kẻ gãy chân, người mất cổ, khói súng mù giời, tiếng bom dậy đất, xương phơi đầy núi, máu chảy đầy sông. Ôi! quân Đ... tàn bạo kia, bỗng gây nên cuộc đại chiến tranh này, đem loài người mà tàn bại lẫn nhau, không biết đến bao giờ lại hòa bình được như trước nữa. Nàng nghĩ đến đây, rồi ngửa mặt lên giời thở dài, xem ra có ý lo buồn lắm.

Bỗng thấy một người con gái, ăn bận đồ lễ phục, đến bên nàng ngả mũ chào cười nói rằng: « Tôi đi tìm mãi, thế ra nàng ở đây à? »

Ái-lệ-Ti nghe tiếng rất mình quay lại xem ai, thời người đó là nhà thân-sỹ Phạm-khắc-Tur năm nay chừng ngót 30 tuổi, người đẹp đẽ, tính khí ôn hòa, bề ngoài nói là cười, chơi bời với ai cũng có lễ độ; nhưng xét thực ra thời người này trầm nghị mà thâm.

Phạm-khắc-Tur vẫn có bụng quyến luyến Ái-lệ-Ti, đòi bên đi lại chơi bời, thực là chí thiết, nhưng đến việc cầu hôn

với nàng thời chàng chưa ngỏ ra, còn nàng thời vẫn cứ giữ giá làm cao. đối với chàng không có chút tình ý gì cả, ngày thường gặp nhau trong Câu-lạc bộ, mà nàng vẫn ra chiều lãnh đạm và lạnh mặt.

Đêm hôm ấy hai bên gặp nhau, Phạm-khắc-Tur giắt nàng ra ngồi một cái ghế rồi hờn hờn nói : « tôi lâu nay không được gặp nàng cứ nghĩ bùi ngùi mãi ».

Ái-lệ-Ti nói :

— « Tôi với ông mới vắng mặt độ hai tiếng đồng hồ, đã lấy gì làm lâu cho lắm ».

Phạm-khắc-Tur cười nói :

— « Thê mà tôi không hiểu làm sao, vắng nhau có hai tiếng đồng hồ, mà tôi coi lâu như là một ngày vậy ; không chách cồ nhân thường nói : « một ngày đằng đằng coi bằng ba thu » tưởng không phải là ngoa lắm ».

Ái-lệ-Ti nghe nói vẫn cứ thản nhiên như không, nhưng bấy giờ cái vấn đề cầu thân của Phạm-khắc-Tur, nó đương vướng ở trong cuống họng, 3, 4 lần định nói lại thôi, mãi sau mới đánh bạo cười nói rằng : « nàng Ái lệ-Ti ôi ! không biết nàng có biết bụng cho tôi không ? còn như tôi đối với nàng vẫn yêu trộm giấu thắm, mà đài gương kia không biết có soi đến dấu bèo cho chăng ? »

Ái-lệ-Ti nghe nói lắc đầu đáp :

— « Cứ xem như bụng tôi đối với ông, thời không có một chút gì là tình ý cả, thôi xin ông đừng nói đến việc ấy nữa, nghĩ như bọn đàn bà chúng tôi bây giờ đương tận tâm kiệt lực với nhân đạo với nghĩa vụ trong thế giới, chớ chả như bọn đàn ông (à ông chớ bết lo xa nghĩ kĩ gì, chỉ cứ chúm đầu vào những chỗ ca lâu tửu quá), cầu lấy những cuộc vui đầy thán, trận cười suốt đêm . . . »

Phạm-khắc-Tur nói :

— « Ô sao nàng lại nói lời thôi, đến những việc ấy làm gì ? rõ gái góa lo việc triều đình chữa ? »

Ái-lệ-Ti khẳng khái đáp :

— « Thế ông không biết hiện bây giờ bên Âu châu đương có cuộc đại chiến đây sao ? Kia như những nước đồng minh, xem ra ai cũng có lòng vì nhân đạo, vì nghĩa vụ, đều hi sinh cả tính mạng, đề mà đối địch với quân Đ... tàn bạo kia, còn như nước Mỹ ta, xưa nay vẫn có tiếng là nước có nhân đạo, nay đối với những sự tàn bạo của quân Đ... mà cứ mãi thình như là tai không nghe tiếng, mắt không trông thấy, cứ như thế này thời cái danh dự của Mỹ ta, chả có mây nổi mà tiêu tán đi hết cả.

Phạm-khắc-Tur nghe nói biến sắc mặt đi, rồi gượng cười đáp :

— « Hiện nước Mỹ ta bây giờ đương giữ cái chủ nghĩa trung lập, chỉ cốt giữ din cho nước mình trong ấm ngoài êm là đủ rồi, còn việc chiến tranh bên châu Âu thời có quan hệ gì đến nước ta, mà nàng phải lo xa như thế ! »

Ái-lệ Ti bịn mồm nói :

— « Sao lại không quan hệ đến nước ta ? thế thời ông rõ tồi thật, tôi thử hỏi ông nhá, nước ta đối với cuộc Âu-chiến trước, sau vẫn giữ cái thái độ trung lập, vì nước ta vốn ưa sự hòa bình, không muốn gây dướng gì đến cuộc chiến chanh cả nhưng liệu có thể giữ vững được cho nước khác khỏi xâm phạm vào nước mình hay không ? kia nước Đ... kia, nó đương cậy có binh hùng tướng mạnh, chực thôn tính cả hoàn cầu, nó còn biết kiêng kị gì ai nữa, cũng như con chó đại, nó có trợn người mà cắn đâu ? không may nó xâm phạm vào đến nước ta, thời liệu người nước ta có thể nhẫn nhục được không ? mà xem chừng quân Đ... đối với nước ta, nó chú ý lắm đấy, phải liệu mà đề phòng sớm đi, tôi thấy các ông là một bức tượng phu ngang tàng như thế, mà sự kiện vẫn không bằng một người đàn bà, nghĩ cũng lạ thực » .

Phạm-khắc-Tur thấy Ái-lệ-Ti ăn nói hùng hồn lại có lòng nghĩa phẫn như thế, bèn nghiêm sắc mặt đáp rằng :

« Xin nàng đừng nên trách tôi như thế, những điều nàng nói tôi đều hiểu hết cả rồi, à ! nhưng mà nàng đã biết chức nghiệp của tôi là gì chưa nhỉ ? »

Ái-lệ-Ti lắc đầu nói : « Không ! tôi không được biết »

Chàng liền móc túi lấy cái danh thiếp, đưa cho nàng xem thời có mấy hàng chữ :

Phạm-khắc-Tur

Hiệp chúng quốc bí mật trình thám đội, đội trưởng.

Nàng xem lấy làm ngạc nhiên.

Phạm-khắc-Tur cười nói :

Bây giờ nàng mới biết bụng cho tôi nhá, như nàng là một người con gái, mà cũng biết lo cho việc nước, thực là một người rất cao kiến, tôi xin kính phục cái chí khí của nàng . . . còn như nước ta đối với người Đ... vẫn phải ngấm ngấm phòng bị, người ngoài không biết đó thôi, tôi đây xung vào đội trình thám này, cũng là một cái trọng-trách, để đối đãi với người Đ... đó, nếu nàng lại biết hết lòng lo cho việc nước, thời đến sáng sớm mai, xin quá bộ đến số nhà 303 đường Cáp-não, tôi xin nói chuyện, không biết nàng có ưng như thế không ? »

Ái-lệ-Ti nghe nói mừng lắm, liền nhận nhời ngay, rồi hai người từ biệt nhau.

Sáng sớm hôm sau Ái-lệ-Ti đến số nhà 303 đường Cáp-não đưa danh thiếp vào, liền có người đưa ngay vào phòng giấy Phạm-khắc-Tur, thấy chàng đương ngồi ở bàn giấy những công văn công điệp chồng chất trên bàn, cao như là núi, cái quản bút cứ luôn luôn ở trên tay, chàng thấy nàng vào liền để bút xuống đứng giậy bắt tay chào, hớn hờ nói : « nàng đến đúng hẹn được cho thế này thực tôi lấy làm hân hạnh lắm, hiện bây giờ

trong đội trình thám của tôi, còn khuyết mất một chân thư-ký, chuyên dịch về những bức điện bí mật, ý tôi muốn để phần việc này cho nàng, không biết nàng có bằng lòng giúp tôi không ? »

Ái-lệ-Ti gật đầu đáp :

— « Việc gì cũng được, cốt là có lợi cho nước nhà, thời tôi cũng xin làm . »

Phạm-khắc-Tư mừng lắm, liền dẫn nàng sang một cái phòng giấy khác, trong phòng đã thấy có một bộn vừa đàn ông vừa đàn bà, người nào việc ấy làm tăm tắp, xem chừng bận rộn lắm, chàng lấy một quyển sách mã những chữ bí mật, và một hộp phong bì chữ bí mật, đưa cho nàng dịch, nàng cầm cúi vừa dịch vừa tra, không biết mỗi một là gì cả, từ đây trở đi nàng là một nữ thư-ký trong đội trình thám vậy.

Hôm sau Ái-lệ-Ti đến sở, Phạm-khắc-Tư lại giao cho một tập công văn đề dịch, nàng cầm về phòng giấy mình lấy ra một tờ đề dịch, không ngờ trong tờ giấy ấy có một cái phong bì con rơi ra ngoài bì đề ba chữ « **Đại-Bí-Mật** » dưới lại có một giòng chữ « *Phạm-khắc-Tư giữ kín* ».

Nàng lấy làm lạ bèn đem quyển chữ mã ra đề dịch, nhưng những chữ trong ấy viết, lời lẽ lơ mờ, không ra đầu đuôi gì cả, trong bụng lại càng lấy làm lạ, bèn cầm mảnh giấy đó sang phòng giấy Phạm-khắc-Tư hỏi xem thế nào, không ngờ vừa bước chân vào trong phòng, thấy chàng mặt mũi hốt hoảng đương lục soát tìm ở trong phòng, hình như đánh mất vật gì vậy.

Chàng nghe tiếng có người đẩy cửa vào, quay đầu nhìn ra, hai mắt chớp chớp, trông chả khác gì con sư-tử đương cơn giận dữ Ái-lệ-Ti thấy thế bèn dừng bước lại, chàng trông thấy mảnh giấy bí mật ở tay nàng, mừng quá nhảy sồ ngay lại giật lấy, tựa như là vớ được của báu vậy, Ái-lệ-Ti đã định đỡ ra, nhưng trong bụng cứ phân vân nghi hoặc, lại quay vào

bởi chàng rằng : « Cái giấy ấy chép những việc gì mà giữ bí mật thế, có thể cho tôi biết được không ? »

Bấy giờ Phạm-khắc-Tur đã chân định thần sắc lại rồi, sẽ cười đáp : « đó là việc tư của tôi, không có quan hệ gì đến trách nhiệm của nàng, xin đừng hỏi làm chi nữa. »

Trong bụng nàng sinh nghi mãi ra, biết không thể hỏi được nữa, bèn giở về phòng mình.

Thời bây giờ có một người thiếu niên nước Mỹ, tên gọi Mịch-Khải, sang ở ngụ bên nước Pháp, cuộc Âu chiến vừa mới khai mạc, Mịch-Khải nghĩ cũng ghét cái tính hung bạo của quân Đ... tấm lòng nghĩa phấn nổi lên, lấy tư cách mình là một người kiều dân, bèn đầu quân vào đội binh Pháp, hăng hái mạnh bạo, xin đi tiền quân, không may trong trận đánh nhau ở Quý khắ-Lai, đương thừa thắng tràn vào, liền bị quân địch bắt được, đem giam vào trong pháo-dài Gia-não-Nhĩ. Mịch-Khải ở đấy thường do thám được những việc đại bí mật trong cuộc Âu chiến, có quan hệ đến các nước nhiều lắm. người Đ... giở danh mãi, mà chàng nhất định không chịu nói câu gì cả ; nhưng mà chàng lại phải có tật nghiện rượu, lúc bình nhật vẫn say be say bết hết ngày ấy sang ngày khác, đến bây giờ quân Đ... vớ được cái thóp của chàng như thế, bèn nghĩ ngay ra một kế, đem một chai rượu rất ngon tặng chàng, thừa cơ đến lúc chàng say, trong bụng có sự gì, có thể hỏi giở ra được hết.

Mịch-khải trông thấy rượu, đã thêm rỏ rãi rồi, bèn cầm chai rót ra cốc, uống một thôi một hồi, bọ quân Đ... thấy thế, mỗi người lại tặng thêm chàng một cốc nữa chắc là chàng đã say rồi, thời trong bụng có những chuyện bí mật gì, đều phải phun ra hết, nhưng không ngờ Mịch-khải xưa nay vốn là một người rất cần, vẫn đã say bém ra rồi, nhưng không có nói năng một câu gì cả, còn bọn quân Đ... thời cứ đứng chung quanh hỏi dò mãi, nhưng chàng cứ giả nhời lơ mờ chẳng câu nào vào với câu nào cả, được một lúc say

quá, nằm vật xuống đất ngủ say như chết, bọn quân Đ... biết không làm thế nào được, bèn khóa cửa Pháo-đài lại, rồi kéo nhau đi.

Mãi đến nửa đêm hôm ấy, Mạch-Khải mới tỉnh rượu giậy, trông ra mặt giếng đã sẫm về tây, các ngôi sao khi mờ khi tỏ, một luồng gió lạnh tự ngoài cửa sổ thổi vào, làm cho chàng thêm khoan khoái tinh thần, thủng thỉnh chân đi bách bộ, bỗng chàng nghĩ ra được một kế thoát thân, rồi liền đi tháo mấy cái màn cheo cửa, sè rọc ra làm mười đoạn, đem nối lại với nhau, thành được một cái giây dài đến 4, 5 trượng, đem một đầu giây buộc vào cái song sắt, rồi nứu lấy giây từ từ chọt xuống đất, may được cái cửa sổ đó ăn vào chỗ khuất trong pháo đài, giời tối mù mù, lại đương lúc đêm khuya, không mấy người đi lại, nên chàng trốn ra không bị ai trông thấy, cánh hồng bay bông tít mù nào thấy tăm hơi, mừng thay cho Mạch-Khải, bấy giờ mới thoát khỏi được cái vòng cam bẫy của quân địch.

Chương thứ hai

Mạch-Khải tự trên pháo đài chọt xuống, nhân vừa mới tỉnh rượu, tinh thần loáng choáng, chân tay mỏi nhừ, tưởng chừng không sao bước đi được nữa, bèn đứng tựa lưng vào tường, nghỉ ngơi một lúc, rồi cời đoạn giây vải trên tường ném vào đám cỏ, bỗng nghe lộp cộp có tiếng giây tự dưng xa đi lại, chàng liền đứng nép mình vào trong số tối thò cổ ra nom, thấy một viên quan binh Đ... lưng đeo kiếm, tay xách cái đèn bão, đương lùi lui đi lại, chàng sợ quá, may sao vớ ngay được cái gậy vát ở dưới đất, liền cầm lấy giữ lăm lăm trong tay, một lúc viên quan Đ... đi đến nơi, chàng thừa khi bất ý, nhẩy ra vút một gậy thực mạnh vào đầu viên quan nọ, viên quan bị đau điếng người đi nhưng cũng ôm choáng

được Mịch-Khải, chực rút kiếm ra đâm, nhưng Mịch-Khải sức khỏe lắm, liền giật ngay được kiếm, đâm một nhát suốt hông viên quan nọ, chết lản ra đấy, chàng sỏ vào lưng, lấy được một khẩu súng lục và mấy viên đạn, bỏ vào túi áo rồi chạy trốn.

Đến lúc giờ dưng đông, có một tên lính Đ.. đi qua chân pháo-lại, thấy một viên quan binh chết nằm đó mà trong đám cỏ, lại có một đoạn giấy vãi liền về báo với bộ Tư-lệnh và sở Cảnh-sát. sở Cảnh-sát gọi điện thoại cho các binh sĩ trong pháo đài vào khám chỗ giam Mịch-khải xem, một lúc binh sĩ về báo rằng Mịch-khải đã trốn ra cửa sổ rồi, sở Cảnh-sát liền trọn lấy 4, 5 người lính rất tinh nhuệ, và một con chó, cưỡi ngựa đi đuổi, bọn lính mang chó ra chân pháo đài thả chó ra cho nó đánh hơi, giống chó này khôn ngoan rất mực, cứ ngửi lốt chân người đi ở đất mà đi tìm, thường giúp các nhà trinh thám được nhiều việc, các nước bên Âu-Mỹ, nước nào cũng phải dùng giống chó này. Khi bọn binh sĩ thả chó ra rồi, chó liền cắm mũi xuống đất ngửi, vừa ngửi vừa sủa, rồi cứ trông về hướng tây mà chạy, bọn binh sĩ thấy thế đều đánh ngựa chạy theo, vượt núi qua rừng, cứ thẳng lối sang biên giới nước Hà-lan. Mịch-khải từ khi trốn đi chắc rằng đến sáng công việc cũng bại lộ ra, rồi thế nào bọn quân Đ.. cũng đuổi theo nếu cứ loanh quanh mãi trong địa hạt nước Đ.. thời thực là nguy hiểm, biết là cứ đi về nẻo hướng tây độ hơn vài dặm đường, là sang biên giới nước Hà-lan, nước Hà-lan lại là nước trung-lập hễ mà sang được đấy thời mới có thể thoát thân được.

Chàng định như thế, bèn cứ theo hướng tây chạy miết, chạy được độ hai dặm đường, thời giờ sáng rõ, người nhọc lã đi, hai chân cứng ra như gỗ, không còn thể cất nổi lên được, bèn nằm vật xuống đám đá sỏi nghỉ ngơi một hồi lâu tinh thần đã dần dần tỉnh lại, vừa chực đứng dậy chạy; bỗng nghe tiếng chó sủa và tiếng chân ngựa, từ xa chạy đến, chàng sợ cuống lại, bèn chèo lên một chỗ cao trông xem thời thấy

4, 5 người lính Đ... cưỡi ngựa chạy theo con chó, liền chut xuống, hốt hoảng chưa tìm được chỗ nào trốn, may sao trông thấy ở địa núi có vài gian nhà cỏ, tựa như nhà những bọn nông phu, Mạch-khai mừng lắm, bèn chạy lại gõ cửa, một lúc thấy có một người nhà quê ra mở cửa hỏi, chàng bèn kể lại sự tình đương bị bọn quân Đ... đuổi sắp đến nơi rồi, nhờ người nhà quê cứu cho, không ngờ người nhà quê này, cũng thuộc về giống Nhật-nhĩ-Man, thời bụng già chúng nó có còn biết thương ai nữa, cứ dơ hai tay ra xua vẫy, không cho vào trong nhà, mà trông lại bọn quân Đ... chỉ còn cách nhau một quãng xa là đuổi đến nơi, chàng lại van lạy với người nhà quê kia rằng : « Xin ông trông xem bọn đuổi tôi, họ đã sắp đến nơi rồi, ông làm phúc cứu tôi với ! »

Người kia liền nghển cổ lên trông, Mạch-khai lura lúc bất ý chạy thọt ngay vào trong nhà gài cửa lại, người nhà quê gọi mãi, chàng mới mở cửa cho vào, rồi gài lại, được một lúc con chó của bọn quân Đ... đã đến ngoài cửa, vừa lấy chân cào cửa, vừa sủa ầm ầm lên, bọn quân Đ... thấy thế biết rằng Mạch-khai thế nào cũng trốn ở trong nhà này, bèn xuống ảy cửa vào, đến nơi đã thấy Mạch-khai chết nằm ở dưới đất, chúng lấy làm ngạc nhiên, đến khi xem xét cẩn thận lại rồi, xác chết nằm đầy quần áo giống Mạch-khai còn mặt mũi thời lại là người nhà quê, chủ cái nhà này, ở cuống họng hải còn những vết ngón tay bóp rõ đánh đánh, đích thị là mới bị Mạch-khai bóp chết chứ không sai, chúng bàn với nhau : « Khi Mạch-khai đã được quần áo của người này, rồi chuồn ra nẻo cửa sau chạy, đây sang biên giới Hà-lan cách nhau, cũng không mấy bước đường nữa, chắc thế nào nó cũng sang bên Hà-lan, chúng ta cố đuổi đi, đừng cho nó chạy thoát. » Bàn xong, bèn lên ngựa thẳng sang Hà-lan.

Lại nói Mạch-khai giết được người nhà quê rồi, liền trốn ra nẻo sau cứ theo hướng tây mà chạy, chạy một lúc không

còn thở được nữa, bèn chạy dẽ vào trong rừng, định nghỉ ngơi một lúc, không ngờ quăng rừng đó là chỗ giáp giới nước Đ... với nước Hà-lan, nên cũng có người lính Đ... bỗng súng đứng canh, bỗng thấy Mạch-khải ở đâu sầm sầm chạy lại mặt mày hốt hoảng, ngờ là quân gian tế, bèn dơ súng chực bắn, nhưng Mạch-khải lanh mắt trông thấy, liền đứng nấp ngay vào cái gốc cây cổ thụ, rút súng lục ra, bắn tên lính kia một phát chết liền, đoạn không giám loanh quanh ở trong rừng nữa, lại cầm đầu chạy, chạy được một thời, thời đến đường cái, chỉ còn độ mười chượng nữa là sang đến Hà-lan, bấy giờ chàng chắc là sống, đương hí hửng mừng, không ngờ bọn lính Đ... đã ở trong rừng kéo nhau ra, bấy giờ Mạch-khải còn bao nhiêu sức lực đều thu cả lại, chạy như bay, ngựa đuổi không kịp nữa.

Bên kia biên giới nước Hà-lan cũng có một toán binh đương bỗng súng đứng canh, trông thấy Mạch-khải chạy trước, đằng sau có quân Đ... đuổi theo, bèn bảo nhau không cho quân Đ... sang đến địa phận bèn đứng sắp hàng ra rồi chĩa súng lên một loạt, đến lúc Mạch-khải đã chạy sang được đến biên giới nước Hà-lan rồi, liền nằm vật xuống đất, không còn cựa cựa được nữa, còn quân Đ... cũng vừa sang đến nơi, xuống ngựa chực lại bắt đem đi, lính Hà-lan ngăn lại không cho bắt, hạ lệnh cho bọn quân Đ... phải ra khỏi địa giới của họ ngay.

Một tên quân Đ... nói : « người này là đưa trọng phạm bên nước tôi, nó giết người rồi vượt ngục, chạy sang đây, chúng tôi đi bắt về, sao các ông lại ngăn việc chúng tôi thế.

Mạch-khải nằm dưới đất, kêu lên rằng : « tôi là người nước Mỹ đây, xin các ông đừng cho nó bắt tôi »

Một người lính Hà-lan nghe nói, bảo bọn quân Đ... rằng : « cứ theo trong luật vạn-quốc công-pháp, phạm những người ở những nước đương đánh lộn nhau, thời không được phép vào những nước trung-lập mà bắt người, nước chúng tôi bây

giờ hiện đứng địa vị trung-lập, vậy thời người này có phạm tội bên nước các ông chẳng nữa, các ông cũng không phép bắt mang đi được. »

Quân Đ. . biết không làm sao được, bèn tui ngửa lên ngựa trở về.

Nước Mỹ bấy giờ đã vào đồng-minh và tuyên chiến với Đ. .

Một hôm Ái-lệ-ti đương ngồi làm việc trong phòng giấy, bỗng thấy trong tập thư gửi về có một chiếc thư ngoài đề « Phạm-khắc-Tur, số 303 đường Cáp nảo », nàng mở ra xem thời trong thư nhời nhẽ bí ẩn không sao hiểu được, đại khái nói :

Ông Phạm-khắc-Tur,

Nhưng tình hình sự bí mật, tôi đã được biết, hiện tôi đã chép riêng ra một quyển nữa khác, cái chìa khóa bí mật đó tôi cất ở trong tủ đựng đồ ăn ở bếp, tôi mong ông lại có một câu chuyện tôi muốn bàn.

Thi-đê-Minh

Số 222 đường Mặc-địch-Tôn,

Nàng xem xong thư, biết là có sự gì khẩn yếu đây. bèn cầm thư sang phòng giấy Phạm-khắc-Tur, vừa đến cửa phòng, bỗng nghe tiếng có hai người nói chuyện ở trong. Phạm-khắc-Tur và một người nói tiếng Đ. . , nghĩ thầm: quái Phạm-khắc-Tur sao lại đi giao thiệp với người Đ. . , nghĩ cũng lạ thật, bèn đứng đề tai vào kẽ cửa nghe xem hai người nói chuyện gì, thấy người Đ. . . nói : « ai chớ ông Thi-đê-Minh thời là người rất chung thành với tổ quốc chớ nên ngờ ông ta : » Phạm-khắc-Tur gạt đi nói : « rùng mạch vách tai, ông nói se sẽ chớ, nhỡ người ngoài nghe thấy thì sao ?

Từ đấy hai người thì thầm nói truyện với nhau, không nghe rõ câu nào cả, rồi một lúc thấy người Đ. . . cáo từ ra. Ái-lệ-ti sợ hai người kia trông thấy mình, bèn lùi lại đứng nấp vào chỗ khuất, thấy Phạm-khắc-Tur mở cửa đưa chân người Đ. . . ra rồi lại đóng luôn lại.

Ái-lê-Tur đứng vờ vắn một lúc lâu rồi cũng dờ về phòng giấy mình, nghĩ đến những việc gặp gỡ vừa rồi, thực là lạ quá, như Phạm-khắc-Tur đã là một người đội-trưởng, trong đội trinh-thám, làm sao lại đi chơi bời với người Đ. , xem cách hành động có phần giả dối, hay là chàng đi tư thông với quân giặc, làm một thằng bán nước chẳng? nếu quả như thế, thời ta thề thề nào cũng phá được cái mưu gian này ra mới nghe; định tâm như thế, từ đây trở đi thường đề ý đến những cách hành động của Phạm-khắc-Tur.

Lại nói Mạch-khải hôm sau, ở Hà-lan xuống tàu về Nữu-ước, vì chàng sang ở ngụ bên nước Pháp đã lâu, về đây anh em không còn mấy người, gia gĩa lại đa mang vào cái tội rượu chè, say sưa suốt ngày, cái tội rượu nó đã ngấm ngấm vào đến gân cốt, thần trí đã có phần rối loạn cả rồi, nên khi bước chân lên bờ, cứ lúi lúi đi thảng, đi một lúc lâu, bỗng thấy có một hàng rượu ở bên đường, vào mua rượu uống, xong rồi hỏi người tài-công rằng: «Trưởng-quân Lô-khắc hiện bây giờ ở đâu, xin ông làm ơn bảo tôi với, vì tôi có một việc rất bí-mật, muốn thưa truyện đề ngài biết.»

Người tài-công thấy Mạch-khải, đã có giáng say, bèn đáp rằng: «Tôi thực không biết, ông thử đi hỏi người khác xem»

Không ngờ đương khi hai người nói truyện trong hàng có một tên gián điệp Đ. tên là Áo-phất-lai, cũng đương ngồi uống rượu, xem ra có vẻ nhàn hạ lắm, nhưng mắt cứ lăm lét nhìn Mạch-khải, đến khi thấy chàng hỏi người tài-công thế bèn lấy một ngón tay, nhúng vào trong cốc rượu, để làm ám hiệu cho đồng đảng biết. Được một lúc có một người con giai ở đâu chạy lại, vỗ vai Mạch-khải nói: «kia bác Mạch, bác đã về đó à? có biết tôi là ai không?»

Mạch-khải nhìn người này chẳng biết là ai cả, nhưng cũng bắt tay chào, nói: «tôi với ông bình như cũng đã chơi với nhau, nhưng tôi phải cái đặng tính, không còn nhớ là ai cả, bây giờ tôi muốn hỏi ông xem nhà Lôi-khắc Tướng-quân ở đâu, ông làm ơn bảo cho tôi biết.»

Người Đ... mừng lắm cười nói: «ông muốn hỏi ngài việc gì thế?»

Mạch-khải đáp: «tôi có một việc rất bí mật, muốn vào trình đề ngài biết.»

Người Đ... nói: Tôi vẫn có quen biết ngài, thường thường ra vào nhà ngài luôn. Ông có muốn đến, tôi xin dẫn đến nơi ngay.

Mạch-khải mừng lắm, bèn giả tiền rượu, rồi theo người Đ... đi ra, người Đ... này lại quay lại nhìn Áo-phất-lai, thấy Áo-phất-lai lại có ngón tay làm hiệu, người sợ hiểu ý gật đầu, rồi lên xe đi với Mạch-khải.

Chương thứ ba

Giời tối như mực, mưa đổ sầm sầm, trên con đường Mặc-dịch-Tôn thành phố Nữu-ước, vắng lặng như tờ, duy chỉ có một vài người lính Cảnh-sát, khoác áo tối đen mình dưới mái hiên nhà hàng phố, bỗng đằng xa có chiếc xe hơi chạy lại, ánh đèn chiếu rực rỡ sáng suốt một dãy phố, trong xe người đội trình-thám Phạm-khắc-Tur cầm lái mở hết tốc-lực, vùn vụt như bay, cách sau độ vài trăm thước có một chiếc xe nữa đuổi theo, xe của Phạm-khắc-Tur đến trước cửa nhà số 222 thì dừng lại, rồi chàng xuống xe đẩy cửa bước vào, chiếc xe sau cũng đứng dừng lại, một người con gái khoác áo tối đen nhanh nhẹn từ trên xe nhảy xuống, người đó là ai? là nàng Ái-lệ-ti vậy.

Ái-lệ-ti đứng lặng hồi lâu, sau quyết chí mạo hiểm vào xem thế nào, bèn móc túi lấy chùm chìa khóa, sẽ mở cửa

lách vào đi được mấy bước, đến bậc thang gác, lên hết thang thời vào một cái cửa nhỏ, nhìn chung quanh thì là nhà bếp, Ái-lệ-ti sực nhớ đến bức thư của Thi-dê-Minh viết cho Phạm-khắc-Tur dặn cái chìa khóa bí mật cất trong tủ đựng đồ ăn dưới bếp, thử lục tìm xem, may có thấy chẳng, Ái-lệ-Ti đương lục lỏi tìm, bỗng nghe ở phòng bên cạnh, có tiếng người đương nói chuyện nghe rõ mồn một, là Thi-dê-Minh và Phạm-khắc-Tur, nàng bèn đứng dừng lại, để tai vào vách nghe xem bọn họ nói năng những gì, thấy Thi-dê-Minh nói : « Ông dụng tâm khéo lắm đấy, à ông có khát không ? tôi còn chai nước chanh để ở dưới bếp, lấy lên ông mời nhá : »

Ái-lệ-ti nghe nói, chắc thế nào Thi-dê-Minh cũng mở cửa ra, tất tả tìm chỗ chôn, may thấy phía bên tả có một cái cửa con, nàng đẩy cửa vào, ra cái phòng này, lại liền nách ngay với phòng khách có một cái cửa con đi thông sang, nghe bên phòng có tiếng giầy đi đi lại lại, nàng bèn hé cái cánh cửa con nom sang, thời chỉ thấy có một mình Phạm-khắc-Tur đi bách bộ ở trong phòng, mặt thì cúi gằm xuống đất, hình như nghĩ ngợi sự gì

Nàng sợ chàng trông thấy, liền khép cửa lại, không ngờ Phạm-khắc-Tur nhanh mắt, đã trông thấy bóng nàng ở trong cái gương mặc áo rồi.

Thi-dê-Minh chừng ngót 50 tuổi tóc xanh râu rậm, mặt mũi quề kịch, nhưng cái tính giao hoạt thì không ai bì kịp, khi ở phòng khách ra, xăm xăm xuống bếp, mở tủ lấy một quyển sách, ngoài bìa đề hai chữ (phép nấu ăn), dở ra xem một lúc, rồi gấp sách lại đến chỗ góc tường, lấy ngón tay ấn một cái, chỗ tường đó liền hiện ra một cái lỗ, rộng ước chừng non một thước, Thi-dê-Minh đem quyển sách đề vào đó, lại lấy ngón tay ấn một cái, bức tường lại phẳng lì như trước, xong rồi lấy chai nước chanh, đem lên phòng khách, cho Phạm-khắc-Tur uống, đoạn đứng định đi bách bộ quanh nhà, còn Thi-dê-Minh ngồi tựa ghế vừa cười

vừa nói : « hôm nay ở bộ cơ-quan vừa đưa lại một cái tin mừng, ông đã biết chưa ? »

Phạm-khắc-Tur liền đứng dừng lại hỏi : « việc gì đấy ? tôi chưa biết ».

Thi-đế-Minh nói :

— « Có một người nước Mỹ tên là Mạch-Khải, vừa mới vượt ngục bên nước ta về đây, người này biết hết cả những sự bí mật của ta, nên nước ta có gửi sang một bức điện tín dặn bọn ta làm thế nào cũng phải giết người ấy đi để tuyệt khẩu, người này sáng hôm nay vừa về đến đây, thời bị bọn ta vớ được, hiện đã đem giam ở hàng rượu Mao-đăng đường Mật-đặc-Nhĩ rồi, chỉ đợi đến nửa đêm hôm nay là chúng ta giết »

Thi-đế-Minh vừa nói đến đây, thời Phạm-khắc-Tur bỗng nói gạt đi rằng :

« Rừng mạch vách tai, sao mà ông lỗ mãng như thế ? »

Thi-đế-Minh ngồi lặn yên nghi trong bụng. Ở trong nhà này, thời còn ai lọt vào được mà nhát gan đến thế. Có ngờ đâu trong vách đã có tai của Ái-lệ-Ti vậy.

Bên này Ái-lệ-Ti đương nghe thấy Thi-đế-Minh nói thế, nghĩ thầm Mạch-Khải đã biết hết được những sự bí mật của quân Đ... thời thực là một người rất trọng yếu trên đời này, nếu để cho quân địch giết đi, thực là nguy cho những nước đồng-minh lắm, nay người này đương bị hãm vào nơi miệng hổ, duy chỉ có một mình mình biết thôi, thời ta phải đi cứu lấy người này, chớ còn đợi ai nữa, nàng nghĩ thế liền giở ra, lên xe bảo tài xế đánh xe đến đường Mật-đặc-Nhĩ.

Khi Mạch-Khải bị bọn người Đ... giở đi, đưa đến hàng Mao-đăng, dẫn vào trong nhà đã thấy có 2, 3 người Đ... ở đó, đều đứng giậy bắt tay chàng, làm ra vẻ thân thiết lắm, rồi mỗi người cầm một cốc rượu ngồi chung quanh Mạch-Khải uống, bấy giờ chàng đã say mềm ra rồi, nhưng trông thấy rượu ngon không thể nào nhịn được, cũng cầm lấy

cốc rượu uống, một người Đ... vừa cười vừa vỗ vào vai nói : « Đây chỗ chúng ta là bọn hầu với nhau cả, tôi nghe nói ông đã do thám biết hết được những sự bí mật của nước Đ... rồi, sự đó thế nào bảo cho tôi biết với ».

Mạch-Khải đáp :

-- Những sự bí mật này, tôi chỉ có thể nói với tướng-quân Lôi-Khắc thôi ».

Người Đ..., nói :

— « Ông muốn đến với Lôi-Khắc tướng-quân thì tôi xin dẫn đến ngay, nhưng tôi đây là chỗ tâm phúc của tướng-quân đây, có sự gì ông cứ nói chuyện với tôi là đủ, bất tất phải nói với tướng-quân nữa »

Mạch-Khải lắc đầu nói :

— « Không được, thế nào tôi cũng phải gặp được tướng-quân mới nói hết được mọi sự ».

Bọn người Đ... lặng yên, bèn lấy ra một ít thuốc mê rất mạnh, ngấm bỏ vào trong cốc rượu rồi đưa cho Mạch-Khải uống. chàng không biết liền cầm cốc rượu uống một hơi hết nhẩn, được một lúc thuốc ngấm vào rồi, đầu nặng mắt mờ, nằm phục xuống bàn không giậy được nữa.

Khi bấy giờ Áo-phất-Lai ở đâu cũng vừa đến, thấy thế bèn sai mấy tên hầu sáng lại gọi Mạch-Khải giậy đòi tiền rượu, nhưng bây giờ chàng đã dờ ra rồi, không nói năng gì được nữa, bọn hầu sáng giận lắm, bèn vục chàng đứng dậy lôi lệch sệch ra ngoài đường, bọn Áo-phất-Lai ngồi trong nhà vỗ tay cười ầm cả lên.

Một lúc có một người mang giấy ở bộ cơ quan lại hỏi xem bọn này đã hành hình Mạch-Khải chưa, Áo-phất-Lai nói : « chúng tôi đã cho uống thuốc mê giắt bỏ ra đường rồi, chỉ độ đêm hôm nay là chết nghèo thôi ».

Người đưa giấy mừng Áo-phất-Lai rằng :

— « Sao anh ngu thế, đem thả nó ra đường ngộ có người nào cứu nó thì sao ? »

Áo-phất-Lai nghe nói có ý hỏi, người đưa giấy lấy ra một con dao nhọn đưa cho Áo phất-Lai mà nói : « Người này vừa mới bị tước có đi được cũng không xa mấy nổi đâu, ông cầm con dao này theo ngay đi, hễ gặp hấn ở chỗ nào là phải sửa liền, đừng có để lỡ việc đó. »

Áo-phất-Lai gạt đầu rồi cầm dao khoác áo đi.

Xe Ái-lệ-Ti vừa đến đường Mật-đặc-Nhĩ, thấy cửa hàng rượu Mao-đăng hời còn khép, bèn lách mình vào, bây giờ đêm đã khuya khách khứa uống rượu đã kéo nhau về cả, mấy tên hầu sáng đã kéo nhau đi ngủ rồi, trông vào lối ngõ trong thấy còn cheo một ngọn đèn lúc mờ lúc tỏ, nàng bèn cứ theo lối ấy đi, đến một cái nhà nghe có tiếng người nói ở trong, đứng nghe thời ra bốn người Đ... đương bàn bạc với nhau, nàng đều nghe rõ hết, thấy Áo-phất-Lai cầm dao ra, nàng liền lẩn vào trong bóng tối đợi cho người kia đi rồi, bèn móc túi lấy khẩu súng lục ra cầm sẵn ở tay rồi đi theo Áo-phất-Lai cứ lúi lúi đi, vừa đi vừa trông trước trông sau, hình như là tìm tòi vật gì, đi một lúc thấy rẽ vào trong một cái ngõ vừa hẹp vừa tối, nàng chú ý nhìn, trông cách đây độ mười bước, có một người nằm sóng sượt ở dưới đất, Áo-phất-Lai đến bên người này, trông chung quanh không có ai, bèn rút con dao ra chực đâm một nhát. Ái-lệ-Ti liền nhảy sỏ ra quát lên một tiếng. Áo-phất-Lai giật mình giằng dao lại, nàng lại nhảy lại bước nữa cầm cái báng súng đánh vào đầu Áo-phất-Lai một cái rõ mạnh, đau quá ngã vật ra, nàng chắc là người nằm dưới đất này là Mạch-Khải chứ không sai, mới chạy ra gọi người tài sẽ vào vực chàng lên xe, đưa về nhà thương Mai-Tồn đường Hoắc-tư-Ban. Khi nàng ngồi trong xe bụng lo ngay ngáy, chỉ sợ Mạch-Khải bị độc ngấm vào nhiều quá không thể chữa được, thời những sự bí mật của nước Đ...

kia không còn dò xét ở đâu ra được nữa, thực là hại cho nước Mỹ, hại cho đồng-minh không phải là ít.

Khi xe đến nhà thương, nàng vào trước nói với bác-sĩ Mai-Tổn, bác-sĩ liền bảo người ra khiêng Mạch-Khải vào trong phòng bệnh, đem ống nghe mạch, bảy giờ Mạch-Khải thần chí đã mê đặc đi rồi, hơi thở phều phào, hai mắt lơ lơ như người sắp chết, Ái-lệ-Ti đứng một bên xem trống ngực đánh thình thình, thấy bác-sĩ nghe mạch xong không nói năng gì, nàng bèn hỏi rằng : « Ngài xem người này liệu có thể cứu lại được không ? »

Bác-sĩ vỗ trán nói :

« Người này bị thứ thuốc rất mạnh, mà thuốc ngấm vào lâu lắm rồi, khéo lắm chỉ độ hai tiếng đồng hồ nữa mê đặc đi là chết, nhưng mà còn nước còn tát chưa thể quyết định được, tôi hăi cứ hết sức chữa xem, vậy xin nàng cứ yên tâm về nhà, chừng độ một giờ đồng hồ nữa có thể nào tôi sẽ gọi điện thoại báo tin cho nàng biết.

Ái-lệ-Ti nghe nói, cau đôi lông mày lắm bầm nói :

— « Người này là một người rất quan hệ, xin ngài cố mà cứu lấy người ta, giới ôi ! cái vận mệnh của nước Mỹ ta bay giờ thế nào, thực có quan hệ với sự sống chết của người này đây ».

Nàng nói xong sầm sầm mở cửa đi ra, còn bác-sĩ cứ đứng ngẩn người ra không hiểu sao nàng lại nói thế.

Phạm-khắc-lư từ lúc ở nhà Thi-đế Minh về, ngồi một mình ở trong phòng ngửa mặt lên trần nhà, lấy ngón tay gõ vào cái kính một mắt đương đeo, hình như nghĩ ngợi điều gì, bỗng nhớ đến khi ở nhà Thi-đế-Minh thoáng trông thấy một người con gái, hé cửa buồng khách lộ ra một nửa mặt ngó vào, xem ra mặt mũi người con gái này đích thị là Ái-lệ-Ti chứ không sai, quái ! con này nó chực theo dõi dò la mình đây, danh mãnh thật, nếu thế thì cái kẻ

hoạch của mình đến hỏng mất, chàng nghĩ đến đây trong bụng cứ phân vân, trông đồng hồ đã một giờ rưỡi rồi, liền đứng giậy lấy áo toì mặc ra cửa đi.

Ái-lệ-Ti về nhà vào phòng khách ngồi, cái phòng này bày biện rất là xa hoa, trên vách treo một cái gương cực to, bộ máy điện thoại thời bấy ở dưới chân gương. đối mặt cái gương có một cái cửa sổ, hai cánh lát pha-lê chạm vẽ rất khéo, nàng ngồi tựa ghế trong bụng phân vân, thỉnh thoảng lại trông lên cái đồng hồ treo trên vách, ở ngoài thời giờ mưa xối xối, sấm chớp ầm ầm, nghĩ lại càng thêm buồn quá, một lúc lâu nàng đứng giậy đến chân cái gương, cầm ống điện thoại gọi đến nhà thương Mai-Tôn hỏi xem tin tức Mạch-Khải ra sao, thấy giả nhời: « ông Mạch-Khải uống thuốc nào cũng không chịu đã chết rồi ».

Nàng nghe tin giả nhời ruột đau như cắt, cái ống điện thoại đương cầm trong tay đánh rơi lúc nào không biết, rồi cứ đứng trơ ra như khúc gỗ.

Khi bấy giờ ngoài đang mưa gió ầm ầm, thế mà bỗng có một người đàn ông vạm vỡ, ngó vào trong nhà, tay cầm khẩu súng lục đương nhắm nhắm chĩa vào lưng nàng Ái-lệ-Ti chực bắn, người đàn ông đó là ai, lại chính là viên đội-trưởng trong đội trinh thám Phạm-khắc-Tur vậy.

Chương thứ tư

Ái-lệ-Ti vốn là một người con gái khôn ngoan linh lợi, đương lúc Phạm-khắc-Tur đứng ngoài cửa sổ chĩa súng vào, nàng đã thoáng trông thấy bóng ở trong gương rồi, nhưng cứ vờ đi như không biết, liền đến chỗ chân gương mở ngăn kéo lấy khẩu súng lục quay ra chỗ cửa sổ bắn luôn một phát, thời cái bóng ở ngoài cửa sổ đã biến dấu mất.

rồi, nàng đến mở cửa ngõ ra chỉ thấy mưa gió ầm ầm, nước mưa hắt cả vào mặt, giờ thì tối đen như mực không còn trông thấy gì nữa, bèn đóng cửa lại vào trong nhà ngồi nghĩ đến Phạm-khắc-Tur chực giết mình, thực là thắng này đi tư thông với quân địch, không còn nghi ngại gì nữa, từ đấy giờ đi nàng lại càng dễ tâm đến Phạm-khắc-Tur lắm.

Sáng hôm sau nàng đến nhà thương, vào hỏi bác-sĩ Mai-Tồn, thấy bác-sĩ hớn hờ nói rằng : « đã có tin mừng cho nàng đây ! ông Mạch-Khải sống lại rồi không lo ngại gì nữa »

Ái-lệ-Ti ngạc nhiên nói :

— « Đêm hôm qua tôi gọi điện thoại đến đây hỏi, thời người khán-hộ giả nhời ông Mạch-Khải đã chết lúc đêm rồi kia mà ».

Bác-sĩ cười nói :

— « Không phải, họ nói nhầm đây, vì trong nhà thương chúng tôi có một bệnh nhân tên là Mặc-Khai vừa mới chết đêm hôm qua, lúc ấy họ thấy nàng gọi điện thoại lại hỏi nên họ mới giả lời nhầm như thế đây ».

Ái-lệ-Ti nghe nói mừng lắm, bác sĩ bèn bảo người khán-hộ dẫn nàng vào phòng Mạch-Khải nằm, bây giờ chàng đang ngồi ăn điểm tâm, trông thấy nàng vào bèn để thìa xuống, rồi cứ nhìn nàng chùng chùng không nói năng gì, Ái-lệ-Ti đi đến sát bên giường, thở thề hỏi rằng : « ông đã khỏe thực rồi đây chớ ».

Mạch-Khải đáp :

— « Có phải nàng là Ái-lệ-Ti không ? vừa rồi thấy người khán-hộ nói chuyện là nàng đưa tôi đến đây, nhưng bây giờ tôi không bằng lòng nói chuyện với nàng, xin mời nàng ra ngay lập tức cho ».

Ái-lệ-Ti nói :

— « Sao ông lại nói thế hiện tôi cứu ông ở chỗ nguy hiểm đem đến đây, thế mà ông không biết à ? »

Mạch-Khải nói :

— « Tôi có biết lắm chứ, nhưng cái sự sống chết của tôi, tôi coi như không, can thiệp gì đến nàng mà nàng lại nhiều sự đem tôi đến đây ».

Nói rồi nằm vật xuống giường.

Ái-lệ-Ti lại nói :

— Sao ông lại có ý chán đời như thế, nghĩ như thân ông bây giờ đương có một cái trách nhiệm rất nặng nề của nước Mỹ ta, nên tôi mới cứu ông là cũng bởi lẽ đó, nếu bây giờ ông coi cái chết như không thời đối với nhà với nước ra làm sao ? »

Mạch-Khải cứ nằm yên, Ái-lệ-Ti lại nói :

— « Bây giờ tôi muốn hỏi ông việc này, tức là những việc bí mật của nước Đ... vì những việc đó có quan hệ với nước ta nhiều lắm, vậy ông có thể nói cho tôi biết được không ? »

Mạch-Khải ngồi nhổm dậy quát lên nói :

— « Tôi không biết việc gì là việc bí mật cả, chỉ biết uống rượu thôi, nàng đưa tôi đến đây thành thử tôi không được uống một ngụm rượu nào, thả giết ngay tôi đi là xong, tôi mà không được uống rượu thời chết đi lại còn xướng ».

Ái-lệ-Ti lại ân cần khuyên rằng :

— « Bê tha chè chén, tổn thương tính mạng, tưởng đường đường một đứng trưởng phu như ông bây giờ, nên nghĩ đến những sự ích lợi cho nước nhà, nếu chỉ cứ chú đầu vào cái be cái chén mãi, có phải nó mất cả cái nhuệ khí của mình đi không ? »

Mạch-Khải lại quát lên nói :

— « Thôi nàng đừng nên giảng đạo đức, thuyết nhân nghĩa

nữa mà thêm rớm tai, thôi ra đi, ra đi không thời tôi giặt tay ra cho mà xem ».

Nói rồi chực bước xuống đất, Ái-lệ-Ti thấy thế biết người này chưa thể lấy nghĩa lý mà dẫn dụ được, nghĩ rõ chán quá.

Người khán-hộ thấy thế bèn giặt nạng ra ngoài nói rằng : « người này thần chí chưa được tỉnh hẳn, vả lại não cân đã bị nọc rượu nó ngâm ngâm vào rồi nên mới ăn nói, cục cằn như thế, thời đừng nên nói mới họ làm gì cho phí nhời ». Ái-lệ-Ti gật đầu, người khán-hộ lại nói : « tôi nghe bác-sĩ Mai-Tồn nói chuyện đến chiều mai thời cho ông ta ra, nhưng tôi xem ông ta cái độc rượu ngâm ngâm vào nhiều lắm rồi, chi bằng chỉ đưa ngay vào viện giới tửu (nhà thương chữa rượu) là yên chuyện ». Ái-lệ-Ti gật đầu rồi ra về.

Chiều hôm ấy nạng đến sở trình-thám, vào chào Phạm-khắc-Tur, Phạm-khắc-Tur thấy nạng vào vẫn làm ra vẻ tự nhiên, đứng giậy mồm mỉm cười nói rằng : « những công việc của nạng làm tôi đều biết hết cả rồi, giỏi thật ! cứu thoát cho Mạch-Khải, bây giờ lại muốn đưa vào viện giới tửu, phải đấy tôi cũng bằng lòng như thế, biết hết được những sự bí mật đời bây giờ, duy chỉ có một mình Mạch-Khải thôi, thời người này rất là quan hệ lắm đấy, bây giờ tôi đem cái chức trình-thám của tôi giao lại cho nạng, nạng là một người trí dũng hơn người, đừng có nên phụ cái chức đó nhá ».

Ái-lệ-Ti nghe nói, nghĩ càng thêm phục cho cái tài ranh mãnh của Phạm-khắc-Tur, rồi cáo từ lui ra.

Buổi chiều ngày hôm sau, ngoài cổng nhà thương Mai-Tồn có hai người mật-thám Đ... cứ đi vờ vẫn ở địa đường, hình như chờ đợi ai, trên mũ hai người này đều có miếng đồng khắc chữ số, một người số 22 và một người số 25, đến lúc hai người thấy xe Ái-lệ-Ti đến liền vào chong mái hiên nói chuyện với nhau, nhưng bốn con mắt cứ đắm đắm nhìn sự hành động của Ái-lệ-Ti, bấy giờ nạng đã xuống xe, đứng vào chỗ khuất nẻo, cứ chừng chừng nhìn vào trong

cổng nhà thương Mai-Tồn, một lúc thấy Mịch-Khải ở trong ra ngo ngo ngác ngác, hình như là không biết đi về nẻo nào. Ái-lệ-Ti bèn sấn đến sau lưng vỗ vai hỏi rằng : « Kia ông khỏi thực rồi đấy chứ ? »

Mịch-Khải quay lại nói : « tôi tôi biết nàng, có phải nàng là Ái-lệ-Ti không ? »

Ái-lệ-Ti gật đầu đáp :

— « Phải »

Mịch-Khải xem có ý hồ thẹn nói :

— « Tối hôm qua đương lúc hốt hoảng cũng có điều sục phạm đến nàng, trong bụng lấy làm hối hận quá, xin nàng tha thứ đi cho ? »

Ái-lệ-Ti nói :

— « Có làm quái gì sự đó, tôi có giám trách ông đâu ? »

Mịch-Khải mỉm cười cúi đầu chào rồi lủi lủi đi, xem ý cũng không muốn nói chuyện với nàng, Ái-lệ-Ti bất đắc dĩ cũng phải đi theo sau. không ngờ có một anh say rượu ở trong hàng đi ra, thấy nàng tưởng là cô ả ăn sương, chạy đến chòng ghẹo, nàng giận lắm tát cho một cái, anh kia văng đi đến hơn một trượng nằm quay lơ xuống đất, lúc nàng trông đến Mịch-Khải thì đã đi nẻo nào mất rồi, nghĩ rõ chán quá, sau mới nhớ ra là chàng chỉ vào hàng rượu chớ không đi đâu, nàng tìm vào hàng thời quả thấy đã ngắt nghêu ngồi trong hàng đương gọi lấy rượu uống, nàng bèn đến chỗ người tài-công bảo rằng : « người này đã say lắm rồi, xin ông đừng bán rượu cho nữa », người tài-công gật đầu.

Nàng lại đến chỗ Mịch-Khải ngồi, vừa cười vừa nói : « kia ông, ông có muốn uống rượu Ni-sĩ-Cách không ? người tài-công vừa nói trong hàng chỉ còn nguyên một thứ rượu này thôi, còn hết cả rồi, phải đợi đến ngày mai mới có, hay là gần đây cũng có một hàng rượu nữa, tôi với ông thử đến đấy xem ».

Mạch-Khải thấy Ái-lệ-Ti ở đâu lại dò vào, lấy làm khó chịu quá, ngấm nghĩ một lúc rồi cùng với nàng đi ra, ra đến ngoài cửa nàng nhìn mặt nhìn mày lại nói với Mạch-Khải rằng : « tôi làm sao mà đau nhức như búa bổ thế này, xin ông làm ơn đưa tôi về nhà nhá ».

Mạch-Khải xưa nay vốn là một người nghĩa-hiệp có biết đau là nàng nói dối, liền nhận nhời rồi gọi một cái ô-tô đến, đỡ nàng lên xe đưa về nhà, xe về đến nhà hai người vào phòng khách ngồi nói chuyện, Mạch-Khải chỉ nói qua loa một vài câu rồi chực cáo thoái, nàng ngăn lại nói rằng : « đau tôi hỡi còn nhức lắm, tôi muốn gọi điện thoại mời thầy thuốc đến, ông hãy ngồi nán lại chơi một lúc đã ». Mạch-Khải gật đầu.

Nàng bèn giờ vào trong phòng sách cầm ống điện thoại gọi bác-sĩ Cát-Lễ chủ nhà thương Giới-tửu, đại khái nói : « tôi có người bạn tên là Mạch-Khải, nghiện rượu nặng quá thành ra loạn óc, người hóa điên cuồng, nay tôi muốn đưa vào nhà thương ngài uống thuốc chữa rượu, nhưng sợ chàng ta không chịu đi, vậy nhờ ngài cho ngay vài người rõ khỏe đến nhà tôi điệu chàng ta đi... » nàng tiếp luôn được điện thoại giả lời « sẽ có người đến ngay ».

Ái-lệ-Ti mừng lắm, bèn giờ ra phòng khách, Mạch-Khải lại muốn cáo thoái, nàng liền đứng giây nghiêm sắc mặt nói : « này tôi bảo cho ông biết này, tôi đây là một viên đội trong đội bí mật trình thám nước Mỹ đây, những việc bí mật của nước Đ... thế nào, xin ông bảo cho tôi biết »

Mạch-Khải nghe nói, đứng phắt ngay dậy mắt chùng chùng nhìn không nói năng gì, xem ý ngờ Ái-lệ-Ti lắm, nàng vừa tính nói giảng dụ cho chàng biết, không ngờ cái cửa ở phòng khách thông sang phòng đọc sách, hiện ra một người con trai rất dữ tợn, tay cầm súng lục chĩa vào Mạch-Khải chực bắn, người con trai đó là ai, tức là quân dân điệp Đ... số 22 vậy.

Vì khi Ái-lệ-Ti đưa Mịch-Khải về nhà, bọn này đều trông thấy, bèn lẻo đẻo theo sau, đến khi theo nàng về đến nhà, cứ đứng vor vẫn ở cửa sau bàn định nhau mãi, mới quyết chí vào trong nhà xem, một người đi vòng ra đằng sau nhà chèo qua cửa sổ phòng sách vào, còn người số 22 tay cầm khẩu súng đón đến đến ngoài phòng khách thò cổ nhòm vào, chả may bị Mịch-Khải trông thấy kêu lên, rồi nhảy sổ ra bắt, người số 25 bèn nhảy qua cửa sổ trốn mất, còn người số 22 thời trốn vào phòng sách, Mịch-Khải đuổi kịp, người kia không thể chạy đâu được nữa, bèn quay lại đánh nhau với Mịch-Khải, hai người vật lộn nhau mãi, nhưng Mịch-Khải khỏe hơn đâm được vào tay người kia một cái thực mạnh khẩu súng văng xuống đất, rồi chàng ôm lấy ngay lưng vất xa đến hơn một-trượng, người này biết thế không địch lại được, chực dờ dáy chạy trốn, nhưng Mịch-Khải nhanh chân chạy đến nhất lấy khẩu súng bắn trúng năm quay ra chết.

Chương thứ năm

Người Đ... kia vừa chết xong, Ái-Lệ-Ti dõ vào, Mịch-Khải trông thấy quăng ngay súng xuống đất, chạy sấn lại chỉ vào mặt nàng mắg « rõ đồ kẻ cướp, tao với mày có hần thù gì, mà mày phục người ở trong nhà chực giết tao ? »

Ái-Lệ-Ti nghe nói, biết là Mịch-Khải ngờ mình nàng cứ thản nhiên nói : « ông đừng nên ngờ thế, để tôi nói rõ đầu đuôi cho ông nghe. »

Mịch-Khải giận lắm, quát lên nói :

— « Thôi đừng nói láo, tao vả vào mồm bây giờ, ai thêm nghe. »

Nói rồi chạy sang phòng khách chực mở cửa ra, không ngờ Ái-Lệ-Ti, chạy nhanh sang trước khóa cửa lại, bỏ chìa khóa vào túi rồi đứng chặn lấy cửa, Mịch-Khải không ra được cứ lẳng nhăng đòi chìa khóa để mở cửa, nhưng nàng

cứ thản nhiên như không, nói rằng : « xin ông hãy nghe tôi một nhời này đã. »

Mạch-Khải giậm chân xuống đất, nói :

— « Tao đã bảo không nghe mà, đưa thia khóa ra đây mau, cho tao đi đâu tao đi, không thời vớ sọt ra bây giờ. »

Ái-Lệ-Ti cứ đứng yên, không nói năng gì nữa, Mạch-Khải lại càng gận lắm, dơ hai tay chạy lại chực bóp cổ nàng, nàng bèn chạy trốn sang phòng sách, Mạch-Khải lại đuổi theo sang, may nàng trông thấy dưới đất có khẩu súng bèn cúi xuống nhặt, Mạch-Khải chạy sồ đến trước mặt nàng nói rằng : « gớm mày lại chực lấy súng dọa tao phải không ? nhưng tao có hai đầu súng đấy bắn đi, bắn đi. »

Ái-Lệ-Ti nghe nói, đứng ngẩn người ra, súng cầm trong tay đánh rơi ngay xuống, Mạch-Khải liền chạy lại bóp chặt lấy cổ nàng đè xuống đất, nàng bị ngạt không thở được cố sức chống cự lại, nhưng địch lại thế nào, được với sức lực như hùm của Mạch-Khải, nàng kêu ầm lên, may sao đương lúc nguy cấp, thời bác-sĩ Cát-lễ dẫn bọn cảnh sát đến. Ngay khi bác-sĩ Cát-lễ tiếp được điện thoại của Ái-Lệ-Ti gọi, lập tức dẫn ngay 4, 5 người cảnh sát đến, vừa đến nơi bỗng nghe thấy trong nhà có tiếng kêu, ấy cửa thời cửa khóa, sau phải phá cửa vào, vào đến nơi thấy nàng đương bị Mạch-Khải đè nằm dưới đất, gặp bọn cảnh sát ập vào bắt Mạch-Khải còn bác-sĩ thời thân hành đến đỡ Ái-Lệ-Ti dậy, nàng trở vào Mạch-Khải nói với bác-sĩ rằng : « chỉ vì người này, hiểu lắm một tí, nên chực đánh tôi, tôi xin các ông đừng nên bức bách ông ta quá, vả lại ông ta đương bị nọc rượu làm rối loạn bộ óc, mất hết cả bản tính đi rồi, không đưa vào viện giới thiệu không được, nhờ các ông đưa về đấy, bắt ông ta chữa rượu đi, vì một mình ông ta, mà rất có quan hệ đến nước nhà đấy. »

Bác-sĩ gạt đầu, thấy có một người Đ... chết nằm đấy, lấy làm lạ, bèn hỏi Ái-Lệ-Ti. Nàng mới nói chuyện, đấy là một tên dân điệp Đ. . chực lên vào đây ám sát chúng tôi,

không may lại bị bọn chúng tôi bắn chết, tôi đây là một viên đội trong đội trinh-thám, việc đó cứ mặc tôi tự liệu lý lấy, không dám phiền đến các ông, chỉ xin các ông giữ kín việc này đi cho thôi, bọn cảnh sát xin vâng.

Bây giờ Mạch-Khải mới biết Ái-Lệ-Ti là người có chân trong đội trinh thám, đối với các việc người Đ. . chực hành thích này ngò cho nằng định hại mình là không phải, chàng nghĩ lấy làm hối hận quá, rồi bọn bác-Sĩ bèn từ biệt Ái-Lệ-Ti, dẫn Mạch-Khải đi.

Viện giới tửu đây, là tự Chính-phủ nước Mỹ dựng ra, Viện này chỉ chuyên có một việc chừng trị những các ông trạng rượu trong nước, vớ được ông nào là đưa vào đây bắt phải chữa đi, phàm có việc gì lỗi thời về việc rượu trè, mà nhà nước phải chừng trị đến, trước hết cũng phải đưa vào viện này bắt chữa rượu đi đã.

Viện này làm rất kiên cố, nhà cao cửa rộng, tường dày hào sâu, bao bọc lấy chung quanh, ở trong cũng có vườn hoa cây cảnh, cổng làm bằng sắt thật là kiên cố, lại có hai người cảnh sát bông súng đứng canh, phàm những người ở trong viện hễ không có giấy phép của ông trưởng viện, thời không được tự do ra vào, ở đây người ta canh phòng nghiêm mật, chả khác gì nơi ngục thất vậy.

Khi đưa Mạch-Khải vào Viện, họ chọn cho một gian phòng rất sạch sẽ, những tiền phí dụng Ái-lệ-Ti đều xin chịu cả, cho nên đồ ăn thức mặc, không thiếu thốn thứ gì, duy chỉ có việc nống rượu thời cấm chỉ, chàng lấy làm buồn bực quá ngày ngày cứ thơ thẩn ở ngoài vườn, mỗi khi nghĩ đến hơi men, chỉ đánh chén miệng chùi dãi mà thôi.

Một hôm Mạch-Khải nghĩ được một mẹo, đợi người bồi trong viện đi ra, sẽ dúm cho đồng bạc nhờ mua hộ cho chai rượu, người bồi được tiền hơn hờ mừng lắm, lập tức lên ra chỗ chôn núi non bộ, đào đất moi lên một chai rượu, đem đưa cho Mạch-Khải, chàng mừng lắm dứt ngay vào túi ba-dờ suy, định đợi đến đêm khuya là mở ra chén,

Một lúc gặp một ông lão què ngồi chơi ở bờ ao, hai người ngồi lân la nói chuyện với nhau. ông lão què bảo rằng : « Phàm những rượu mượn bồi ở đây mua, đừng nên uống vào, người ta đã hòa thuốc chữa rượu vào đây rồi, hễ uống vào thời đau bụng khổ sở. bần sau trông thấy rượu không giám uống nữa, ở trong này người ta vẫn đánh lừa như thế đấy, những người mới vào, thường bị mắc lừa luôn, tôi thấy ông vừa mới vào đây, vậy tôi bảo trước cho ông phòng bị ».

Mạch-Khai nghe nói mới tỉnh ngộ ra, bèn móc túi lấy chai rượu quảng tùm xuống ao. rồi đứng đực ra, xem chừng tiêc rẻ lắm.

Y Sinh Cồ-lợi-Á tuổi chừng ngót năm mươi có mở riêng một nhà thăm bệnh, ở số 43 đường Bối-Cầm, người này làm thuốc không có danh tiếng gì mấy, nên ít người biết đến, nhưng thực ra thời là một tên thủ lĩnh trong đội dân điệp của quân Đ... giả danh mở hàng làm thuốc, chẳng qua để che mắt bọn trình thám đấy thôi.

Khi Ái-lệ-Ti nhận được cái thư ở bên mình người Đ... số 22 chết, xem cái thư này thời quan hệ với bác-sĩ Cồ-lợi-Á, nên hôm sau nàng bèn thân hành đến con đường Bối-Cầm, rồi quanh quẩn ở trước cửa nhà Cồ lợi-Á dò xét xem, một lúc thấy Cồ-lợi-Á đi ra, nàng theo sau, thấy vào một hàng thuốc, cũng theo vào xem. thấy Cồ-lợi-Á móc túi lấy ra một cái đơn thuốc để lên trên bàn, nàng liếc mắt nom thời thấy trong đơn chỉ viết có 2 chữ « Thạch-tín » mà thôi, đến lúc mua được thuốc rồi lui lui ra nàng lại theo ra.

Buổi chiều ngày hôm ấy. Cồ-lợi-Á ngồi một mình trong phòng giấy làm việc, giây má chống cằm trên bàn cao kê hàng tấc, bỗng thấy người bồi cầm phong thư đưa vào, mở ra xem thời của người số 22 đội dân điệp gửi cho, thư viết :

Ông Cồ-lợi-Á

Tôi có một việc rất khẩn yếu, muốn bàn định với ông

vậy xin đến 8 giờ tối hôm nay, mời ông ra nẻo phía tây, đường Bạch-lạp-Lan, vào nhà lữ-xá Lộ-mãng-Đặc tôi xin thưa chuyện, xin ông đúng hẹn cho, tôi lấy làm mong lắm.

F. Số 22.

Cồ-lợi-Á xem xong thư, lấy làm lạ, số 22 muốn bàn định việc gì sao không lại đây, mà lại bèn ra mãi đường Bạch-lạp-Lan, xa kê hàng hơn 10 dặm đường, không biết sao họ lại hiểu sự thế, nhưng mà chắc cũng có sự gì đây, thôi thế nào ta cũng phải đi, xem sao.

Cơm tôi xong rồi, cái đồng hồ treo trên vách vừa đánh 7 tiếng, Cồ-lợi-Á bèn đánh xe ra nẻo phía tây, nào có biết đâu người số 22 kia đã chết đồng địa ở miệng súng Mạnh-Khải rồi, còn cái thư này là tự nàng Ái-lệ-Ti mạo ra gửi đấy.

Cồ-lợi-Á vừa đi khỏi nhà, chừng một khắc đồng hồ thì thấy có một người con gái chèo qua cửa sổ vào phòng giấy, người con gái này là Ái-lệ-Ti đó, nàng đón đến đến chỗ bàn giấy, dương lục soát những giấy má trên bàn, nàng thấy một cái thư, ở trong viện giới tửu gửi ra, nàng biết là cái thư này tất có quan hệ với Mạch-Khải bèn bóc ra xem, thấy thư viết dài quá, nhờ nhẽ ly-kỳ, nghĩa lý lộn vụn, không biết họ bàn về việc gì, mà chữ nghĩa lại không đúng lối chữ mã, bưng lấy làm lạ, xem mãi cũng không sao hiểu được, xong lại cầm lấy tập thư nữa xem, thì thấy cái nào cũng cắt đi hai góc đối nhau, sâu vào một cái chữ; không biết dùng để làm gì? nghĩ ngợi một lúc sau nàng mới tỉnh ngộ ra, bèn cũng đem cái thư ở trong viện giới tửu gửi ra, cắt đi hai góc đối nhau, sau đem chấp lại với những góc giấy kia, thì thành ra một cái thư, nàng xem trong thư nói :

« Cái bệnh nghiện rượu của Mạch-Khải, không sao chữa được, bây giờ ta nên tận sự giết ngay đi, tiếp được thư này, lập tức gửi ngay một gói thạch-tín, đề đêm hôm nay dùng đến ».

Ái-lê-Ti xem song rờ đồng hồ ra xem thời đã 8 giờ rồi, sợ Mịch-Khải bị bọn gian làm hại. Không kịp lại cứu, bèn gọi điện thoại báo Mịch-Khải rằng: « Ông phải liệu đấy, hôm nay có một người pha thuốc độc vào rượu, cho ông uống, vậy bất luận người nào mời uống rượu ông đừng có uống nhé, phải cẩn thận lắm đấy».

Không ngờ Mịch-Khải lại giả nhời rằng: « tôi lâu nay không được uống rượu, thêm chết đi được, bây giờ có ai đem rượu cho tôi uống, uống rồi chết ngay cũng cam tâm.

Ái-lê-Ti nghe nói sợ lắm, đương muốn khuyên dỗ Mịch-Khải mấy cái nữa, thời giây điện thoại dừng lại không gọi được nữa, nàng bèn đặt ống xuống bàn, chèo qua cửa sổ nhảy ra, thuê cái xe ô-tô đến viện giới-tửu.

Đêm hôm ấy Mịch-Khải cơm nước xong rồi, nằm vò vò một mình trong phòng, buồn như trấu cấn, bỗng thấy ông lão què ở phòng bên cạnh, ngồi trên cái ghế có 4 bánh xe, bắt người bồi đưa sang vào thấy Mịch-Khải đương nằm, hỏi rằng: «ông chỉ nằm khoèo ở nhà thôi à? có buồn không?»

Mịch-Khải đáp:

— «Có».

Ông lão nói:

— «Tôi cũng buồn chết đi được, định sang đây nói chuyện với ông cho vui».

Ông lão đem những truyện thời thế nói ba hoa một lúc, Mịch-Khải ngồi nghe chỉ tùy vấn tùy đáp cho xong đi, xem chừng cũng không thích chuyện trò gì cả.

Một lúc người bồi bỏ đây ra ngoài, trong nhà chỉ còn có 2 người thôi, bỗng thấy ông lão móc túi quần, lấy ra 1 chai rượu Vi-sĩ-Cách, đưa cho Mịch-Khải và hớn hở nói:

— Tôi vẫn biết ông chưa bao giờ rút tình với cái khoản này được, nay kiếm được của quý, đưa ra biếu ông thôi.

Mạch-Khải trông thấy rượu, mừng tit mắt lại, vội giật ngay lấy, mở nút chực uống, bỗng nhớ đến nhời Ái-lệ-Ti dặn, trong bụng sinh nghi, không giám uống lại đưa chai rượu giả ông lão, nói « mời cụ uống trước đi » ông lão sợ Mạch-Khải sinh nghi, bèn cầm chai rượu chực uống, lại dừng tay lại, đưa cho chàng cười nói : « rượu này của tôi đưa biếu ông, có lẽ nào lại giám uống trước ».

Mạch - Khải ngửi thấy hơi rượu, đã thêm rõ rã rã rồi còn nghi gì đến những nhời khuyên dặn của Ái-lệ-Ti nữa, cầm lấy chai rượu, kê lên môi chực uống, bỗng thấy một người con gái ngoài cửa nhẩy sỏ vào, dơ tay quát lên một tiếng, Mạch-Khải nhìn ra trông thấy Ái-lệ-Ti.

Ái-lệ-Ti đi xe đến viện giới-tửu nói với bác-sĩ Cát-Lễ, xin phép vào hỏi thăm Mạch-Khải, bác-sĩ cho phép, nàng mới tất tưởi chạy vào thấy chàng ngồi trong phòng, tay cầm chai rượu, đương chực dốc vào mồm uống, nàng vội dơ tay ngăn lại nói : « chớ ... chớ ... thuốc độc đây ».

Ông lão què thấy thế biết việc đã bại lộ rồi, liền từ trên ghế nhẩy ra nắm ngay lấy Ái-lệ-Ti, nàng thấy ông lão hung hăng thế, cố giăng ra chạy ra ngoài, ông lão lại đuổi theo chực nắm lấy, nàng nhanh chân đá thốc vào bụng một cái, bắn xa ra đến hơn một trượng, lóp ngóp bò giậy, nàng liền rút súng dãi cho một phát, chết quay ra đây, xong rồi nàng dờ về phòng Mạch-Khải, thấy chàng tay cầm chai rượu đứng tựa ghế đương ngửa mặt lên giới nói : « rượu ôi là rượu ... giới ôi là giới ... những việc bí mật của nước Đ... »

Nói đến đây rồi cầm chai rượu kê lên môi chực uống, Ái-lệ-Ti trông thấy sợ hoảng lên, chắc Mạch-Khải phen này không khỏi chết về thuốc độc rồi

Chương thứ sáu

Ái-lệ-Ti thấy Mạch-Khải tay cầm chai rượu đương chực uống, nghĩ có chạy đến giằng lại cũng không kịp, sẵn súng đương cầm ở tay, liền bắn vào chai rượu một phát vỡ toang ra. rượu chảy lênh láng cả mặt đất. chàng đành chỉ đương mắt đứng trông, nàng mới chạy lại vỗ vai ôn tồn nói rằng : « uống ngụm nước đắng để cho đỡ khát, người trí giả ai lại làm thế. thứ rượu này là của bọn gian nó pha thuốc độc vào rồi, nếu ông uống vào thời còn gì là tinh mạnh nữa, ông Mạch-Khải ơi ! Cái thân ông bây giờ, còn đương mang một cái trách nhiệm nặng lắm, nếu ông cứ giữ cái bụng chán đời, mà bê tha vào chè rượu, rồi ông ngồi đấy mà nhìn xem tổ - quốc ta nghiêng ngửa đến thế nào chẳng ? »

Khi Ái-lệ-Ti nói, nhời nhẽ rất cảm động, lại dần dần nước mắt khóc chàng nghe nói, nghĩ lại càng hối hận lắm, chỉ cúi đầu ngồi lặng yên, xong rồi nàng cáo từ dờ ra.

Nàng ra rồi chàng tựa như người mất hồn, đứng đực ra một lúc, rồi mới tắt đèn đi nằm, nằm dần dọc mãi không sao mà ngủ được, mãi đến ba giờ sáng mệt quá mới thiu thiu ngủ đi, bỗng mộng thấy một bọn quân Đ... rõ đông, mỗi người đưa một cốc rượu mời chàng uống, mùi rượu vừa thơm vừa ngon, thêm quá định cầm lấy uống, bỗng nghĩ đến quân Đ... là quân thù địch với mình, nó mời mình uống rượu, chẳng phải nó có bụng tốt gì với mình đâu, trong rượu khỏi sao có thuốc độc được, chàng nghĩ thế rồi đứng yên ; bọn quân Đ... làm ra dáng chót nhả, cứ chêu ghẹo khúc khích cười với nhau, chàng giận lắm định nhảy sổ lại, đánh nhau với bọn này, bỗng giật mình tỉnh giấc mới biết giấc chiêm bao, đêm khuya canh vắng chỉ nghe tiếng đồng hồ cheo trên vách chạy tích tắc mà thôi.

Chàng nắm vắt tay lên trán nghĩ, như Ái lệ-Ti với mình xưa nay không quen biết gì nhau, thế mà mấy phen cứu thoát cho mình khỏi nơi nguy hiểm, không biết sao lại có người con gái nghĩa hiệp như thế, lại cứ ngon ngọt khuyên răn mình đừng uống rượu, nhời nhẽ rất là cảm động, hình như nàng muốn trông cậy mình một việc gì vậy, nên đối đãi với mình mới chu đáo đến như thế, nếu bây giờ ta cứ chấp nê không nghe lời nàng, bê tha chè rượu, thời lấy gì mà đến ơn tở-Quốc, đền ơn nàng được, ta thực là ngu như con vật không đáng là loài người nữa. Chàng nghĩ đến đây mồ hôi tỏa ra như tắm, bèn ngửa cổ lên trời mà thề rằng từ đây trở đi phải nghe nhời Ái-lệ-Ti, và không uống rượu nữa, chàng định tâm như thế rồi, trong bụng lấy làm thỏa thuê lắm, lại ngủ luôn một giấc đến sáng.

Hôm sau Ái-lệ-Ti đương ngồi làm việc trong bộ trình-thám, bỗng tiếp được cái thư của Bác-sĩ Cát-Lễ, trong viện Giới-tửu gửi cho, thư viết :

Nàng Ái-lệ-Ti

Ông bạn của nàng là Mạch-Khải, đã khỏi được bệnh nghiện rồi, đến chiều ngày mai có thể cho ra ngoài được, đến bấy giờ mời nàng đến chơi thời tôi lấy làm hân hạnh lắm.

Cát-Lễ

Ái-lệ-Ti xem xong, để cái thư lên bàn, bỗng Phạm-khắc-Tur ở đầu dãy cửa vào, trông thấy cái thư để đây, mới cầm lấy xem, xem xong vừa cười vừa bảo Ái-lệ-Ti rằng : « chiều mai nàng vào viện giới tửu, có thể đo xét được nhiều việc bí mật ở trong ấy đây thời cái công nàng không phải là bé đâu ? » nàng thấy Phạm-khắc-Tur xem cái thư này có ý không bằng lòng rồi dờ ra.

Khi nàng ra rồi, thấy chàng cầm lấy ống điện thoại gọi, xem ra có vẻ bí mật lắm.

Buổi chiều ngày hôm ấy, có một chi đội dân điệp của quân

Đ... đương mở một kỳ hội-dồng ở nhà thương Lỗ-Lan, mà Bác-sĩ Lỗ-Lan là đầu đảng chỉ dọi này, ngồi ở bàn giấy, các hội-viên vừa đàn ông vừa đàn bà thời đứng túc trực cả chung quanh, Lỗ-Lan nói : « tôi vừa tiếp được tin báo đến chiều mai thời Ái-lệ-Ti thân hành đến viện Giới-tửu đón Mạch-Khải ra, thực là một cái cơ hội may cho đảng ta lắm, bây giờ tôi có một cái mẹo này, không biết có ông nào giúp tôi được không ? » Nói xong quay lại nhìn Áo-phất-Lai, thời thấy Áo-phất-Lai đương nắm lấy tay người nữ đảng-viên là La-Na hình như không để tâm đến những nhời của Lỗ-Lan nói, Lỗ-Lan giận lắm, vỗ bàn bảo La-Na rằng : « từ giờ giờ đi, hễ đến chỗ hội-dồng thời chị phải đeo mạng dây đừng để cho Áo-phất-Lai trông thấy nhăng cả việc đi.

La Na nghe nói sấu hổ quá, liền kéo mạng xuống che lấy mặt, còn Áo-phất-Lai cũng đứng cúi gằm mặt xuống không giám động dấy gì nữa.

Lỗ-Lan bèn đem cái kế hoạch của mình đã dự định, thuật lại một lượt, các đảng viên ai cũng lấy làm phải, Lỗ-Lan lại giận dò các đảng viên, đến hôm sau cứ theo kế đó mà làm, không được đề lộ việc, chúng đều vâng vâng dạ dạ, rồi, hội đồng giải tán. La-Na với Áo-phất-Lai hai người lại khoác tay nhau ra

Chiều hôm sau Ái-lệ-Ti đánh xe đến viện Giới-tửu, xe vừa đi qua một cách đường hoang, đương vùn vụt chạy, bỗng thấy có một người mặc áo cộc tay, ở trong bụi rậm nhảy ra, nắm vật xuống đường, nằng vội bảo tài-sế dừng xe lại xuống xem, người tài-sế cũng theo xuống, không ngờ người kia đứng phất dậy, túm lấy người tài-sế đánh, Ái-lệ-Ti cuống lại chực chạy, thời thấy có một bọn người Đ... ở trong rừng đổ ra vây bọc lấy nằng, bấy giờ nằng có một thân một mình, không thể nào địch lại được, đành chịu khoan tay cho bọn đó bắt, còn người tài-sế cũng đã bị chúng đánh

nắm quang ra đẩy, rồi một người Đ... chạy đến cởi lấy quần áo người tài-sế, vất ra rìa đường cho một người đồng đảng mặc, rồi bỏ Ái-lệ-Ti lên xe đi.

Khi nàng đã bị bắt bỏ lên xe rồi, nàng La-Na bèn lập tức mạo tên Ái-lệ-Ti gọi điện thoại cho bác-sĩ Cát-Lễ viện Giới-tửu, đại khái nói : « ông Mạch-Khải được ra tôi lấy làm mừng lắm, nhưng tiếc rằng hôm nay tôi bận việc, không thể đến đón ông được, tôi đã mượn một người bạn tôi là ông Áo-phất-Lai lại đây đón ông Mạch-Khải ra. »

Bác Sĩ tưởng là thật, bèn sai người đi tìm Mạch-Khải đến, nói chuyện cho biết.

Đương khi hai người ngồi nói chuyện, bỗng thấy người canh cửa đưa một tờ danh thiếp vào, Bác-Sĩ cầm xem biết là Áo-phất-Lai đến, bèn bảo người canh cửa dẫn vào, một lúc Áo-phất-Lai vào cúi đầu chào mọi người, xem ra có vẻ khiêm tốn lắm, nói năng câu gì đều đúng với trong nhời điện thoại, nên Bác-Sĩ lại càng tin lắm, bèn giới thiệu người này cho Mạch Khải biết.

Đến khi Áo-phất-Lai giắt Mạch-Khải ra, Bác-Sĩ lại vỗ vai chàng dặn rằng : « thôi ông đã ra khỏi đây, rồi thời đừng nên uống rượu nữa, nếu lại uống vào, thời cái bệnh cũ nó lại phát ra, phải nên cẩn thận đấy. . . »

Mạch-Khải vàng vàng dạ dạ, rồi cùng với Áo-phất-Lai đi ra, đi một lúc lâu đến đường cái. Áo-phất-Lai thấy một cái hàng rượu ở bên đường, bèn vỗ vai Mạch-Khải nói rằng : « tôi cũng là một tay bợm rượu đấy, ta vào đây làm vài chén đã »

Mạch-Khải lắc đầu nói : « thế ông không nghe thấy lời Bác-Sĩ dặn lúc nãy hay sao ? tôi đã nhất định từ nó rồi, thời không bao giờ tôi uống nữa ».

Áo-phất-Lai nói.

— Thế thì ông nhầm, có phải tôi dụ ông vào đây uống

rượu đầu, là chỉ đủ ông vào đây để ông đỡ tôi đứng cho uống say đó thôi.

Mạch-Khải nói.

— « Vâng, ông muốn uống, thời tôi cũng xin theo ông vào ».

Áo-phất-Lai mừng lắm, bèn giắt Mạch-Khải vào trong hàng gọi nhà hàng lấy chai rượu Vi-Sĩ-Cách từ từ rót ra cốc ngồi tựa ghế uống, cố ý làm cho Mạch-Khải trông thấy, nhưng chàng cứ quay cổ nhìn đi những đâu đâu rồi móc túi lấy thuốc lá ra hút cho đỡ buồn.

Áo-phất-Lai ngồi nghĩ một lúc sinh ra được một kế, cũng móc túi lấy thuốc lá ra hút, rồi quay lại Mạch-Khải xin nổi lửa, chàng cũng cứ thản nhiên đưa điếu thuốc đang cháy cho. Áo-phất-Lai thừa cơ liền lấy vài giọt rượu tẩm vào điếu thuốc lá rồi đưa giả. Mạch-Khải cầm lấy điếu thuốc hút, bỗng ngửi thấy có mùi rượu, nghĩ ngợi một lúc sau mới biết là gian kế của Áo-phất-Lai, chàng liền quăng điếu thuốc lá đi không hút nữa, rồi chực bước ra.

Áo-phất-Lai liền đứng giậy ngăn lại nói : « Kia ông chực đi đâu đấy ? »

Mạch-Khải quát lên rằng :

— « Tôi muốn đi đâu tôi đi không dự gì đến ông, thế ông vừa nói với tôi là ông đi thay cho Ái-lệ-Ti có thực hay không ? »

Áo-phất-Lai đáp :

— « Thực chứ ».

Mạch-Khải nói :

— « Ông nói láo tôi chả tin ».

Nói rồi cầm đầu đi, Áo-phất-Lai lại ngăn lại, Mạch-Khải giận lắm, đá cho một chiếc, xa đến hơn một thước, ngã nằm bò soài xuống đất, gượng mãi cũng không dậy được, rồi ngất ngưỡng đi ra, bây giờ ở trong hàng rượu cũng có vài tên đồng đảng Áo-phất-Lai thấy Mạch-Khải khỏe mạnh thế,

không dám chạy đến, đợi chàng ra rồi mới dám vực Áo-phất-Lai dậy, Áo-phất-Lai giận quá, lập tức sai người đi tìm La-Na để dùng đến cái mưu thứ hai.

Mạch-Khải ở trong hàng rượu bước ra, đứng vor vẫn mãi ở đầu phố, chưa định đi đâu, sau vừa bước đi được vài bước, thấy có một người con gái ở đâu sầm sầm đi lại, vừa đến trước cửa hàng rượu, bỗng thấy có một thằng say rượu ở bên kia đường chạy lại ôm lấy người con gái ghẹo, người con gái sợ kêu ầm lên.

Mạch-Khải xưa nay vốn là người nghĩa hiệp, giữa đường thấy sự bất bình mà tha, liền nhẩy sỏ lại nắm lấy thằng say rượu dúi cho một cái, văng đi đến hơn một trượng, rồi lui thủi trốn mất.

Người con gái ấy mừng lắm, bèn đến tạ ơn Mạch-Khải rồi móc túi lấy ra một cái danh thiếp đưa cho chàng, chàng cầm xem, thấy có 4 chữ « *La-na Lôi-khắc* » bèn hỏi người con gái rằng : « Có phải nàng có thân thuộc với tướng quân Lôi-Khắc không ? »

Người con gái vui mừng đáp : « phải, tướng quân là anh ruột tôi, ông cũng có quen biết à ? »

Mạch-Khải nói :

— « Tướng quân là bạn với tôi, tôi đương muốn tìm đến chơi nhưng thấy Ái-lệ-Ti nói chuyện ông đã vượt bể sang Âu-Châu rồi có phải không ? »

Người con gái lắc đầu đáp :

— « Không, hiện bây giờ anh tôi đương ở nhà, ông có muốn đến đề tôi xin dẫn đi.

Chàng mừng lắm, liền nhận nhờ ngay, rồi gọi một cái ô-tô lại, hai người đi nhưng có biết đâu tên La-na Lôi-khắc này, là một nữ đảng viên trong đội dán-diệp của quân Đ...

Chương thứ bảy

Lại nói khi Ái-lệ-Tì bị bắt rồi, bọn quân Đ... đem về nhà thương Lỗ-lan, giam vào trong phòng một nữ đảng viên là La-na, rồi khóa cửa lại kéo nhau đi, nàng ngồi ngẩn người ra một lúc, rồi trông trước nhìn sau, để tìm lối thoát thân, nhưng xem ra cửa lớn cửa nhỏ đều khóa hết cả rồi, duy ở trên mặt tường, chỉ có một cái lỗ nhỏ rộng chừng 3 tấc, thò ngón tay vào xem, thò trong cái lỗ ấy lại có một cái ống bằng gang, tựa như là cái ống để thông hơi đất thấp đèn vậy, nhưng trước khi vào đây, ở ngoài không thấy có cái đèn đất nào cả, vậy không biết nó dùng cái lỗ này để làm gì, sau nghĩ mãi mới hiểu, cái ống gang ở đây, là bọn nó dùng để giết người, người nào bị giết vào trong nhà này bọn nó ở ngoài mở cái máy chứa hơi ngạt ra, rồi bơm vào trong cái lỗ này, người ở trong nhà chỉ một lúc là chết ngạt, nàng thấy thế trong bụng sợ quá bèn đánh diêm rồi để vào miệng cái lỗ đó xem, thấy cái lỗ đó không bắt lửa biết là ở ngoài nó chưa bơm hơi vào, bây giờ bụng mới hơi mừng, nhưng nghĩ đến những chỗ nguy hiểm này, không có thể ở lâu được, nàng lo ngay ngáy, đứng ngồi không yên, đi bách bộ quanh phòng để nghĩ xem còn có mưu kế gì nữa không, bỗng nghe có tiếng giấy lộp cộp ở dưới đi lên, nàng trông thấy ở góc tường có dựng một cái gậy, bèn nghĩ ngay được một kế, rồi cầm cái gậy đứng nép vào chỗ kẽ cửa, một lúc cửa mở ra, một người con gái bước vào xem ra có vẻ nhàn hạ lắm, người con gái này là ai, cũng là một nữ đảng viên, trong đội dân điệp Đ... tên là La-Na vậy.

Khi Mạch-Khải bị La Na dụ được lên xe đi, đến trước cửa một cái nhà lớn, đường Mai - Nạp, thời La - Na bảo dừng xe lại, cùng với chàng xuống xe, rồi nàng dẫn vào một cái ngõ hẹp, đi hết cái ngõ này, thời đến cái chân thang bằng đá trắng, trên bậc thang giải một cái chiến mầu vàng, về lối bên tả là buồng khách nhưng cửa khóa,

La-Na lấy chìa khóa mở ra, rồi ấn Mạch Khải vào, chàng cứ thục tình bước vào, không ngờ La Na thừa khi bất ý, dỡ ra khóa sập cửa lại, rồi lên xe về luôn nhà thương Lỗ-Lan, định về đấy đề khoe với viên đội trưởng Lỗ Lan, đã bắt được Mạch-Khải rồi, không ngờ Lỗ Lan đi vắng chưa về, nàng mới lên gác định về phòng riêng mình nào có biết đâu cái phòng của nàng, đương giam Ái-lệ-Ti ở đấy rồi.

Ái-lệ-Ti thấy nàng vào, dơ thẳng gậy vút dữa đầu đánh chết một cái, La-Na đau quá nằm quay ra, nàng mừng lắm quăng gậy xuống đất nghĩ được một mẹo, đem cởi hết quần áo ra, rồi lột lấy quần áo của La-Na mặc vào, tháo lấy cả cái mạng đeo vào mặt uốt soi vào trong gương thời trông giống, nàng La-Na như đúc rồi dỡ ra khóa cửa lại như trước. Nàng vừa bước xuống đến chân thang, ra đến giữa lối, thời thấy một người con giai ở đâu đi lại, người con giai thấy nàng, sấn ngay lại đến nơi nói : «Kia La-Na đã về đấy à?» Ái-lệ-Ti trông thấy người này biết là Áo-phất-Lai, nhưng cứ lặng yên không giãi nói gì cả.

Vì khi Áo-phất-Lai ở hàng rượu về, định vào nói chuyện với Lỗ-Lan, bây giờ Lỗ-Lan đương ngồi hội nghị với các đảng viên ở trong phòng giấy, Áo-phất-Lai vào hỏi Lỗ-Lan, xem La-Na đã về chưa, Lỗ-Lan giả nhời rằng nàng chưa về, chàng lầy lăm lẹ nói : «nàng đã dụ được Mạch-Khải về giam ở bộ cơ quan đường Mai-Tổn kia mà, à thôi phải rồi, chừng còn đợi công việc đảng ấy xong đã nên mới về muộn thế».

Lỗ-Lan nói : «việc quái gì mà anh phải sốt ruột, La-Na nó khôn ngoan như con ranh còn sợ gì nữa, bây giờ tôi có một việc này nói để anh biết, là bọn ta đã vớ được Ái-lệ-Ti, giốt ở buồng La-Na rồi, La-Na là vị-hôn thê của anh, nên tôi mới bàn với anh, không biết anh có bằng lòng không ? »

Áo-phất-Lai vỗ trán nói rằng : « con này nó khôn ngoan lắm đây, giam vào đây đã lấy gì làm chắc, chỉ bằng đem giết phăng ngay đi, để khỏi lo về sau này. »

Lỗ-Lan nói « ừ thì giết đi anh liệu có hạ thủ được không ? »

Áo-phất-Lai nói : « giết nó thì có khó gì ? »

Nói rồi đến trước cái giá để sách, lấy tay ấn chồng sách một cái, thoir lộ ra một cái cửa con, ở trong để một bộ máy thả hơi ngạt, Áo-phất-Lai thò tay vào bụng bộ máy ra rồi đem bom hơi ngạt vào trong phòng La-Na.

Xong rồi nói chuyện với bạn Lỗ-Lan rằng : « bộ máy này chưa dùng đến bao giờ, hôm nay mới đem ra thí nghiệm tôi chắc chỉ nửa tiếng đồng hồ là Ái-lệ-Ti bị chết ngạt thôi, rõ thực là giết người không gươm đao ». Nói rồi làm ra vẻ tự đắc lắm, nhưng vì không thấy La-Na về, trong bụng cứ áy náy không yên.

Bèn nói với Lỗ-Lan xin đi tìm La-Na, Lỗ-Lan bằng lòng cho đi.

Áo-phất-Lai định thử lên trên gác tìm xem có thấy không đã, vừa đi đến nửa đường thoir thấy Ái-lệ-Ti sầm sầm đi ra, chàng trông thấy tưởng là La-Na thực, liền chạy sấn lại trước mặt nàng nhỏ to nói chuyện, Ái-lệ-Ti sợ lộ chuyện, cứ gật đầu nguây nguẩy không dám lên tiếng. Áo-phất-Lai nắm lấy tay nàng giắt đi, vào đến trong phòng giầy Lỗ-Lan cũng tưởng là La-Na đã về thực, trong bụng cũng có ý mừng, nhân bảo Áo-phất-Lai rằng : « anh đánh thuốc ngạt cho Ái-lệ-Ti rồi, thế là bọn kinh địch của chúng ta chỉ còn có một đứa nữa thôi, nhưng còn Mạch-Khải đương giam ở trong bộ cơ-quan. bao nhiêu sự bí-mật của nước ta, người này đều biết hết cả nên phải giết đi cho tuyệt khẩu, vậy anh phải đến đấy hạ thủ nốt người này đi cho xong việc nhá ? »

Áo-phất-Lai nói :

— « Xin vâng, nhưng xin ông cho một người nữa đi giúp tôi một tay ».

Lỗ-Lan nói :

« Đấy anh muốn bảo ai đi với anh thời tùy ý đấy.

Áo-phất-Lai bèn chỏ vào Ái-lệ-Ti nói :

— « Tôi xin mượn La-Na đi giúp tôi ».

Lỗ-Lan nói :

— « Anh với La-Na đi với nhau thời càng hay lắm thôi đi đi, nhưng việc này rất là quan trọng, phải cẩn thận lắm đây, chớ để cho nó trốn thoát nhà ».

Áo-phất-Lai vâng vâng dạ dạ, rồi khoác tay Ái-lệ-Ti đi ra

Nói khi Mạch-Khải bị nàng La-Na đánh lừa, đem giắt vào trong bộ cơ quan của quân Đ... rồi chàng biết là bị mắc lừa dạn quá cứ giáng hai tay phá cửa âm ẩm, nhưng cánh cửa vững chãi quá chàng đập chán tay rồi, mà cũng không thấy lay chuyển tí nào. bèn dờ vào trong nhà ngồi tựa ghế nghĩ, nhìn chung quanh xem có chỗ nào có thể thoát thân được không ? bỗng thấy trên mặt bàn, có một chai rượu Ni-si-Cách, và một cái cốc pha lê, chàng trông thấy rượu, cái bệnh cũ ở đâu lại nổi lên, thêm quá không thể nhịn được, liền đứng dậy cầm lấy chai rượu chực rót ra cốc uống, sau nghĩ ngợi một lúc, lại nhớ đến những nhời của Ái-lệ-Ti khuyên dỗ, bèn vỗ bàn một cái nói một mình rằng : « ta đã nhất định chưa rượu rồi, bấy giờ mà lại uống vào, thời có phải mình là một người nói dối hay không ? và sau này còn mặt mũi nào trông thấy Ái-lệ-Ti nữa, và lại rượu của quân Đ... nó đã để lại đây chắc là nó đã pha thuốc độc vào rồi, ta mà uống vào là nguy với nó đây ».

Chàng nghĩ thế rồi lại đặt chai rượu xuống bàn, không nhìn đến nữa, thủng thỉnh đi bách bộ quanh nhà, bỗng nhìn lên trên tường, thấy cheo một bức ảnh phóng đại của

vua B... mặt mũi đường hoàng trông như người thực, chàng nổi giận đùng đùng cầm ngay chai rượu ném vào bức ảnh đánh « xoảng » một cái, chai rượu và bức ảnh đều vỡ toang ra, bỗng thấy có một vật gì ở trong bức ảnh rơi xuống cheo lửng lửng ở mặt tường, chàng bước đến xem, thò ra cái ống điện thoại, còn giấy điện thoại ăn thông vào cái lỗ đục ở tường, sau bức ảnh, chàng mừng lắm, liền cầm lấy ống điện thoại để lên miệng gọi đến sở cảnh sát Nữu-uớc, lập tức đến ngay đấy để cứu chàng ra.

Đây lại nói Á-lệ-Ti và Áo-phất-Lai hai người khoác tay nhau lên xe đi, không ai nói một nhời nào, một lúc lâu xem chừng Áo-phất-Lai không thể chịu được, bèn dơ tay quàng lấy cổ nàng để hôn, nàng nghiêng mình đi để tránh, chàng lầy lăm lạp, nghĩ như La-Na đã là người ý trung nhân của mình rồi, sao hôm nay lại cự tuyệt mình như thế, bèn quay lại bảo rằng : « nàng La-Na ơi ! sao nàng hôm nay, người cứ đờ đẫn ra như thế, hay là có điều gì bất bình với tôi chăng ? »

Ái-lệ-Ti ngồi lặng yên như là không nghe tiếng, Áo-phất-Lai sinh nghi, thừa lúc vô ý, bèn giật phắt cái mạng che mặt xuống, bấy giờ mới lộ cái mặt thực của Ái-lệ-Ti ra, Áo-phất-Lai trông rõ rồi, cứ trố mắt ra nhìn, miệng thì luống cuống hỏi. Ái-lệ-Ti sao mày trốn ra được đây, La-na đâu bảo tao ?

Nàng mỉm mỉm cười đáp rằng :

— « La-na à ! tao đánh cho một trận như tử năm gục xuống ở nhà rồi còn đâu, Áo-phất-Lai thấy nói thế, không còn hồn vía nào nữa, mặt sấm lại như đất rồi ấp úng kêu lên, « thôi chết rồi, La-Na chết về hơi ngạt rồi, thôi ta giết La-Na rồi, giờ ời ! »

Ái-lệ-Ti ngồi bèn lại còn nhạo lại rằng : « Mày chực đánh hơi ngạt cho tao chết, không ngờ lại đánh cho La-na, thôi nó đã chết rồi, còn nói làm gì nữa, chẳng qua là giờ cũng có mặt cả đấy ».

Áo-phất-Lai đương lúc nửa thương nửa giận, thấy nàng nói

thế, nổi khùng lên liền nắm ngay lấy cổ nàng quát rằng : « đồ chó, mày lừa tao giết nhảm phải La-na, tao thề thề nào cũng giết mày đi để rửa cái giận này mới được ».

Ái-lệ-Ti bị chàng nắm cổ chặt quá không thở được, bèn thu tay dấm vung lên, Áo-phất-Lai liền móc túi lấy khẩu súng dí vào ngực nàng bảo rằng : « mày là một tên thủ phạm giết người, nhưng bây giờ tao chưa giết mày vội, tao biết là mày có tình ý với Mạch-Khải, để bây giờ tao mượn tay mày giết nó đi, mày có bằng lòng như thế không, nếu mà không nghe thôi tao chỉ cho một phát súng này là vỡ ngực ».

Ái-lệ-Ti bị chúng tì súng vào ngực, không giám động cựa gì, cứ ngồi lặng ngắt, còn Áo-phất-Lai thời giục tài xế đánh xe đi.

Xe chạy chừng nửa khắc đồng hồ, đến bộ cơ quan, Áo-phất-Lai tay cầm khẩu súng bách Ái-lệ-Ti đi, đi hết một quãng đường nhỏ, thời đến cái thềm đá, hai người bước lên thấy có một bức tường xây bằng đá xanh, trên mặt tường có ghép hai hòn đá, một hòn dựng đứng, một hòn để nằm ngang, Áo-phất-Lai thò tay ấn một cái, thời thấy hòn đá chuyển động, rồi hiện ra một cái cửa sổ hình chữ « thập » Ái-lệ-Ti thò cổ nom vào xem thời gian phòng đó là phòng khách, bày biện rất sang trọng. Mạch-Khải đương đứng vờ vẫn ở trong ấy, trông ra vẻ nhàn hạ lắm. bấy giờ Mạch-Khải bỗng thấy trên tường có cái cửa sổ hiện ra, lại thấy cả Ái-lệ-Ti đứng đây, mặt mũi thật sắc, hình như đương có sự gì quan ngại vậy.

Áo-phất-Lai bèn đưa khẩu súng cho Ái-lệ-Ti bảo rằng : « đây tao hẹn cho mày trong nửa phút đồng hồ, là phải bắn chết Mạch-Khải, nếu chái nhời tao, thời tao sẽ bắn mày chết trước ».

Ái-lệ-Ti dơ tay cầm lấy súng, nhắm thẳng vào Mạch-Khải còn một tay thò vào túi áo, lấy khẩu súng của mình ra, vòng tay ra đằng sau, thừa khi Áo-phất-Lai vô ý, bắn cho

một phát chúng vào vai bị thương nằm quay ra đất. bấy giờ nàng mới quay lại bồi thêm cho mấy phát nữa thế là chết hẳn. Mạch-Khải đứng trong nhà thấy thế mừng lắm, đương muốn tìm lối chèo qua cửa sổ ra thời có một bọn quân Đ... ở đâu kéo đến.

Lại nói khi Áo-phất-Lai ở bộ cơ quan đi rồi, Lỗ-lan bèn sai một người đồng đảng lên phòng La-na xem Ái-lệ-Ti đã chết chưa, tên này cầm chìa khóa lên mở cửa phòng ra, rồi bịt mũi bước vào, bấy giờ La-na đã bị hơi ngạt chết nằm cứng ra ở dưới đất, người này trông thấy, cuống lại tắt tưởi xuống báo với Lỗ-lan, bấy giờ Lỗ-lan mới hoảng lên, bảo bọn đồng đảng rằng : « thôi hỏng rồi, cái đứa vừa đi với Áo-phất-Lai ở đây ra, không phải là La-na đâu ! chính là Ái-lệ-Ti giả dạng ra đây. thế thì con này ranh mãnh thật, mà Áo-phất-Lai cũng nguy cấp đến nơi rồi, các ông có mau mau đi mà cứu hẩn không.

Chúng nghe nói đều vàng vàng dạ dạ rồi kéo nhau lên xe đi, vừa vào đến nơi sẩy nghe có tiếng súng nổ ở trong phòng khách, chúng bèn mở cửa kéo nhau ủa vào

Mạch-Khải thấy bọn quân Đ... kéo nhau vào, bèn nắm hai tay lại đứng thủ thế đợi bọn bên kia đến gần, chàng liền tay đâm chân đá vung lên. bọn kia tránh giạt cả ra, chàng liền thừa cơ chạy ra cửa trốn. nhưng bọn chúng kéo ra đuổi bắt, chàng chạy ra được đến chỗ thêm đá, liệu không thể chạy được nữa, lại quay lại đánh nhau với chúng. bấy giờ Ái-lệ-Ti đứng trên cầu thang chỉ chực chìa súng bắn, nhưng lại sợ bắn lầm phải Mạch-Khải nên lại thôi, sau chàng không thể địch lại được nữa bị bọn chúng đánh đau quá nằm gục xuống đây.

Chương thứ tám

Mạch-Khải vừa bị đau nắm gục xuống đất, thời một người Đ... rút ngay con dao nhọn ra chực đâm. Ái-lệ-Ti thấy, bắn luôn một phát vào giữa lưng tên cầm dao chết ngay lập tức, bọn chúng thấy thế bèn nhao nhao kéo lên đánh nằng, may sao đương lúc nguy cấp, thời bọn cảnh sát mà Mạch-Khải gọi lại, bấy giờ vừa đến, kéo ập cả vào, bọn quân Đ... thấy lính cảnh sát vào, đều sợ sệt cả, kéo nhau chạy trốn, nhưng bọn cảnh sát vây bọc chung quanh dơ súng ra bắn, kẻ thời chết kẻ thời bị thương, đều bó tay chịu chối một loạt, không còn sót người nào cả.

Xong đầu đấy rồi, Ái-lệ-Ti ở trên gác chạy xuống đến chỗ Mạch-Khải nằm xem, thấy chàng hỡi còn lịm đi chưa tỉnh, nom đến mặt mũi chân tay thời không đến nỗi bị thương nặng lắm, bấy giờ nàng mới yên lòng lại gặp được cả viên cảnh-sát chưởng là Đào-Mặc-Hải cũng vừa đến, viên này vốn có quen biết Ái-lệ-Ti, bèn báo cảnh sát vực Mạch-Khải vào trong phòng khách, viên cảnh chưởng theo vào, thấy Mạch-Khải hỡi còn mê man không biết gì cả, bèn móc túi lấy ra một chai rượu Bạch-lan-Địa khế đổ một ít rượu vào mồm chàng, chàng vừa nhấp thấy hơi rượu chả khác gì được uống một liều thuốc hoàn hồn, tinh thần thanh thoát dần dần tỉnh lại ngay, rồi ngồi nhồm dậy chực giăng ngay lấy chai rượu ở tay viên cảnh chưởng, viên cảnh chưởng cũng giăng chai rượu lại, Mạch-Khải bấy giờ tựa như người điên cứ khư khư nín lấy chai rượu, không chịu buông ra, may sao Ái-lệ-Ti vừa ở ngoài vào thấy thế, bèn mượn ngay được cái khóa tay của người lính cảnh sát, thừa khi Mạch-Khải vô ý luồn ngay cái xích quàng lấy tay chàng khóa lại, chàng kéo mãi tay ra không được chỉ trơ mắt đứng đấy ra vẻ dằn dũi lắm. Rồi Ái-lệ-Ti cầm lấy chai rượu, nói với viên cảnh chưởng rằng: « chắc là ông cũng biết là người có chân trong đội trinh thám, vậy hãy giờ

ông cho cảnh sát giải bọn quân Đ... này về sở, còn công việc ở đây để một mình tôi liệu lý lấy cũng được, không giám phiền đến các ông nữa ». Viên cảnh trưởng xin vâng, rồi hạ lệnh cho bọn lính cảnh sát giải bọn quân Đ... đi.

Bọn cảnh sát ra rồi, Mịch-Khải sấn đèn trước mặt Ái-lệ-Ti đòi lấy chai rượu, nhưng nàng nhất định cự tuyệt, chàng nói khẩn khoản mãi, sau nàng mới mỉm cười bảo chàng rằng : « bây giờ tôi muốn hỏi ông một việc này, hễ mà ông nói rõ cho tôi biết thời tôi sẽ đưa chai rượu này cho ông uống nhé ».

Mịch-Khải vui mừng đáp :

— « Nàng muốn hỏi tôi việc gì thì nói mau đi ? »

Ái-lệ-Ti nói.

— « Tôi muốn hỏi ông những việc bí mật của nước Đ... có những gì, xin ông bảo cho tôi biết.

Mịch-Khải đáp :

— Kể những nội tình trong việc bí mật này, thời tôi thực không biết, tôi chỉ biết những chỗ bí mật đó thôi, vậy bây giờ tôi nói rõ ra thời nàng phải cho tôi uống rượu nhé.

Ái-lệ-Ti nói :

— « Xin ông cứ nói đi ».

Mịch-Khải nói :

— Cái chỗ bí mật đó, nó ở vào trong quăng rừng Nghiệp-âu - La nước Thụy - Sĩ, đây tôi chỉ biết có thế thôi, xin nàng đưa chai rượu đây cho tôi

Ái-lệ-Ti nghe nói mới tin là thực, bèn cầm chai rượu đổ xuống chảy ồng ộc, chỉ loáng một cái rượu chảy lênh láng cả trên mặt đất.

Mịch-Khải tiếc quá, chạy đến ngăn lại nhưng không kịp nữa, nàng bèn để cái vỏ chai lên trên bàn, rồi nghiêm sắc mặt, trách Mịch - Khải rằng : « khen thay cho ông đã

vào đến viện giới tử rồi, mà cũng không sao chữa được, vẫn cứ chứng nào tật ấy, thực là ông phụ cái lòng của tôi che trở cho ông, đây ông thử nghĩ xem có phải không? thôi ta đi đi, bây giờ đương lúc cuộc Âu-chiến nổi lên bùng bùng, chính là cái dịp của chúng ta đến nghỉ nợ nước đây, đợi đến lúc nào thế giới được hòa bình như cũ rồi thời bây giờ tha hồ mà say sưa, cũng không muộn kia mà, xin ông nghe lấy nhời tôi, đừng nên chấp nê như thế nữa.

Mạch-Khải nghe nói ngồi lặng yên một lúc rồi lẩm bẩm nói: «Nàng rõ hẳn tâm thực, vậy bây giờ định bảo tôi đi đâu?»

Ái-lệ-Ti gắt lên nói: «ta sang dò xem chỗ bí mật, ở rừng Nghiệp-âu La chớ đi đâu?»

Mạch-Khải bèn thùng thỉnh đứng dậy theo Ái-lệ-Ti đi, rồi hai người lên tàu qua Đại-tây-Dương, mỗi người thuê riêng một cái phòng, hai bên cửa phòng trông thẳng với nhau, ở giữa có một lối đi, vì Ái-lệ-Ti xem ý Mạch-Khải thỉnh thoảng vẫn còn nhớ đến rượu, sợ đi đường có xảy ra sự gì chẳng? nên cái sách của nàng khóa tay chàng trước, vẫn cứ để đây không tháo ra cho, chàng đã van lạy mãi mà nàng cũng không nghe, lấy làm uất ức lắm, một mình nằm ở trong phòng hai tay bị sách, cử động không được tự do, chàng nổi sung lên ngồi dậy, dơ tay nện cái khóa vào vách xoang xoang mãi, mà cũng không sao tháo ra được. Ái-lệ-Ti thấy trong phòng Mạch-Khải có tiếng động, nàng mở cửa vào xem, thời thấy chàng đương ngồi thừ ra ở ghê, nàng sẽ thỏ thẻ hỏi rằng: «ông vẫn được mạnh khỏe đó chớ?»

Mạch-Khải giậu dử nói: «tôi chẳng ốm đau gì cả, chỉ phải mấy hôm nay, đi đứng ra vào, lại khốn khổ bằng mười người ốm, nàng có biết không?»

Ái-lệ-Ti vừa cười vừa nói:

— Tôi cũng vẫn biết, ông chỉ khôn khờ về cái sách kia chớ gì

Mạch-Khải nói :

— « Nàng đã biết thế, sao không mở khóa ra cho tôi được tự do không ? »

Ái-lệ-Ti lắc đầu nói :

— « Tôi sách tay ông lại, chính là tôi giữ gìn cho ông đấy, vẫn tôi cũng biết rằng ông đương muốn tháo nó ra, nhưng bây giờ lại chưa đến cái thời kỳ đó ».

Mạch-Khải giận lắm nói :

— « Cứ theo như trong luật các nước văn - minh không có phép vô cớ đem chằng trói người vô tội được, nay tôi có phạm tội gì không, mà nàng nỡ chằng trói tôi như thế ? »

Ái-lệ-Ti cười nói :

— « Thôi xin ông hãy cứ yên tâm, cái việc bây giờ chằng qua là tôi cũng quyền biến mà làm đấy thôi, ông cũng đừng nên dờ pháp luật ra đây làm gì nữa, nếu ông có phải thực là một người biết yêu nước, thì cứ chịu khó nhẫn nại mà chịu đợi cơ-hội đến, tôi sẽ giải lại cái quyền tự do cho ông.

Mạch-Khải không sao nhìn được bèn quát lên rằng :

— « Tôi cũng biết là nàng dụng tâm thế, để giữ tôi khỏi uống rượu đấy chứ gì ? nhưng mà tôi uống rượu thì có quan hệ gì đến nàng, mà nàng phải giờ đến cái thủ-đoạn độc ác như thế, làm mất cả cái quyền tự do của tôi thực là dã-man quá, tôi mà mở được cái khóa này ra, thì tôi quyết giết chết nàng đi mới hả dạ, liệu hồn đấy.

Ái-lệ-Ti nói :

— « Ông nói có thực không ? thì lập tức tôi xin mở khóa ngay ra cho ông ».

Nói rồi liền móc túi lấy chìa khóa, lại mở cái tay cho chàng,

bây giờ Mạch-Khải đã được tự do rồi liền quay lại chít lấy cổ nàng. Ái-lệ-Ti liền đứng quay lại, giữ chặt lấy hai tay, chàng liệu không làm sao được, bèn bỏ tay ra, nghĩ đến cái ơn Ái-lệ-Ti mấy bận cứu thoát cho mình, bây giờ chỉ vì có một việc dạn dĩ nhỏ nhặt này, chực đem cái thủ đoạn dài dục cẳng tay để đền ơn lại nàng, thời còn ra giống người gì nữa, chàng nghĩ thế có ý sấu hổ, bèn ngồi xuống ghế cúi gằm mặt xuống, không dám ngẩng mặt lên nữa.

Ái-lệ-Ti cười nói :

— « Thôi tôi đã giả lại quyền tự do của ông rồi đấy ».

Nàng nói rồi liền mở cửa bước ra..... dõ về phòng mình, bèn khoác một cái áo, một mình thủng thỉnh trên boong chời, đương mãi nhìn xem phong cảnh ngoài bể, bỗng có một mũi dao nhọn, từ đằng sau nàng phóng lai, đi sát mang tai rồi rơi xuống boong tàu, đánh « xoảng » một cái, nàng giật mình quay lại, trông thấy một người đàn ông đang chạy trốn, trông người lực lưỡng, giống Mạch-Khải như bệt, nàng bèn đuổi theo, người kia chạy đến chỗ cầu thang nhảy xuống, nàng cũng đuổi theo xuống, vừa chạy đến gần phòng Mạch-Khải, thời tên thích khách biên đi đầu mất, nàng lấy làm lạ, nghĩ đến tên thích khách này, sao hình dung mặt mũi lại giống Mạch-Khải như thế, mà nó lại vừa chạy đến gần chỗ phòng chàng thì biến mất, chính là Mạch-Khải chăng ?

Nàng nghĩ thế bèn định vào phòng chàng xem, nếu quả chàng là thích khách, thời có thể quan hình sát sắc cũng có thể biết được.

Chương thứ chín

Khi Ái-lệ-Ti vào đến phòng Mạch-Khải, thấy chàng đang ngồi, cúi đầu nhìn xuống đất, hình như có một vấn đề gì, chưa giải quyết được, thấy nàng ầy cửa vào, chàng chỉ dương mắt chỗ nhìn nàng, không nói năng chào hỏi gì cả,

Ái-lệ-Ti đột ngột hỏi rằng : « có phải ông vừa định ám sát tôi không ? nghĩ như tôi đối với ông, không có sự gì cả, sao mà ông lại sử lệ với tôi thế » ?

Mạch-Khải ngạc nhiên hỏi :

— « Ô ! nàng nói mới lạ chớ.

Ái-lệ-Ti nói :

« Lúc vừa lúc này tôi lên trên boong chơi, ông lên theo sau tôi, cầm con dao nhọn phóng tôi một mũi nhưng may không việc gì, hiện con dao hải còn vạt ở đây.

Mạch-Khải cuống lại nói :

« Thế nàng nhầm to rồi, thực tôi chưa có bước ra đến cửa phòng bao giờ, sao lại xảy ra cái việc này, nếu tôi mà chủ ý giết nàng, tay tôi chỉ bóp cổ nàng một cái cũng xong chuyện rồi, việc gì mà phải dùng đến dao, vả lại tôi với nàng vẫn cũng có lúc tôi giận thực, nhưng chỉ xong lúc bấy giờ, tôi lại biết hối hận ngay, nếu bây giờ nàng lại ngờ tôi như thế, chả hoá ra oan lắm sao ?

Mạch-Khải nói năng những nhời nhẹ rõ thõng thiết, làm cho cái bụng ngờ vực của Ái-lệ-Ti, bỗng tiêu tán đi đâu hết cả, bèn vỗ vai chàng nói rằng : « tên thích khách lúc này tôi trông thấy, sao mà mặt mũi hình dáng nó trông giống ông quá, nên tôi có ý ngờ mới hỏi ông, thấy ông nói thế mới biết là tôi lầm to. Thôi xin ông đừng để tâm đến việc này nữa nhé, từ lúc xảy ra sự này đến giờ thành ra tôi cứ phải lo ngay ngáy, chắc là ở trên tàu, cũng có mấy tên gián điệp Đ. . . chứ không sai, mà cái mục đích của chúng ở đây, chỉ chuyên một việc ám hại chúng ta đó thôi. vậy cái địa vị của chúng ta bây giờ thực là nguy hiểm lắm, phải lưu tâm mà đề phòng, đừng để sơ suất sự gì, mà bị lọt vào tay chúng đấy.

Mạch-Khải gạt đầu nói : « nghĩ rõ tức quá, không biết mặt nào, chực đi bành thích thế, bây giờ nàng cứ ngồi chơi đây, để tôi thử lên boong dò xem sao ».

Ái-lệ-Ti ngăn lại không cho đi, nhưng Mạch-Khải cứ vùng

vàng mở cửa đi, nàng bỗng nghĩ ra được một kế gì, cũng mở cửa ra đi nốt.

Lại nói cái phòng của Mạch-Khải nằm là số 21, còn cái phòng bên cạnh là số 20, trong cái phòng này có ba người Đ... ở, một người tên là Khảo-Thoát, một người tên là Lỗ-Ý, còn một người nữa tên là Kỳ-Nhĩ-Minh, khi ba người mua vé lên tàu, tự xưng là người Hà-Lan, nhưng kì thực là một tụi quân gián điệp của Đ... viên đội trưởng sai chúng theo dõi Ái-lệ-Ti sang Âu-Châu để dò xem cách hành động của nàng thế nào, cái người phóng mũi dao này tức là Kỳ-Nhĩ-Minh đó, Kỳ-Nhĩ-Minh phóng dao không chúng liền chạy về phòng, đem việc này thuật lại cho bọn đồng đảng nghe, Khảo-Thoát mắng rằng : « anh thực rõ vô vi, làm thế chúng biết rồi phòng bị rồi ắt hẳn, thời bọn ta còn dò được trò trống gì ra nữa không ? »

Kỳ-Nhĩ-Minh cãi lại rằng :

— « Vậy anh chưa xem tờ mệnh lệnh của viên đội trưởng à ? nói rồi bèn móc túi lấy bức điện văn, đưa cho Khảo-Thoát xem, đại khái nói.

Ông Kỳ-nhĩ-Minh

« Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti, hai người này rất là trọng yếu trong cuộc Chiến tranh, vậy ông cùng Khảo-Thoát và Lỗ-Ý, phải lập cách ám sát ngay hai người đi, đừng để cho sang đến Âu Châu, việc này rất khẩn cấp ».

Rồi Kỳ-nhĩ-Minh bèn mở hòm lấy ra một quả tạc-đạn đưa hai người xem, thời trông hình dạng nó, giống như là bộ máy vô-tuyến-điện, nhưng mà sức mạnh của nó thì vô cùng.

Kỳ-nhĩ-Minh nói : « Tôi mạo hiểm đem cái vật này để bây giờ mới phải dùng đến nó đấy »

Lỗ-Ý nói :

— « Ông định đem quả tạc-đạn này để ám hại bọn Ái-lệ-Ti à ? »

Kỳ-nhĩ-Minh nói :

«Phải, nhưng tôi cũng chưa quyết định, vì Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti, hai người này đều khôn ngoan ranh mãnh cả, muốn đem cái của này mà đãi họ cũng không phải là dễ»

Khải-Thoát nói :

— «Vậy bây giờ anh tính sao?»

Kỳ-nhĩ-Minh làm ra vẻ cương quyết lắm, vỗ bàn nói rằng:

— « Ý tôi bây giờ chỉ muốn phá tan cả chiếc tàu này ra, cho mọi người đều xuống bể cả, thời Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti không còn thoát đâu được nữa.

Lỗ-Ý nói :

— «Cái tàu này mà vỡ thì bọn chúng ta làm sao?»

Kỳ-nhĩ-Minh nghiêm sắc mặt nói :

— «Bọn chúng ta thời xin anh đừng lo» là chúng ta vì thiên-chức, vì danh-dự vì tổ quốc Đ... Ý-Chí đều chết cả chớ sao?

Kỳ-nhĩ-Minh nói rồi ngửa mặt lên trời mà thề, xem ra có vẻ khảng khái lắm, bọn Khải-Thoát thấy thế lây làm cảm động, cũng tình nguyện đem thân hiến cho tổ quốc.

Kỳ-Nhĩ-Minh lại nói.

« Tôi định đem quả tạc đạn này vùi vào cái kho chứa hàng hóa số 1, xin các ông đi giúp tôi một tay ».

Khải-Thoát với Lỗ-Ý gật đầu, rồi ba người giắt nhau đi.

Lại nói khi Mạch-Khải trèo lên trên boong, trông thấy trên mặt ván hải còn dao nhọn nằm, trông trước nhìn sau tuyệt không có bóng người nào, vậy không biết thích khách ẩn náu vào đâu. chàng đứng một lúc, bèn đi tản bộ trên boong chơi, bỗng đi đến cái kho chứa hàng số 1 trông cái miệng kho rộng chừng đến 4, 5 thước, như miệng một cái địa huyết vậy, thấy cửa kho ngỏ, cái thang lên xuống thời

cất đi rồi, mà trông ở dưới lại thấp thoáng có bóng người trong bụng lấy làm nghi hoặc định nhảy xuống xem, không ngờ Khảo-Thoát với Lỗ-Ý ra ngăn lại không cho xuống, chàng lại càng sinh nghi, nhất định thế nào cũng nhảy xuống, xem cho bằng được.

Khảo Thoát giận lắm, trước còn cãi nhau với Mạch-Khải, sau hai người đánh nhau, Lỗ-Ý đứng ngoài thấy thế, cũng lẫn vào đánh hội, Mạch-Khải có một mình, địch sao lại với hai người được, sau bị bọn kia đè xuống, Khảo-Thoát bèn móc túi lấy con dao nhọn định đâm một nhát, đương lúc nguy cấp, bỗng đâu có một người con gái chạy đến sau lưng Khảo-Thoát, thừa lúc vô ý, đánh vào cái tay cầm dao một cái thục mạnh, con dao bắn đi rõ xa, người con gái đó là ai? Chắc độc giả cũng đoán là nàng Ái-lệ-Ti.

Mạch-Khải thấy Ái-lệ-Ti đến cứu mình, sức lực lại càng thêm hăng hái, lại đứng dậy đánh nhau với Khảo-Thoát, bấy giờ Khảo-Thoát với Lỗ-Ý, thế lực xem chừng đã đuối, liệu không thể địch lại được nữa, bèn vừa đánh vừa lùi khi lúc đến bên cái miệng kho, bèn nhảy tọt xuống, bấy giờ Kỳ-Nhĩ-Minh ở dưới kho, đã xếp đặt viên tạc đạn đâu đây cả rồi. Lỗ-Ý bèn đem việc đánh nhau nói chuyện cho Kỳ-Nhĩ-Minh nghe.

Kỳ-nhĩ-Minh nói: « công việc của ta đã sắp xong cả rồi, không còn sợ gì bọn chúng phá hoại nữa, bọn chúng vừa thấy anh xuống đây, chắc thế nào họ cũng đuổi theo đến, bây giờ tôi có một cách này, làm cho họ phải chết rồi ông ở đây mà xem, nói rồi giắt Lỗ-Ý đến chỗ cửa kho số 1, mở cửa ra rồi hai người đứng nấp ở đằng sau, được một lúc quả thấy Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti nhảy xuống thấy cửa kho số 1 mở, ngờ bọn người Đ... hãì còn ẩn náu ở trong định kéo nhau vào bắt, không ngờ bọn Kỳ-nhĩ-Minh đứng ở sau đóng sập cửa khóa lại, rồi hớn hờ kéo nhau đi.

Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti biết bị mắc lừa, hối không kịp nữa,

đánh đứng trơ đầy, không còn có cách nào thoát ra được nữa, bỗng thấy ở đằng góc kho có đề bộ máy gì, trên mặt có cái bánh xe cứ tanh tách quay mãi, tựa như cái đồng hồ vậy, nàng mới trở cho Mạch-Khải xem, chàng sợ cuống lại, dậm chân nói : « thôi chết rồi, tặc đạn, tặc đạn, ghê thay cho quân Đ..., chúng nó định phá chiếc tàu này đây ».

Vừa nói xong bỗng nghe nổ đánh « ầm » một tiếng, rồi khói tỏa ra mù mịt bên thành tàu thủng ra một miếng to bằng cái bát, nước bể cuốn vào ồ ồ, chỉ thoáng một lúc nước trong tàu đã sâu đến vài thước. Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti bị ướt lướt thướt như chuột, kêu cứu ầm lên.

Đây giờ hành khách và thủy thủ nghe thấy tiếng nổ rồi dang mũi tàu chúi xuống đến hai thước, bảo nhau đi báo với viên chủ tàu, viên chủ tàu cũng sợ cuống lại, sau xét xem biết tiếng nổ đó tự ở kho chứa hàng số 1, liền sai bốn thủy thủ xuống kho xem, thấy nước gần tràn lên đến miệng kho rồi, Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti đương bập bềnh trên mặt nước, bốn thủy thủ bèn lôi lên, rồi lại lặn xuống lấy túi cái nút chốt chỗ lỗ thùng lại, bấy giờ nước bể mới không tràn vào được nữa.

Xong rồi Ái-lệ-Ti bèn đem việc bốn người Đ... định phá tàu, nói chuyện cho viên chủ tàu nghe, viên chủ tàu bèn bảo Mạch-Khải và nàng đem một bốn thủy thủ đi lũng ở trong tàu bắt bốn người Đ... Đương khi bàn định với nhau bỗng thấy một người thủy thủ ở đầu chạy lại nói với Ái-lệ-Ti rằng : « chúng tôi vừa mới bắt được hai tên gián điệp Đ. . ở trong phòng nàng, chắc hai thằng này là bọn chực phá tàu đây, xin mời nàng đèn nhận diện xem có đích thực không ? »

Ái-lệ-Ti mừng lắm, liền cùng Mạch-Khải và viên chủ tàu kéo nhau về phòng.

Nguyên trên tàu vừa mới tiếp được một bức vô tuyến điện gửi cho Ái-lệ-Ti, viên chủ tàu mới sai một người

thủy thủ đem bức điện tín đưa cho nàng, người thủy thủ vừa đến phòng nàng đẩy cửa bước vào, bỗng nghe thấy trong phòng có tiếng người Đ. . vừa cười vừa nói với nhau, người Thủy Thủ đứng lại nghe, thấy một người nói : « quá nhỉ ! tạc đạn nổ rồi, mà sao tàu chưa thấy chìm nhỉ ».

Một người nói : « chắc là viên tạc đạn này bé quá, không đủ sức phá nổi tàu chẳng ? nhưng dù thế nào nữa, Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti cũng sắp làm mối cho tôm cá rồi đây ».

Nói rồi vỗ tay cười với nhau

Người thủy thủ nghe tiếng, mới biết hai người này là bọn gián điệp Đ. . . liền xông vào dơ súng lên chia vào, hai người đều phải giơ hai tay, không giám kháng cự, ngay bấy giờ cũng có một người thủy thủ nữa ở ngoài chạy vào trông thấy, liền đi báo viên chủ tàu và bọn Mạch-Khải biết. Được tin ba người kéo nhau đi đến nơi, rồi sai trói hai tên giam lại, Ái-lệ-Ti đem hai tên ra tra hỏi mới biết một người tên là Khảo-Thoát và một người tên là Kỳ-nhĩ-Minh, vâng lệnh của viên Đội trưởng theo đi ám sát.

Nàng tra hỏi xong, bèn giao hai người này cho thủy thủ đem giam vào một nơi, đợi đến khi tàu sang đến nước Pháp sẽ đưa ra nghị tội.

Xong rồi người Thủy-Thủ lấy tờ điện tín đưa cho nàng xem, bức điện viết như sau này

« Nàng Ái-lệ-Ti khi sang đến Ba-Lé, thời vào nhà Lữ-quán Hoắc-tư-Ban số 62 đường Hách-Trấn mà trọ đừng đi trọ chỗ khác, tôi bất thần cũng sang Pháp, sẽ đến đó nói chuyện ».

Phạm-khắc-Tư

Ái-lệ-Ti xem xong đưa cho Mạch-Khải, Mạch-Khải bởi rằng « việc này nàng định thế nào ? »

Ái-lệ-Ti nói :

— « Tôi xem Phan-khắc-Tư người quí quý, có ý ngờ

hắn lắm, chỉ vì hắn lắm đội trưởng, nên bọn ta phải cúi đầu theo mệnh lệnh của hắn đây thôi, để đợi đến khi nào hắn sang đến nơi sẽ hay.

Mạch-Khải gật đầu, rồi khấn khoản nói với Ái-lệ-Ti rằng :

— « Thực tôi bây giờ mới biết hết được bụng nàng, nàng đối với tôi, không khác gì chỗ anh em ruột thịt, thế mà thỉnh thoảng tôi lại chống cự lại với nàng, nghĩ rõ thực ngu hơn con vật, vậy xin nàng tha thứ cho tôi, tôi ... yêu ... »

Ái-lệ-Ti liền nói chặn đi rằng :

— « Tên tôi là Ái-lệ-Ti kia mà, sao ông lại chỉ lấy có một nghĩa chữ « ái » mà gọi tôi, nếu ông có thích gọi như thế, đây tôi cũng xin bằng lòng ».

Mạch-Khải mừng lắm, Ái-lệ-Ti lại hỏi rằng :

— « Bây giờ ông có muốn uống rượu nữa không ? »

Mạch-Khải lắc đầu đáp rằng :

— « Hễ bây giờ nàng có bằng lòng cho tôi uống, thì tôi mới dám uống, còn không thì thôi ».

Ái-lệ-Ti vỗ tay cười nói :

— « Tôi với ông hết sức đánh nhau với con ma rượu, thế mà bây giờ thành công rồi đấy ! ».

Nói rồi giắt tay Mạch-Khải cùng ngồi xuống ghế, nhỏ to trò chuyện với nhau, xem ra có phần dăm thắm lắm.

Không ngờ còn một tên Đ... nữa, là Lỗ-Ý trốn thoát được, thừa hư lúc hai người đang mãi chuyện trò với nhau, lại ngồi quay mặt vào trong, nên Lỗ-Ý mới bò vào đến chỗ sau nàng ngồi, dơ súng lên chìa vào chực bắn, nàng thôi đang mãi mê man vào chuyện, nào có ngờ đâu cái vạ sau lưng sắp kéo đến mà không biết.

Chương thứ mười.

Chỗ Mịch-Khải và Ái-lệ-Ti ngồi nói chuyện với nhau, trông thẳng vào cái gương treo trên vách bỗng Mịch-Khải trông vào trong gương, thấy đằng sau Ái-lệ-Ti, có bóng một người đàn ông mặt mũi dữ tợn, dương dơ súng chực bắn, có chạy lại nắm lấy người kia cũng không kịp, chàng liền nắm lấy Ái-lệ-Ti sỏ một cái thọc mạnh, nằng dương lúc bất ý, liền nắm soái xuống ghế, đến lúc Lỗ-Ý bắn thời viên đạn chỉ sượt qua nằng thôi, xong rồi Mịch-Khải nhẩy sỏ ra đá vào tay Lỗ-Ý một cái thọc mạnh, cái súng văng ngay xuống đất chàng lại đá luôn một cái nữa vào bụng, Lỗ-Ý bắn xa đi đến vài thước, biết thế không địch lại được, vùng dậy chực trốn, Mịch-Khải vội nhẩy lấy khẩu súng dưới đất, dãi cho một phát, chết quay ra đấy.

Tàu chạy dòng đã năm hôm nữa, mới sang đến Ba-Lê, Mịch-Khải và Ái-lệ-Ti lên bờ rồi, cũng phải theo lời Phạm-khắc-Tur dẫn, tìm đến lữ-quán Hoắc-tư-Ban đường Hách-Chấn trợ, đến nơi thời có một người bồi dẫn vào tìm phòng, người bồi này chừng ngót 40 tuổi, béo phệ nệ, một chân lại què, mặt mũi trông thực giảo hoạt.

Bấy giờ Mịch-Khải đã đến ở phòng số 62, còn Ái-lệ-Ti thời ở phòng 63, khi nằng vừa bước chân vào phòng, đã thấy có một người đàn ông đứng đấy, trông nằng mồm mỉm cười, nằng nhìn kĩ lại, bỗng buột miệng kêu lên, « Ô! kia ông Phạm-khắc-Tur ». Phạm-khắc-Tur thủng thỉnh bước lại bắt tay chào rồi bôn hỏ nói : « nằng đến đây được bình yên đó chứ, bụng tôi vẫn cứ lo ngay ngáy, nhưng nằng đi chuyến này xem chừng cũng nguy hiểm thực, nếu không cẩn thận một tí, có lẽ đã nguy đến tính mạng rồi, nên tôi định sang đây đề khuyên nằng đừng đi đâu nữa, vậy nằng tính sao ? »

Ái-lệ-Ti lắc đầu nói : « tôi đã tình nguyện đem thân báo

nước, thời dẫu có nguy hiểm gian nan thế nào nữa, tôi cũng chẳng giám ngại, thôi xin ông đừng nên ngăn trở tôi nữa ».

Phạm-khắc-Tur làm ra có vẻ chí thiết lắm, khẩn khoản nói rằng :

— « Tôi yêu nàng nên không muốn cho nàng dầy đường đến việc này làm gì, nguy hiểm đến tính mệnh ngay chứ không phải chuyện chơi đùa, thời nàng nên nghe tôi ».

Ái-lệ-Ti nghe nói, phát gắt lên rằng :

« Nghĩ như ông đường đường một viên đội trưởng trong đội trinh thám, làm sao lại ăn nói ăn ờ như thế, tôi tuy là một người con gái rất hèn yếu nhưng cũng biết làm hết bổn phận của tôi, dẫu ông nói thế nào tôi cũng không nghe đâu ».

Phạm-khắc-Tur nói dối rằng :

— « Nàng chớ nghe thì thôi, cái đó mặc ý, thôi đi đi, bây giờ mới 7 giờ, tôi xin đánh ô tô đưa nàng đi, nhưng phải cẩn thận lắm đấy.

Ái-lệ-Ti lặng ngắt, Phạm-khắc-Tur lại vỗ vào vai nàng đủ dỉ nói rằng :

— Tôi xin tận tâm kiệt lực để bảo hộ cho nàng, tôi.. yêu... không biết nàng có biết bụng cho tôi không ?

Ái-lệ-Ti nghiêm sắc mặt lại nói :

— Thôi tôi xin ông đừng nên nói đến những chuyện ấy nữa.

Phạm-khắc-Tur có ý giận, lúi lúi mở cửa ra, thấy người bồi què đứng ở ngoài cửa hình như có ý nghe trộm, thấy chàng ra giả vờ cầm cái khăn lau cửa một lúc rồi bỏ đi đâu mất.

Phạm-khắc-Tur thủng thỉnh bước ra, thuận chân đi vào một lối tắt, một lúc quay lại nhìn ra, thấy Mạch-Khải từ

phòng số 63 ra, đến gõ cửa phòng Ái-lệ-Ti, một lúc cửa phòng từ từ mở, Mịch-Khải bước vào, rồi lại đóng ngay cửa lại.

Bấy giờ Phạm-khắc-Tur mới tỉnh ngộ ra rằng : Ái-lệ-Ti đã có tình ý với Mịch-Khải rồi, không trách nó đối đãi với mình dềnh đoảng như nước lã ao bèo vậy, bấy giờ chàng biết mình đã sẩy chân trong cõi tình trường rồi, thành ra ngơ ngẩn như người mất hồn vậy.

Ngay chỗ giáp giới nước Đ... với nước Pháp, có một cái làng nhỏ, gọi làng Khắc-lạc-Khắc, làng này tự khi gặp cơn binh biến, đã thành ra một đám đất hoang, tường đổ ngói tan, chỗ nào cũng ngổn ngang thề cả, không còn một người nào bước chân đến đấy nữa, duy ở giữa làng còn một tòa nhà cổ, chưa bị trái-phá ném phải nên mới còn đứng trơ trơ ra đấy, người chủ nhà cũng bỏ đó đi tị nạn rồi.

Bấy giờ có một đội gián-diệp của Đ... chiếm cứ ở trong nhà này, liền đào ngay nền nhà lên đắp thành một cái ao, để chứa nước cường thủy, dưới đáy ao đem khoét rõ sâu xuống để dẫn lửa vào, nên nước cường-thủy trong ao lúc nào cũng sôi lên sùng sục, chúng cử riêng một mục đàn bà trông nom về việc củi lửa cái ao này, còn bọn chúng thì đi lũng hể bắt được người nước đồng minh nào đem về bỏ vào ao, chỉ một lúc là thịt nát xương tan, duy chỉ còn lá mỡ là không tan đi được, thì nổi lên mặt nước, rồi bọn chúng vớt lấy, đem chế thành một thứ sà-phòng rất tốt đem bán cho ngoại quốc, đấy là những cách tàn ác của chúng như thế, ai nghe thấy mà chả phải sồn gáy rụng tóc, còn cánh đồng đảng của chúng ở tản mát trong cõi nước Pháp chỗ nào cũng có, chính người bồi quê ở Lữ-Quán Hoắc-tư-Ban này cũng là đảng viên của chúng đấy.

Khi bọn Ái-lệ-Ti vừa sang đến Pháp, người bồi quê đã

đứng dính ở ngoài cửa, nhưng lúc Ái-lệ-Ti với Phạm-khắc-Tur chuyện trò với nhau thế nào, hẳn đã nghe được cả, nên đến buổi chiều hôm ấy, liền về ngay chỗ nhà cô để báo tin cho người đầu đảng biết, rồi lại hớn hờ nói : « độ gần 8 giờ tối hôm nay thời các ông phải lập mẹo bắt lấy chúng đem về bỏ xuống ao kia, thời chúng ta lại chế thêm được bao nhiêu là sà-phòng nữa ».

Người đầu đảng quả quyết nói : ta đã lập mẹo là thế nào cũng bắt được, quyết không cho chúng thoát đầu nữa.

Bấy giờ đàn bà ở trong nhà vừa bước ra thấy người bồi què nói chuyện thế mừng lắm rồi đưa ra một cái nhẫn vàng, một cái đồng hồ vàng, cho hai người nọ nói rằng : « những vật này là di vật của người nước Anh tên là Mao-Đặng đây, thằng này béo lạ được bao nhiêu là mỡ, bây giờ lại được thêm hai người Mỹ nữa thời vật liệu chế sà-phòng của ta không còn sợ thiếu nữa », rồi rồi có vẻ vui mừng lắm.

Người bồi què nghe xong chuyện tính dờ ra, sau lại quay lại nói với người đầu đảng rằng : « tôi vừa tiếp được bức điện-tĩa nói F. 9 chừng tối hôm nay thời sang đền Ba-Lê, nhưng người này tôi chưa biết mặt mũi thế nào chỉ biết là đội-viên trong đội trinh-thám bên Mỹ, vì có việc bí mật phải sang đây ở trong bộ cơ-quan, nếu mà tôi có gặp người ấy thời sẽ đưa về đây với ông nhá ».

Người đồng đảng gật đầu, rồi người bồi bèn cáo từ dờ ra.

Vào khoảng 7 giờ tối Mịch-Khải và Ái-lệ-Ti cơm nước xong rồi, lên xe ra chỗ biên giới nước Pháp và nước Đ... hai người vừa mới đi khỏi, liền có một người xăm xăm vào báo với Phạm-khắc-Tur rằng : « bọn Ái-lệ-Ti lên ô-tô đi rồi, xét xem tình trạng họ có ý nghi cả đến ông nữa đấy ».

Phạm-khắc-Tur gật đầu, rồi thủng thỉnh đi bách bộ vừa đi vừa cầm đầu xuống xem ra có sự gì khổ tâm lắm, một lúc lâu mới về phòng đi nghỉ.

Tối hôm ấy F. 9 đã sang đến nơi, vào lữ-quán Hoắc-

tư-Ban, người bồi què đưa vào phòng số 27 ở, dọn dẹp các đồ hành lý xong rồi, F. 9 nhìn người bồi rồi lấy tay phủi vào vai bên tả ba cái tưa như kiểu phủi áo, người bồi trông thấy biết là ám hiệu của đồng đảng khi mới gặp nhau, rồi cũng làm như thế, F. 9 mừng lắm biết người này cũng là bạn đồng đảng với mình, rồi hai người bắt tay chào, người bồi sẽ hỏi rằng : « có phải ông là F. 9 không ? » F. 9 đáp : « phải » rồi móc túi lấy một cái thẻ dơ ra, người bồi tắt đèn chạy ra ngoài cửa trông trước trông sau, không thấy có ai, liền dõ vào đóng cửa lại rồi bảo F. 9 rằng : « ông sang đến đây thực là may quá, hiện sáng hôm nay vừa có một người nữ trinh thám bên Mỹ, tên là Ài-lê-Ti và một người đàn ông tên là Mạch-Khải, vào trọ ở đây, ông có biết người đó không ? »

F. 9 đáp : « có, tôi sang đây cũng vì việc hai người đó, bọn họ biết hết cả những sự bí mật của nước ta rồi, thực là nguy cho nước ta quá »

Người bồi nói : « Xin ông đừng ngại, hai người này đã bị bọn ta bắt được rồi, hiện đang giam trong cái nhà cổ ở làng Khắc-lạc-Khắc, chỉ đến nửa đêm hôm nay dùng phép hóa học giết đi là xong, để lấy vật liệu chế sà-phòng, việc này chắc là ông cũng biết rồi, tôi không cần phải thuật lại nữa.

F. 9 nghe nói cả mừng nói : « cứ như nhời ông nói thời công việc của bọn ta làm rất là linh lợi, thực là khâm phục cái danh gián-diệp của đế quốc Đ... ý chí ta vậy ».

Người bồi nói : việc ông sang đây tôi cũng đã nói chuyện với viên thủ-lĩnh rồi, sáng mai ông có rỗi thời ra đây mà chơi và nhân tiện xem bọn ta hành hình hai người kia nữa, F. 9 gật đầu, người bồi cáo từ lui ra

Ngay khi F. 9 vào trong lữ-quán Phạm-khắc-Tư đã rõ cả rồi, đến khi người bồi đứng nói chuyện với F. 9 ở trong

nhà, chàng bèn ngồi nép vào số nhà để tai vào vách nghe được cả.

Phạm-khắc-Tur nghĩ ngợi một lúc rồi bỗng nảy ra được một mẹo, bèn mở cửa sang phòng số 27, vào đến nơi thấy F. 9 đang ngồi làm việc ở bàn giấy, thấy Phạm-khắc-Tur vào, ngạc nhiên đứng dậy, rồi Phạm-khắc-Tur đứng dừng lại mỉm mỉm cười, lấy tay gõ vào cái kính một mặt hơn hờ nói : F. 9 vẫn được mạnh khỏe đó chứ, sao mà sang chậm thế ? »

Người số 9 nghe nói lại càng ngạc nhiên, tất tuổi lấy ngón tay trở đề lên môi. có ý bảo đừng nói.

Phạm-khắc-Tur từ từ bước vào chực bắt tay, người F. 9 bèn kéo ghế đứng dậy, không ngờ Phạm-khắc-Tur thừa lúc vô ý, dơ tay dấm vào mặt một cái thực mạnh, đau quá nằm quay ra, chàng bèn móc túi người này lấy được một cái thẻ F. 9, rồi bỏ vào túi mình dờ ra.

Chương thứ mười một

Lại nói Ái-lệ-Ti và Mạch-Khải định lên ô-tô ra ngoài biên thủy Pháp, xe chạy chỉ còn cách 10 dặm đường nữa là đến làng Khắc lạc-Khắc. bỗng thấy xe đứng dừng lại rồi người tài xế nhảy xuống trước, mở cửa xe mời hai người xuống, hai người tưởng đã đến nơi rồi, kéo nhau xuống, tên tài xế liền chia khẩu súng vào hai người bảo rằng : « im ; hễ hơi động cựa là ta bắn chết ».

Ái-lệ-Ti và Mạch-Khải sợ quá, mới biết tên tài xế này cũng là bọn đồng đảng của quân Đ... hai người chịu đứng nhìn nhau, không còn dám động cựa nữa, bấy giờ ở trong đám nhà đồ ở bên rìa đường đã có 6, 7 người Đ... phục ở đó, người tài xế vừa dơ tay ra hiệu thì bọn kia liền ồ ra

Mạch-Khải thừa cơ lúc người tài xế ngảnh mặt đi, liền đâm vào tay một cái thực đau, khẩu súng liền rơi xuống đất, chàng lại thôi luôn cho vài quả nữa, đau quá nằm quay ra, Ái-lệ-Ti chực chạy tìm chỗ trốn, thời vừa gặp bọn quân Đ. kéo đến ngang lại bấy giờ nàng liền thân dịch lại với bọn này, thời chân đá tay đâm vung mãi lên, bọn Đ... tuy có đông người, mà cũng không ai giám đến gần nàng cả, sau Mạch-Khải cũng chạy lại đánh tiếp vào, gỡ cho nàng ra, nàng tháo ra được liền tìm đường chạy trốn, Mạch-Khải người đã khỏe, lại biết nhiều miếng võ, bọn Đ... bị chàng đánh thất điên bát đảo, nhưng hễ thắng này ngã, thời thắng khác lại lăn vào, sau chàng đuổi sức dần đi, bị chúng bắt được, còn Ái-lệ-Ti chạy mới được độ một quãng bọn chúng đuổi theo cũng bắt được nốt, rồi điệu hai người này về chỗ nhà cổ, trình người đầu đảng, bèn đem giam mỗi người một nơi, xong rồi người đầu đảng gọi mục đàn bà ra dặn rằng : « hai người Mỹ, bọn chúng ta đã bắt được rồi, định đèn nửa đêm hôm nay, thời quăng chúng vào ao cường-thủy, mục phải sửa soạn vào việc ấy đó », mục đàn bà nọ vâng vâng dạ dạ rồi lui ra.

Phạm-khắc-Tur tự trong lữ-quán đi ra, gọi một cái ô-tô ra Khắc-lạc Khắc, xe chạy đến trước cái nhà cổ thì dừng lại, chàng nhẩy xuống, sầm sầm đi vào, vừa vào gần đến cửa, bỗng có một tên Đ... ở trong số tôi chạy ra, chìa súng vào chàng hỏi rằng : « Ai ? » Phạm-khắc-Tur bèn móc túi dơ cái thẻ ra, người đó xem xong để cho vào, liền đi thẳng vào trong phòng khách, bấy giờ tên đầu đảng và các đảng viên đương hội nghị bàn định các việc, bỗng thấy Phạm-khắc-Tur đột ngột vào, các đảng viên cứ nhìn chàng chòng chọc, sau người đầu đảng dơ súng chìa vào Phạm-khắc-Tur, chàng bèn làm ra vẻ tự nhiên lấy ngón tay đề lên cái kính một mặt, mỉm cười nói rằng : « có quý khách vào chơi, các ông lại đem cái của quái ấy ra đề đãi khách, gớm các ông trọng khách lắm nhỉ, thế ra câu chuyện người bồi què nói với các ông, các ông đã quên rồi hay sao ? »

Người đầu đảng mới tỉnh ngộ ra nói rằng : « thế ra ông là sỏ chín đấy à ? thế đầu đưa ra cho tôi xem.. »

Phạm-khắc-Tur gật đầu rồi đưa thẻ ra, người đầu đảng xem xong mới rút súng vào túi áo, rồi bắt tay Phạm-khắc-Tur.

Phạm-khắc-Tur nói : « nghe nói các ông vừa mới bắt được Mịch-Khải và Ái-lệ-Ti có phải không ? »

Người đầu đảng gật đầu đáp : « có »

Phạm-khắc-Tur bèn tán tụng rằng : « tôi cũng xin phục cho cái thủ đoạn của các ông, nhưng mà con Ái-lệ-Ti nó giảo quyệt lắm đấy, có giam nó cẩn thận không, kẻo nó lại trốn mất. »

Người đầu đảng đáp : « cái đó ông đừng ngại, chúng tôi đã canh giữ cẩn mật lắm rồi, có mà bay lên dằng giời. »

Phạm-khắc-Tur nói : « bây giờ tôi muốn vào chỗ giam Mịch-Khải, để dễ đánh hấn xem những việc bí mật bên Mỹ thế nào, vậy ông có bằng lòng không ? »

Người đầu đảng xin vâng, rồi sai một người dẫn Phạm-khắc-Tur lên gác, vào chỗ phòng giam Mịch-Khải, người này lấy chìa khóa mở cửa đưa Phạm-khắc-Tur vào rồi, lại dõ ra khóa cửa lại, Mịch-Khải trông thấy phạm-khắc-Tur vào, mồm mấp máy chực kêu, chàng bèn ra hiệu bảo lặng yên, rồi khẽ bảo rằng : « chỉ tại các người không nghe tôi, nên mới bị hãm thân vào nơi miệng cộp thế này, nghĩ rõ chán quá, mà xem chừng cái tinh mạnh của các người không còn được mấy nổi nữa đâu ? nên tôi phải mạo hiểm vào đây, là để cứu cho các người ra đó. »

Mịch-Khải nghe nói mừng lắm nói rằng : « nhưng có Ái-lệ-Ti cũng bị bọn chúng bắt được rồi, ông hãy nên cứu cho nàng ra trước đi, còn như tôi hãy để ra sau cũng được. »

Phạm-khắc-Tur lắc đầu nói, không cần, Ái-lệ-Ti tự nàng cũng có thể trốn thoát ra được. bọn ta không cần phải giúp nàng nữa, duy ở ngoài này bọn chúng đông lắm, nếu

tôi với ông cùng kéo nhau ra cả một lúc, tạt bị bọn chúng ngăn lại, thời công việc của chúng ta hồng bát mất, chỉ bằng trong hai chúng ta đây, một người ra trước báo sở cảnh sát còn một người ở lại đây, thời mới có thể xuôi việc được. »

Mạch-Khải nói : « thế thì ông ra trước đi báo sở cảnh sát đi.

Phạm khắc-Tur lắc đầu nói : « không được ; tôi định bây giờ tôi với ông đổi lẫn quần áo cho nhau, rồi ông ra trước, còn tôi ở lại đây, thay cho ông, ông tính thế nào ?

Mạch-Khải ngạc nhiên nói : « ra ngoài thời được yên lành, ở đây thời bị nguy hiểm. sao ông lại bỏ chỗ yên lành, mà vào nơi nguy hiểm như thế ? .

Phạm-khắc-Tur khẳng khái đáp : « ở đời này duy chỉ có một mình ông, là biết hết được những việc bí mật của nước Đ... mà thôi, nên chỉ những việc an nguy của ông, đều có quan hệ với nước nhà rất lớn, cho nên cái thân quý giá của ông, tôi không thể nào bì kịp được, vả lại tôi bây giờ đã là một người thất ý trong chốn tình trường rồi, thời những sự vui thú ở trên đời, những sự họa phúc sống chết, tôi đều gác bỏ đi hết cả, nếu chẳng may mà bị bọn chúng giết chết, cái thân tôi cũng cầm bằng như một cái lông chim mà thôi, còn như ông, ông cũng nên nghĩ việc nước việc nhà mà nghe nhời tôi, đừng nên ngần ngại nữa.

Mạch-Khải nghe nói trong bụng lầy lăm cảm động quá, nghĩ như Phạm khắc-Tur, đi cứu cho người mà tự đem thân vào nơi tử địa, cùng so với những bậc trượng-phu nghĩa hiệp ngày xưa, bất quá cũng đến thế mà thôi, trước kia Ái-lệ-Ti vẫn có bụng nghĩ cho chàng tư thông với quân địch, thực là lắm to.

Bấy giờ Phạm-khắc-Tur đã cởi cả quần áo mũ giày ra rồi, bắt Mạch-Khải thay đi, bảo đến 2, 3 lượt Mạch-Khải cứ từ chối mãi, sau bị Phạm-khắc-Tur bách mãi, bất đắc dĩ

chàng mới cởi quần áo mình ra, rồi mặc bộ quần áo kia, mặc xong rồi, Phạm-khắc-Tur trông kĩ nét mặt Mịch-Khải hơi gầy một tí, bèn cầm cái cổ áo ba-dờ suy kéo cao lên, tựa như là làm thê cho đỡ rét, rồi lại đeo nốt cả cái kính một mắt vào nữa, Mịch-Khải cũng lấy một ngón tay đề lên cái mặt kính, làm như kiểu Phạm-khắc-Tur vậy. Phạm-khắc-Tur thấy thế mỉm cười, thay đổi xong Mịch-Khải quay lại bắt tay chàng đề ra, nghĩ cảm động quá nước mắt chảy xuống ròng ròng.

Phạm-khắc-Tur cứ thản nhiên nói: « thôi ông đi mau lên rồi mà về, hễ chậm chân một ít, có lẽ tôi không còn kịp trông thấy ông nữa ».

Mịch-Khải gật đầu rồi mở cửa bước ra, bốn người Đ... trông thấy Mịch-Khải cũng tưởng lầm là Phạm-khắc-Tur, lại đem khóa cửa lại, rồi cùng với Mịch-Khải đi xuống, khi chàng đi qua chỗ phòng khách, mắt cứ nhìn đi chỗ khác, rồi đi thẳng ra ngoài, người đầu đảng trông thấy gọi lại bởi rằng: công việc của ông xong cả rồi đây chớ, bây giờ đi đâu mà tạt tười thế.

Mịch-Khải sẽ nghiêng mình đáp rằng: « tôi có việc cần phải sang Thụy-ĩ ngay bây giờ »

Nói rồi cúi chào bước ra.

Lại nói Ái-lệ-Ti bị chúng đem giam vào một gian phòng nàng cũng biết rằng ở đây là một chỗ chí nguy rồi, bèn rút cái trâm cài mũ trên đầu, bẻ lại làm cái chìa khóa, đem ướm vào lỗ khóa mở tí tách một lúc bỗng cửa mở bung ra, nàng mừng lắm lách mình đi ra, đi dờ dẫm mãi mới ra được đến sau chỗ phòng khách, nghe thấy trong phòng có tiếng người nói, nàng bèn đứng nép vào tường nghe, ra bấy giờ tên đầu đảng với bộ hạ đương hội nghị với nhau, thấy một người hỏi người đầu đảng rằng: « ta đã bắt được bọn nó, sao không đem quăng xuống ao đi, việc gì mà còn phải đợi đến nửa đêm.

Người đầu đảng mắng rằng : « sao mà anh ngu thê ? phàm muốn chế tạo vật gì đều đã nhất định có chừng mực cả rồi nên để bọn ta dự bị đầu vào đây đã bây giờ ta hãy bỏ họ xuống, nếu cứ hể vớ được ai là giết phăng ngay đi, thời đã không dùng được việc gì cả, mà không vật liệu đâu mà chế sà-phòng được ; nói rồi, bèn quay lại bảo một tên đồ đảng rằng : bây giờ chúng ta hãy đem Mịch-Khải bắn chết đi đã, rồi sau hãy quăng xuống ao », chúng vâng vâng dạ dạ rồi kéo ụa nhau lên gác.

Ái-lệ-Ti đợi cho bọn chúng ra cả rồi, bèn lẻn vào trong phòng khách, trong bụng cứ lo ngay ngáy cho Mịch-Khải, nếu ta không lên cứu ngay chàng thời bọn chúng giết mất, nhưng trong tay không có một mảnh khí giới gì, thời lấy gì đối địch lại với chúng được, nàng đứng ngẩn người ra một lúc, sau đi lục trong nhà xem có kiếm được cái gì để hộ thân không, may sao rút trong ngăn kéo ra, vớ được một cái tẩu thuốc lá bằng gỗ, trông hình dạng nó cũng tựa tựa như khẩu súng lục, nàng mừng lắm bèn cầm lấy tất tả chạy lên gác, đến chỗ gian phòng giam Mịch-Khải ấy cửa vào, thấy bọn quân Đ... đương đứng chung quanh Phạm-khắc-Tur, chìa súng vào ngực, tra hỏi xem những việc gì bí mật của bên quân đồng-minh, không ngờ Ái-lệ-Ti xông vào, dơ cái tẩu thuốc lá lên quát rằng : « dơ cả tay lên không bắn chết cả bây giờ, bọn quân Đ... ngo ngác nhìn nhau, rồi đều dơ cả tay lên, không dám chống cự gì cả, bỗng nàng thấy chỗ góc tường có đề một bộ máy gì, nàng bèn chạy lại định kéo ra xem, tên đầu đảng thừa cơ rút súng ra bắn, Phạm-khắc-Tur nhanh mắt trông thấy, liền nhảy sỏ lại đứng che cho Ái-lệ-Ti. đến khi viên đạn bắn ra trúng ngay vào Phạm-khắc-Tur, chàng bị đạn đau quá ngã quay ra, Ái-lệ-Ti chạy đến quay cái máy đó một cái nghe đánh « rầm » một tiếng, bọn quân Đ... đứng trên ván gác, bỗng lẫn nhào cả xuống dưới ao cường thủy, rồi dưới ao bọt nổi ngầu ngầu, khói bay mù mịt, bọn này bèn hóa ra những vật liệu chế sà-

phòng, đương nổi lều bều trên mặt nước, hại nhân nhân hại, đạo giới báo phục thực là chí công.

Bọn quân Đ... bị chết cả rồi, Ái-lệ-Ti trông thấy người bị thương nằm đấy, chắc là Mạch-Khải không sai, nàng bèn quì xuống sẽ hỏi rằng: ông Mạch-Khải ơi! chỗ bị thương của ông bây giờ thế nào?

Nàng chưa hỏi xong, bỗng trông người này sao lại hóa ra Phạm-khắc-Tur, tây làm lạ, tây liền hỏi rằng: « ông Phạm-khắc-Tur ơi! sao ông lại vào được đây, còn ông Mạch-Khải thì đâu rồi?

Bấy giờ Phạm-khắc-Tur đã dần dần tỉnh lại, bèn đem câu chuyện đổi quần áo cho Mạch Khải ra, kể lại một lượt, Ái-lệ-Ti nghe nói cảm động quá sụt sùi vừa khóc: vừa hỏi: « làm sao ông lại mao hiểm vào được đến đây, để cứu cho chúng tôi ra thế ».

Phạm-khắc-Tur nói: « vì tôi có duyên ái một người con gái, như người đó lại cự tuyệt cùng tôi, nên tôi nghĩ ở đời này không còn gì là lạc thú cả, chỉ bằng bây giờ chết đi, để người con gái đó có biết hồi tâm nghĩ lại hay không, nên tôi mới liều thân mao hiểm như thế, nói rồi lại lịm lịm ngất đi.

Ái-lệ-Ti nghe nói, mới biết Phạm-khắc-Tur là người bị thất ý trong chốn tình trường nên mới coi cái chết như không thế, than ôi! ta không giết chàng, nhưng chàng vì ta mà chết... nàng nghĩ đến đây, ruột đau như cắt, hai hàng nước mắt đầm đìa như mưa.

Đương lúc Ái-lệ-Ti buồn đau khóc lóc, không ngờ mục đàn bà Đ... lén đến ngoài cửa phòng, cầm súng chĩa vào bắn một phát, may sao viên đạn chỉ đi lướt qua đầu nàng, nên không việc gì, nàng bèn đứng dậy, mục kia lại sẵn vào chực bắn luôn phát nữa, đương lúc nguy cấp, may gặp được Mạch-Khải đưa bọn cảnh sát đến.

Chương thứ mười hai

Bọn cảnh sát kéo ập vào, dang lấy khẩu súng ở tay mụ đàn-bà rồi chối nghiêng lại. Mạch-Khải thấy Phạm-khắc-Tur bị thương nằm đây, nghĩ cứ nằm ngủ mãi, còn Ái-lệ-Ti may không việc gì, chàng mới yên lòng.

Ái-lệ-Ti bèn mượn bọn cảnh-sát đưa Phạm-khắc-Tur vào nhà thương, bọn cảnh-sát đến bên mình chàng vừa tỉnh vực dậy bỗng thấy họ kêu lên. « Ồi thôi hỏng rồi, ông này chết rồi ».

Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti nghe tiếng đều biến sắc mặt chạy lại xem đã thấy Phạm-khắc-Tur nhắm nghiền, nằm cứng đờ ra đây rồi. Ái-lệ-Ti liền phục xuống bên chàng, khóc lóc, Mạch-Khải đứng bên thầy thế, cũng sụt sùi khóc, một người cảnh-sát bèn đến khuyên rằng : « ông Phạm-khắc-Tur là một viên đội trình thám của nước Mỹ tức là một viên chức trong nước đồng minh rồi, chả may bị quân Đ... hại, ta nên tống táng cho ông theo lễ nhà binh, để cho cái vinh-dự của ông không bao giờ tiêu diệt đi được nằng tính thế nào ?

Ái-lệ-Ti gạt đầu, Mạch-Khải và bọn cảnh sát kéo nhau ra, sau nằng đứng dậy cầm lấy tay Phạm-khắc-Tur đề lên môi hôn một cái, rồi đứng lại sụt sùi một lúc, mới gạt nước mắt đi ra.

Khi bọn Ái-lệ-Ti còn đương ở trong nhà, thời có một tên quân Đ... trốn thoát được, đứng nấp ở ngoài cửa nghe trộm, trong nhà bàn định thế nào, tên này đều nghe hết cả, đợi cho bọn họ kéo nhau ra cả rồi, liền lẻn vào trong nhà, cầm ống điện thoại, gọi tên bồi què ở quán Hoắc-tur-Ban, tên bồi ở đây đương hong hóng chực nghe xem có tin tức gì không, bỗng nghe chuông báo, bèn chạy lại cầm ống điện thoại đề lên tai nghe, thấy tên đồng đảng nói : « Phạm-khắc-Tur bị giết, Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti trốn thoát rồi, bọn ta bị chúng giết cả, chỉ còn một mình tôi là trốn thoát được thôi, Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti, sắp dờ về đây, độ đến

nửa đêm hôm nay, ông liệu mà tính việc đi, đừng để lỡ việc, đến sáng mai đã có Mạch-tây nhi tướng quân, sang làm đại lý bên này, công việc đã có ngài định liệu, ông không phải bận đến nữa »

Tên bồi què nghe nói, mặt mày thất sắc đi, rồi lại cầm lấy ông điện thoại bồi xem tình hình của bọn chúng làm sao mà thất bại, nhưng ống điện tắc không gọi được nữa, mới đặt ông xuống rồi trở ra, thời vừa gặp bọn Ái-lệ-Ti đã kéo nhau về, mới quyết kể đợi đến đêm khuya, sẽ tìm mưu báo phục, xong rồi bèn đến phòng số 67 mở cửa vào.

Đêm khuya canh lặng, một mình Ái-lệ-Ti ngồi ở phòng nàng vừa đứng dậy định thay quần áo đi nằm, bỗng nhìn lên bức ảnh để ở trên bàn rửa mặt. cái khung này làm bằng bạch kim, chạm trổ rất khéo, ở trong có để cái ảnh của Mạch-Khải, oai phong lẫm liệt, trông như là người thực vậy, nàng bèn cầm lấy ngắm nghía xem một lúc, bỗng chợt nhớ đến cái người sả-sinh-thủ nghĩa là Phạm-khắc-Turkia, thời lại ngậm ngùi trong dạ, trong mắt nàng bấy giờ nó hiện ra một cái ảo tượng rất lạ, cái ảnh cầm ở trong tay, bỗng lại biến ra ảnh Phạm-khắc-Tur, mà chàng lại biết gật đầu mỉm cười, miệng thì mấp máy, dường chừng tiếp chuyện với ai, tinh thần linh động, trông chẳng khác gì trông chàng lúc ban ngày vậy.

Ái-lệ-Ti hồn phách mê man, chỉ muốn gọi lên, thời vụt một cái, cái ảnh đó lại biến ra ảnh Mạch-Khải, nàng mới đặt cái ảnh lên trên bàn rồi ngồi ôm đầu khóc, một lúc lâu lắm, mới đứng dậy tắt đèn đi ngủ, bỗng nghe có tiếng động ngoài cửa, trước nàng cũng không để ý đến, sau nghe rõ có tiếng sóc sách vặn khóa nàng bèn vặn tắt hết cả đèn đi, đứng nép vào một chỗ nhìn xem, một lúc thấy cửa từ từ mở, một người lách vào tay cầm con dao nhọn dờ dẫm đi đến, nhìn trước nhìn sau, nàng trông rõ là người bồi què, mà bấy giờ người bồi này cũng trông thấy

nàng rồi, nhảy sỏ ngay lại, dơ dao chực đâm, nàng bấy giờ chỉ có chân tay không, liền vớ ngay được cái lọ cắm hoa trên bàn, ném chũng người bồi, cái lọ rơi xuống đất vỡ tan ra, nàng nhảy đến đá luôn vào tay một cái rỗ đau, con dao rơi xuống, nàng thấy tên này không còn khí giới nữa, liền sấn lại đánh, đánh nhau một lúc nàng định đè xuống đất, không ngờ tên này khỏe lắm, níu ngay lấy áo nàng kéo nằm xuống, hai người ôm lấy nhau lăn lộn trên mặt đất, sau tên bồi trông thấy con dao trên mặt đất, chỉ cách nhau chừng hai thước nữa, chực dơ tay với lấy, thì Ái-lệ-Ti rảo tay ra, hai người cứ dằng co nhau mãi, sau cùng nàng đuối dần sức đi, tên bồi lại vớ được con dao, chực đâm vào ngực nàng, nàng chả còn hồn vía nào nữa, đánh nhắm mắt chịu chết.

Đương lúc nguy cấp, bỗng thấy có một người đàn ông cao lớn lực lưỡng từ ngoài cửa nhảy vào, ăn mặc toàn màu đen cả, cái cổ áo ba-dờ-suy kéo cao lên đen 6, 7 tấc che kín cả mặt, trông không rõ là ai cả, cầm súng bắn tên bồi một phát chết ngay, rồi dờ ra đi mất, bấy giờ Ái-lệ-Ti mới hoàn hồn ngồi dậy chỉ trông thấy có tên bồi chết nằm ở đó, còn người vừa mới bắn súng là ai, trong bụng đương phân vân nghĩ thôi thấy Mịch-Khải ẩy cửa vào.

Khi Ái-lệ-Ti với người bồi đương đánh nhau ở trong nhà thời ở ngoài này Mịch-Khải cũng đương cướp lấy khẩu súng ở tay F 9.

Trước kia F 9 bị Phạm-khắc-Tư đánh cho một trận đau lắm, ăn cướp lấy cái thẻ. đến khi tỉnh lại được rồi, bèn gọi người bồi vào nói chuyện người bồi có ý ngờ cho Mịch-Khải, gây nên sự này, mới bàn với F 9 đến nửa đêm hôm nay, là vào phòng Ái-lệ-Ti hành thích, đến hai giờ đêm, tên bồi chắc là nàng đi ngủ rồi, mới rủ F 9 đi, một người cầm súng một người cầm dao, hai người mở đèn cửa phòng nàng, người bồi cậy có sức khỏe, tình nguyện vào hành thích, dặn F 9 đứng ngoài cửa canh, phòng khi Mịch-Khải có chạy vào cứu nàng chẳng.

Đến khi người bồi lần vào trong nhà, không ngờ Ái-lệ-Ti hã còn thức, nên mới thành ra cuộc đánh nhau này.

May sao lại được cái phòng Mạch-Khải nằm cũng giáp vách với phòng nàng, chàng đương nằm ngủ bỗng nghe có tiếng đánh nhau rất dữ dội, mới vùng dậy mở cửa ra, không ngờ có F 9 phục, trong số tối nấp ra, chĩa súng vào ngực Mạch-Khải quát lên bảo « im ! hễ động đây là ta bắn đấy » Mạch-Khải bèn dơ cả hai tay lên làm ra vẻ sợ hãi lắm, thừa lúc F 9 vô ý, chàng đâm vào tay một cái rồ đau, khẩu súng bỗng văng xuống đất. F 9 sợ cuống lại bèn nắm lấy Mạch - Khải, rồi hai người đánh nhau, đè nhau xuống đất, sau F 9 lại với được khẩu súng chực quay lại bắn Mạch-Khải, đương lúc nguy cấp thời thấy cái người che mặt ở phòng Ái-lệ-Ti dờ ra, liền chĩa súng bắn F 9 chết, rồi thoảng một cái không biết người ấy đi đâu mất.

Mạch-Khải đã thoát nạn rồi, bèn vào phòng Ái-lệ-Ti thăm thấy nàng vẫn bình yên như thường, nàng bèn đứng dậy bắt tay chàng rồi từ tạ rằng : « may hôm nay không có ông vào cứu tôi, có lẽ tôi bị nguy mất ».

Mạch-Khải ngạc nhiên nói : « ô lạ nhỉ ! tôi có vào đây cứu nàng đâu ? »

Ái-lệ-Ti cũng ngạc nhiên nói : « đương lúc tôi bị nguy cấp, thời thấy có một người ở ngoài chạy vào, bắn chết được tên thích khách, tôi tưởng người đó là ông đây ».

Mạch Khải cũng hoảng lên nói : « thê ra người ấy lại cứu cả tôi nữa, nhưng không biết người đó là ai sao lại mò mẫm vào đây mà cứu chúng ta, thực là lạ quá.

Ái-lệ-Ti nói : « người này chắc là một bậc hiệp sĩ nào đây, nên không chịu xuất đầu lộ diện cho ai biết, ta sang đây chuyển này, chắc người ấy đi ngầm theo bảo hộ cho chúng ta đây, ta không còn lo ngại gì nữa.» Mạch-Khải nghe nói lây làm phải, bèn đứng dậy đi báo sớ cảnh sát và gọi chủ nhà vào nói chuyện rồi sai đem hai cái sắc chết này đi, thành thử loanh quanh cả đêm không ngủ được tí nào cả.

Ngày buổi chiều hôm bọn Ái-lệ-Ti sang đến nước Pháp, thời vừa mới xảy ra một việc, viên phó tướng Pháp tên là Mặc-tây-Nhĩ, bị bọn gián-diệp Đ... ám sát.

Số là buổi chiều hôm ấy Mặc-tây-Nhĩ, ở bộ tư lệnh về nhà riêng, ở số nhà 18 đường Lạp-cống, ông này không có vợ con gì cả. trong nhà chỉ nuôi có một người bồi, tên là Vưu-Lợi. Vưu-Lợi biết tối hôm ấy thế nào Mặc-tây-Nhĩ cũng về, muốn đợi chủ về xong, rồi nhân đêm không có việc gì về qua nhà mình chơi, mới lên vào trong phòng chủ, ăn cắp một cái khăn quàng cổ. chẳng may Mặc-tây-Nhĩ vừa về tới nơi bắt gặp, Vưu-Lợi thấy chủ về sợ cuống lại, bèn dáo ra đằng sau. Mặc-tây-Nhĩ nhanh mắt trông thấy hỏi rằng: « tay mày cầm cái gì thế kia, đưa đây xem nào, Vưu-Lợi bất đắc dĩ phải chìa cái khăn ra.

Mặc-tây-Nhĩ cười nói rằng: « đêm hôm nay mày muốn về nhà phải không? nhưng đêm nay có ra ngoài phải quàng khăn trắng mới được » Nói rồi bèn lấy cái khăn trắng đưa cho.

Vưu-Lợi mừng lắm, liền đỡ lấy cái khăn, cáo từ lui ra, còn Mặc-tây-Nhĩ thời quay vào ăn cơm, xong rồi cúi áo đi ngủ.

Chương thứ mười ba

Trong bọn gián điệp của quân Đ..., ngụ ở bên Pháp, có một tên Mã-Tu, trông hình dáng trắng mào, giống Mặc-nhĩ tướng quân như đúc. bọn chúng bèn lợi dụng người này, rồi sinh một kế, dò la biết rằng đêm hôm nay, tướng quân dờ về nhà riêng, bèn sai Mã-Tu, trèo tường vào trong nhà, lấy chìa khóa mở cửa vào, vào đến nơi thấy Mặc-tây-Nhĩ đương nằm trên giường nghe tiếng cửa mở, bèn ngồi nhòm dậy, thấy một người vào, cúi mình chào, trong bụng sinh nghi, bèn quát hỏi rằng: « anh là người nào, đêm hôm vào đây làm gì? »

Mã-Tu cười nói : « tôi vào đây thay chân cho Mặc-tây-Nhĩ tướng quân đây, nhân tôi trạng mạo cũng giống được như tướng quân, nên muốn yêu cầu tướng quân một việc, không biết ngài có bằng lòng không ? »

Mặc-tây-Nhĩ nghiêm sắc mặt lại nói rằng : tôi với anh chưa từng quen biết nhau bao giờ, có việc gì muốn yêu cầu với tôi, anh thử nói tôi nghe nào ?

Mã-Tu đáp : « việc gì chớ việc này thời rất dễ, tôi muốn đem cái địa vị của ông đổi cho tôi, bao nhiêu quyền chức của ông đều giao cả cho tôi mượn vài hôm, còn ông thời cứ việc nằm yên trong nhà này, đừng đi đến đâu, đợi khi nào công việc xong rồi, tôi sẽ giao lại quyền chức giả ông ».

Mặc-tây-Nhĩ nghe nói giận lắm mắng rằng : « quyền chức của tao, hệ thị là của nhà nước phó thác cho, có lẽ đâu lại đem cho mày mượn, mày đừng mơ tưởng hảo huyền như thế nữa, muốn sống thì cút ngay đi, đừng nói nữa mà rơm tai »

Mã-Tu nghe nói cũng đâm khùng lên, liền móc túi lấy khẩu súng chìa vào Mặc-tây-Nhĩ quát rằng : « ta đã vào đây được rồi không khi nào lại bước chân ra nữa ? anh có khôn hồn thời phải nghe nhời tôi, bằng không tôi sẽ đái anh viên đạn này. »

Mặc-tây-Nhĩ nói : a mày chực lấy súng dọa tao phải không, tao đường đường là một vị quan binh nước Pháp, tao có coi cái chết ra gì đâu, hễ súng mày nổ lên, bọn người nhà tao nghe tiếng, chúng nó kéo vào, thời mày có chạy lêu giời »

Mã-Tu chép miệng nói : « thôi anh đừng lòe tôi nữa đi, người nhà anh, chỉ có một mình thằng Vưu-Lợi, thời nó đã về nhà nó rồi, bây giờ chỉ có tôi với anh ở đây thôi. »

Mặc-tây-Nhĩ đứng phắt dậy, dậm chân nói : « đồ quân vô nhân đạo kia, mày đừng đem cái chết mà dọa tao nữa, dù thế nào tao cũng không thềm nghe đâu, mày muôn giết tao thời bắn đi, bắn đi, nếu tao tại sợ chết, thời không phải là bậc trượng phu nữa » nói xong đứng chia ngực ra đồ đạn.

Mã-Tu cũng nổi giận lên, chực kéo cò bắn, nhưng nghĩ lại cảm phục cái trí dũng của Mặc-tây-Nhĩ, 2, 3 lần dơ súng ra lại thôi, sau lại dẫu dũa bảo Mặc-tây-Nhĩ rằng: « sao mà anh cố chấp như thế, anh thử nghĩ xem cái quyền chức của anh hơn, hay sinh mệnh của anh hơn, phạm con người ta đã chết rồi, thời không còn kéo lại được nữa, vậy anh thử nghĩ kĩ xem.

Mặc-tây-Nhĩ nói phất ngay rằng: « mày có bắn thì bắn đi, còn nói lời thôi gì nữa, tao chỉ biết đem thân giả nợ cho nước nhà, còn sự sống chết tao chẳng coi vào đâu cả.

Mã-Tu nói: « tôi cũng không muốn giết anh làm gì, chỉ vì anh là người không biết điều, vậy tôi cũng vì việc nước mà phải hạ thủ giết anh đây. »

Nói rồi lấy bàn tay che mặt bắn một phát, chúng dữa ngực Mặc-tây-Nhĩ, kêu lên được một tiếng, rồi nằm vật xuống đất, bồng lại ngồi nhồm dậy, chỏ vào mặt Mã-Tu mắng rằng: « đồ quân chó kia... tao đã chết rồi, nhưng cái linh hồn của tao không bao giờ chết được, tao sẽ làm cho nước mày phải tiêu diệt hết không còn một mông nào nữa, » nói xong nằm vật xuống về hồn chín suối

Mặc-tây-Nhĩ là người khẳng khái, chịu tuân tiết về nghĩa vụ, tuy tàn bạo bất nhân như quân Đ.... kia, thấy thế cũng phải cảm phục, nên Mã-Tu cứ đứng du dự một lúc, mới mở cửa ra gọi bọn đồng đảng vào, khiêng thi thể tướng quân, đem vào trong phòng đặt lên dương, xong rồi Mã-Tu lấy bộ quần áo phó tướng quân mặc vào, lại lấy cái ảnh con của tướng quân xem kĩ một lượt, lấy gương soi nhận trên mặt có chỗ nào không giống, liền lấy dao cạo sửa đi, thời nghiêm nhiên như Mặc-Tây phó tướng vậy.

Lại nói Mịch-Khải khi còn kiều ngụ ở Ba-Lê, cũng có quen biết Mặc-tây-Nhĩ, chuyển này sang Pháp tướng quân cũng biết nên đã sai người mời chàng với Ái-lê-Ti đến chiều mai thời đến bộ tư lệnh chơi, Mịch-Khải nhận nhờ.

Sáng hôm sau chàng với Ái-lệ-Ti lên xe đến bộ tư-lệnh, khi gần đến nơi, thấy một người lính đi cái xe đạp lại đến nơi dơ tay ra hiệu bảo người tài xế dừng xe lại, rồi hỏi rằng: « thưa ngài, có phải ngài là Mạch-Khải và cô Ái-lệ-Ti không ạ ? »

Mạch-Khải đáp « phải » người lính nọ bèn móc túi lấy ra một cái thư đưa cho, chàng cầm lấy xem, thời của phó tướng Mặc-tây-Nhĩ gửi cho, thấy có mấy câu văn tắt rằng :

Ông Mạch-Khải và nàng Ái-lệ-Ti.

Hôm qua tôi có hẹn hai ngài đến bộ tư lệnh chơi, nhưng hôm nay có chút việc bận không vào trong bộ được, hiện bây giờ đương có một việc quân tình rất bí mật muốn bàn với ông, hễ ông nhận được thư này lập tức đến ngay lệ-xá ở số 18 đường Lạp-Công, tôi sẽ thương lượng.

Mặc-tây-Nhĩ.

Mạch-Khải xem xong, đưa giấy cho Ái-lệ-Ti, nàng hỏi rằng : « ông định thế nào ? »

Mạch-Khải nói :

— Cứ như trong thư của tướng quân nói, có việc quân tình bí mật, muốn thương lượng với bọn ta, ta thử lại xem may ra việc này có dính dáng với cái việc của ta chăng ?

Ái-lệ-Ti gật đầu, bèn bảo tài xế đánh xe đến đường Lạp-công.

Lại nói Mã-Tu giết xong Mặc-Nhĩ tướng quân rồi liền chiếm cứ ở luôn cái nhà ấy, đến sáng hôm sau, người bồi của tướng quân là Vưu-Lợi đến, Mã-Tu sợ công việc bại lộ, bèn đuổi người bồi ra, rồi gọi một người nữ đảng viện vào, để thay chân người bồi nấu nướng, công việc xếp đặt xong rồi bèn đến bộ tư-lệnh, phỏng theo bút tích và mạo tên tướng quân, viết một bức thư, giao cho tên lính trong bộ tư-lệnh đưa cho Mạch-Khải, xong việc rồi lại dờ về nhà. Rồi cầm ống điện thoại gọi vào trong viện Phong nhân (nhà thương điên) viện này cũng của bọn quân Đ... dựng ra, đại khái nói : « Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti đã chúng kế của ta rồi, hôm nay chúng vào nhà tôi chơi, lập tức cho người canh-sát lại ngay, bảo bọn đó là người điên, trói lại đem về đây, thế là công việc của bọn ta xong ».

Người chưởng viện này tên là Khang-Đốn, cũng vào tụi gián điệp của quân Đ..., tiếp được điện thoại mừng lắm, liền sai mấy người canh sát, đánh xe đi bắt, còn Mã-Tu thì hớn hờ mừng thầm, thủng thỉnh đi bách-bộ trong nhà, để đợi xem hai người kia xa vào trong cạm.

Chừng nửa tiếng đồng hồ nữa, Mạch Khải và Ái-lệ-Ti đã nghiêm nhiên làm hai vị thượng khách, trong nhà Mặc-tây-Nhĩ vậy, Mã-Tu tiếp đãi rất là cung kính, chuyện trò vừa được mấy câu, thời cái đồng hồ treo trên vách đánh 12 tiếng, Mã-Tu mời hai người vào phòng ăn cơm, Ái-lệ-Ti ngồi giữa, còn Mạch-Khải và Mã-Tu ngồi hai bên, đến khi cất chén mời nhau, thời hai người này có biết đâu Mặc-tây-Nhĩ tướng quân đây là một người giả hiệu, vẫn cứ chuyện trò vui vẻ, ăn uống với nhau, còn Mã-Tu thời lo ngay ngáy chỉ sợ hai người này biết mình là giả, dẫu giả vờ làm ra vẻ cười nói như không, nhưng xét kỹ hình dạng, thời vẫn có vẻ luống cuống, có lúc chỉ ngồi cầm găm mặt xuống, Ái-lệ-Ti có hỏi han điều gì, chỉ đối đáp qua loa, lắm câu chẳng đâu vào đâu cả, nàng lầy lăm lạp, bèn hỏi rằng: « tôi xem tướng quân đương có sự gì lo nghĩ, nên có ý không được vui phải không? »

Mã-Tu bèn chống chế đi rằng: « chả mấy khi được các ngài quá bộ lại chơi, bụng tôi lấy làm vui vẻ quá, chớ có sự gì đâu? »

Ái-lệ-Ti nghe nói cũng yên chí là thực, không để tâm đến nữa, nhưng chỉ được độ một chốc, thời bộ dạng Mã-Tu lại vẫn luống cuống như trước. Mạch Khải cũng trông thấy, lại càng nghi hoặc lắm, đột ngột hỏi rằng: hay là tướng quân có khó ở trong mình chẳng? nên người mới dờ dẩn ra như thế?

Mã-Tu bấy giờ cuống lại, gượng cười đáp: « không phải thế! nhân mấy hôm nay việc nước bề bộn, lại da dẻ luôn mấy đêm không ngủ được, nên tinh thần có ý mỏi mệt.

Đương lúc chuyện trò vui vẻ với nhau, bỗng thấy cửa phòng mở toang ra, rồi có 4 người canh sát ập vào, đợi xem Mã-Tu chuyện bảo ra sao; bấy giờ Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti thấy thế lấy

làm lạ, cũng đặt cộc xuống đứng dậy, không biểu duyên có ra làm sao cả. Mã-Tu bây giờ mới từ từ đứng dậy, trở vào bọn Mạch-Khải, rồi bảo người cảnh sát rằng: « đây, các anh bắt hai người này đem đi chò tôi, bọn cảnh sát dạ một tiếng rồi lại nằm lỳ hai người. Ái-lệ-Ti cá giận quát lên hỏi Mã-Tu rằng: « hai chúng tôi có sự gì, mà ông lại gọi cảnh sát bắt chúng tôi. »

Mã-Tu cười nói rằng: « không có sự gì cả, mời nàng cứ theo họ đi sẽ biết. »

Nàng thấy Mã-Tu làm ngang ngược vô lý như thế, bèn dặt tay ra chực chạy, Mã-Tu với bọn cảnh sát chạy ne lại, nhưng nàng không, nghe chống cự lại với bọn cảnh sát, Mạch Khải cũng nhảy lại đánh giúp, thành ra một cuộc đánh nhau tán loạn, hai người khỏe mạnh vô cùng, bọn cảnh sát không sao địch nổi, ngã lăn quay cả ra, nhưng ngã rồi lại dậy quây vào đánh, đánh nhau một lúc lâu, Ái-lệ-Ti bèn phá cửa sổ nhảy ra, chẳng may nàng nhảy vào đám rêu, trượt chân ngã bọn cảnh sát chạy lại bắt được, còn có một mình Mạch-Khải ở trong nhà, không địch lại nổi với bọn chúng, cũng bị Mã-Tu bắt nốt, rồi bỏ cả hai người lên xe đưa đi.

Đương lúc bọn Mã-Tu bỏ hai người lên xe, thời ở trong đám bụi rậm bên góc nhà, có một người đàn ông che kín mặt, thò cổ ra trông, người này tay cầm súng, cứ loanh quanh trong bụi rậm, chỉ chực nhảy ra để cứu bọn Mạch-Khải, nhưng nghĩ ngợi làm sao lại không ra nữa, đến khi thấy cái xe kia đã chạy đi rồi, mới từ trong đám bụi rậm nhảy ra, rồi lấy tay kéo cái mạng che mặt lên bây giờ mới lộ chân tướng ra, nhưng lạ quá người này là ai? là một người sả thân thủ nghĩa Phạm-khắc-Tư vậy.

Chương thứ mười bốn.

Mã-Tu đã đánh lừa được bọn Ái-lệ-Ti vào viện phong-nhân rồi, tự phụ cái công to đã làm xong, bèn vào trong nhà ngồi, thấy bác-sĩ Khang-Đốn, chưởng-viện viện Phong-nhân, gọi điện thoại hỏi, Mã-Tu bèn giả nhời rằng: bọn Mạch-Khải đã bắt được rồi, chỉ độ một khắc đồng hồ nữa, là họ đưa về đến nơi, thôi từ đây dờ đi, những việc bí mật của nước ta, không còn sợ tiết lộ ra nữa, mà cuộc chiến tranh này có phần lợi cho nước ta nhiều lắm, nhưng khi hai người ấy đã vào trong viện rồi, liệu phải giam cầm cho cẩn mật, đừng để cho chúng trốn thoát đây.

Mã-Tu giả nhời xong, xem ra có vẻ tự đắc lắm, rồi gọi người nữ bộc dặn rằng: « hôm nay có ba người đội gián điệp ở bên nước ta sang, người phải sửa soạn nấu nướng cho khéo, để ta làm bữa tiệc tây trần đây. Người nữ bộc vâng mệnh lui ra.

Còn Mã-Tu ngồi một mình ở trong nhà, ngửa mặt lên trần đương nghĩ ngợi đều gì, bỗng đầu Phạm-khắc-Tur tự dưng sau bình phong chạy ra, mũ che kín nửa mặt, dón đến đến sau Mã-Tu, ti khẩu súng vào cổ nói rằng: « Mặc-tây-Nhĩ tướng-quân bây giờ ta mới bắt được người đây, có khôn hồn thời ngồi im, hễ động đây là viên đạn này vào cổ ngay. »

Mã-Tu nghe tiếng quay lại, sợ biến sắc đi, đành chịu ngồi im thít thít.

Phạm-khắc-Tur nói: « công việc của người làm ta đều biết cả rồi, thương thay cho Mặc-tây Nhĩ tướng-quân bị bọn chúng mày ám hại, thực là căm quá, mày tự cậy mày có bộ mặt giống tướng-quân, nên mới trá hình để dối người ta, nhưng dối được người ta, chứ còn tao đây thời dối làm sao nổi, tao vào đây là cốt để giả thù cho tướng-quân đó, nói rồi liền lấy ra một cuộn thừng chới Mã-Tu lại, không ngờ có ba tên đồng đảng với Mã-Tu vừa vào đến nơi. thấy Mã-Tu đương bị chới, chúng ủa vào đánh Phạm-khắc-Tur, Phạm-khắc-Tur đương lúc bất ngờ, tâm thần rối loạn, sảy cơ một tí nên súng cầm ở tay bị bọn chúng đánh văng xuống đất, bấy giờ Mã-Tu cũng

sấn tay áo đến đánh, một mình Phạm-khắc-Tur chống lại sao nổi với những 4 người, bèn bị bọn này bắt được, Mã-Tu bèn chặt mũ của Phạm-khắc-Tur ra rồi nói với bọn đồng đảng rằng : « người này trông lạ, nhưng chắc là có biết những sự bí mật của bọn ta, chi bằng bây giờ ta đem giết phắt ngay đi, để khỏi lo về sau này, chúng bàn định nhau một lúc, nhưng bọn kia khuyên Mã-Tu đừng giết, mới lấy một cái thừng, chới cả chân tay lại, khiêng bỏ vào trong cái phòng nhỏ, cái phòng này bày biện cũng sơ sài, có một cái giường, một cái bàn tròn, và vài cái ghế mây thôi, chúng đặt chàng lên giường rồi khép cửa phòng lại. Mã-Tu mời bọn này vào phòng ăn, 4 người ngồi quây vào cái bàn, ăn uống chuyện trò với nhau mãi đến lúc đồng hồ đánh 2 tiếng, Mã-Tu đứng dậy bảo chúng rằng : « tôi bây giờ có tí việc phải đến bộ tư-lệnh, chỉ một chốc là về ngay, các ông cứ ngồi đây chơi nhá ». Nói rồi mặc áo đeo gươm nghênh ngang đi ra.

Lại nói Mạch-Khải và Ái-lệ-Ti, bị đưa vào viện phong nhân bọn cảnh sát dẫn vào trình với bác-sĩ Khang-Đốn, Ái-lệ-Ti quát lên hỏi rằng : « tôi với ông này, thực là không có tật bệnh gì cả, sao các ông lại đưa chúng tôi vào đây? »

Người viện-trưởng lắc đầu nói : cứ theo như nhời Mạc-tây-Nhĩ tướng quân bảo, hai người là có bệnh điên, nên cái nghĩa vụ của tôi phải bắt hai người vào đây, nay xét xem thần sắc và lời nói của các người, tất cũng có bệnh ở trong bộ óc chứ không sai, phải ở lại đây để uống thuốc, mà hễ tôi không cho phép thì không được tự tiện ra vào đây.

Bọn Mạch-Khải nghe nói dận lắm, quát tháo mắng ầm lên, nhưng người viện trưởng cứ làm lơ như không nghe tiếng, lập tức sai bọn cảnh sát đem giam mỗi người vào một phòng người điên, rồi khóa cửa lại.

Lại nói Phạm-khắc-Tur bị trói nằm trên giường, đương tìm kế thoát thân, bỗng trông thấy trên mặt bàn, có đề một

gói thuốc lá và một bao diêm, chàng nghĩ ngay ra được một mẹo, bèn tự trên giường trượt xuống, bò đến bên cái bàn; co hai chân đạp cái bàn một cái. bàn đồ nghiêng đi, thuốc lá bao diêm đều rơi cả xuống, chàng bèn lấy gót giày, cứ cọ mãi vào cái bao diêm, diêm bị nóng sòe lửa cháy lên, rồi chàng quay mình lại dơ chỗ tay bị trói vào lửa, hai cô tay bị bỏng phồng cả lên, nhưng cũng nghiến răng mà chịu, đến lúc cái giấy trói cháy đứt ra được rồi, bèn ngồi giày cời trói ở chân ra, liền đứng ngay dậy. mở cửa trông ra ngoài, không thấy có người nào mới dám đi ra, vừa đi vừa chạy, hết quãng này thời đến cái cửa lớn, cánh cửa hải còn khép, chàng mới lách mình ra, thấy có một cái ô-tô đứng ở đấy, người tài xế đương cúi khúi lau máy, chàng rón rén đến sau người tài xế túm lấy thoi cho mây cái, người tài xế vùng quay lại đánh giã, hai người đánh lộn nhau, sau đều ngã cả xuống, Phạm-khắc-Tur nhanh tay nắm lấy cổ người này ghì xuống đất bóp chặt lại, anh kia bị ngạt ngất đi, Phạm-khắc-Tur liền cởi sống áo người tài xế ra mặc vào mình, trông hình dạng cũng đã hơi giống được người tài xế, nhưng lại sợ còn có người biết, mới kéo cổ áo che cả hai má đi, mũ kéo sụp xuống đến mắt, thôi bây giờ chắc là không còn ai nhận biết mình nữa, xong rồi chàng lại vục người tài xế vào trong tàu ngựa khóa cửa lại, may sao vừa xong đầu đấy, thời thầy Mã-Tu tự trong nhà bước ra, xăm xăm đến xe ngồi, Phạm-khắc-Tur cũng nhảy lên ngồi vào chỗ tài xế, đánh xe đến bộ tư-lệnh.

Khi Mã-Tu đã vào bộ tư-lệnh rồi, vì không những hình dạng của hắn giống Mặc-tây-Nhĩ tướng-quân, đến cả nhời ăn tiếng nói cũng giống hết cả, nên những người làm trong bộ đều không biết được là Mã-Tu giả dạng cả, khi vào đến trong nhà, liền đi thẳng vào trong phòng giấy Mặc-tây-Nhĩ, bỗng thấy ở trong ngăn kéo, có một cái ảnh con, ở dưới bức ảnh đề một hàng chữ rằng : « Ông Phạm-khắc-Tur đội trưởng đội trình thám nước Mỹ » Mã-Tu xem xong mới sực nhớ ra cái người

đàn ông trói đề ở nhà, mặt mũi cũng giống trong cái ảnh này mới biết Phạm-khắc-Tur đã ở Nữu-ước sang đây rồi, những công việc của mình đều bị hãm khám phá ra được cả rồi, nghĩ giận quá liền xé tan cái ảnh ra quăng xuống đất rồi đi ra, thời Phạm-khắc-Tur ở ngoài cũng vừa vào đến nơi.

Chương thứ mười lăm

Phạm-khắc-Tur đột ngột mở cửa vào, Mã-Tu trông thấy sợ sấm mặt lại, chàng lấy một ngón tay đề lên cái kính một mắt, làm ra vẻ chế nhạo, rồi vỗ vai Mã-Tu cười nói : « tôi với ông có điều tiếng gì với nhau, mà ông nỡ xé ảnh tôi đi như thế » Mã-Tu thấy Phạm-khắc-Tur nói thế, giận lắm chực xông lại, đánh, nhưng Phạm-khắc-Tur cứ thản nhiên như không, chạy lại mở cửa ra, thời thấy viên Tổng-tur-lệnh ở đâu lù lù bước vào, chừng mắt nhìn Mã-Tu, có vẻ giận lắm, Mã-Tu thấy thế sợ cuống lại, không còn giám nhúc nhích mình nữa, sau thừa cơ hai người này ngánh mặt đi, liền mở cửa sau chực trốn, không ngờ ở ngoài đã có mấy người lính, cầm súng đứng canh, trông thấy liền đi lại nắm được.

Bấy giờ viên Tổng-tur-lệnh đến chỗ Mã-Tu đứng, bao nhiêu huy chương đeo trên ngực, Mã-Tu liền giật hết quăng xuống đất, mắng rằng : « Rõ đồ chó... đồ vô nhân-loại, mày dụng tâm giết Mặc-tây-Nhĩ tướng-quân đi, cái tội của mày thực là đáng chết, còn như những huy chương này, là danh-dự của nước tao, mày là một quân chó Đ... giám lấy mà đeo à ? »

Nói rồi, sai bọn lính điệu Mã-Tu ra một chỗ đất rộng, theo quân Pháp bắn chết.

Lại nói Ái-lệ-Ti bị giam trong viện Phong-nhân, ngồi một mình ở trong phòng, nghĩ vất ức quá, may sao gặp lúc người

khán hộ mở cửa đưa cơm vào, bỗng nàng nghĩ ngay ra được một mẹo. lấy một cái khăn lụa lúc người khán phụ vô ý, nàng quàng ngay cái khăn vào cổ thắt nghiêng lại, người khán hộ cố gỡ ra không được, bèn đánh nhau với Ái-lệ-Ti, nhưng nàng vừa khỏe vừa nhanh, đè ngay người khán hộ xuống đất, thắt chặt cái khăn lại, người kia chỉ ặc... ặc được vài tiếng rồi lịm dần đi. Ái-lệ-Ti liền cõi lấy quần áo người khán hộ mặc vào mình mở cửa ra, định tìm cách cứu nốt cho Mạch-Khải rồi cùng nhau trốn ra, không ngờ nàng vừa bước chân ra, bỗng thấy tiếng giấy lộp cộp tự đằng xa đi lại, trông xem thời người đó là bác-sĩ Khang-Đồn, nàng sợ cuống lại nhưng vẫn cứ cầm cổ đi liều, không may bác-sĩ thấy thần sắc nàng có dáng hoảng hốt trong bụng sinh nghi, bèn bảo đứng lại rồi nhìn kĩ vào mặt nàng, liền kêu lên: « Ô ! Ái-lệ-Ti. Nàng biết là công việc của mình đã bại lộ rồi, mới dơ tay gạt Khang-Đồn ra lấy lối chạy, Khang-Đồn liền ngáng lại, nàng dạn lắm bèn đâm cho Khang-Đồn một quả cực đau, bị nắm phục xuống đó, rồi dậm vùng ra chạy, Khang-Đồn nằm đó một lúc mới gượng dậy được, chạy đuổi theo nàng, thì nàng đã chạy đi xa rồi, bèn đứng trên thềm dơ tay kêu ầm lên.— Ái-lệ-Ti chạy ra được ngoài, thấy có hai người cảnh sát đương đứng bên dia đường nói chuyện với nhau, nàng sợ bọn này can thiệp đến không giám chạy nữa, rồi làm ra vẻ chấn tĩnh đi thư thả, vừa đi đến chỗ bọn cảnh sát, không ngờ bọn này vừa nghe tiếng Khang-Đồn kêu, liền chạy ra ngáng lại, nàng túng thế vùng ra chạy, bọn cảnh sát đuổi theo, lại gặp Khang-Đồn vừa chạy đến nơi, nàng liệu không chạy đâu được, bèn đứng lại thủ thế, đợi cho bọn kia chạy đến nơi, nàng thu tay lại chân đá tay dậm vùng lên, sau có một mình nàng không thể địch lại được với 3 người, rồi bị chúng nắm được, Khang-Đồn bèn bảo cho bọn cảnh sát biết nàng là người điên, bọn cảnh sát tưởng thực, định lại đưa nàng vào trong viện, nhưng nàng biện bạch mãi mà bọn kia cũng nhất định không nghe, đương lúc kẻ nói đi

người nói lại, bỗng thấy có một toán lính đi qua, có một người Đội mặc áo đen cầm cái gậy đi kèm, trông ra dáng oai vệ lắm, người Đội đó là ai, chính là Phạm-khắc-Tur đó.

Nói khi Phạm-khắc-Tur đã bắt được Mã-Tu rồi, lại nói với viên Tổng-tur-Lệnh, xin một toán lính đi với mình, tìm bắt nốt bọn đồng đảng với Mã-Tu, viên Tổng-tur-Lệnh liền tuyển hơn 10 người lính giao cho Phạm-khắc-Tur đưa đi, chàng đưa bọn lính đến thẳng nhà Mặc tây-Nhĩ tướng-quân, kéo ập vào phòng ăn, thấy 3 người Đ... kia hải còn đương chề chén với nhau, bắt thẩn bọn lính ập vào, không còn chạy đâu được nữa, đành đứng giậy giờ tay chịu chối, bọn lính bèn khóa tay từng người một, điệu về bộ Tur-Lệnh, đến lúc đi qua viện Phong-Nhân Phạm-khắc-Tur trông thấy một người con gái đương bị người cảnh-sát giữ, trông hình dạng giống như Ái-lệ-Ti, chàng lập tức đưa bọn lính lại, bắt bọn cảnh-sát bỏ nàng ra, bấy giờ Phạm-khắc-Tur mới hiểu là Khang-Đốn này cũng thuộc về bọn gián-điệp của quân Đ... liền sai bọn lính bắt nốt khóa tay lại, điệu đi với 3 người kia đưa về bộ Tur-Lệnh trị tội. Khi Ái-lệ-Ti đã thoát nạn rồi, trông lại xem người nào cứu mình, bỗng nàng lạnh toát người đi, đứng ngẩn ra một lúc rồi kêu lên : « Ô ! ông Phạm-khắc-Tur... tôi tưởng ông chết rồi kia mà, vậy ra ông không việc gì à ? »

Phạm-khắc-Tur chạy lại bắt tay nàng, rồi mỉm cười nói rằng : « Xin nàng đừng lấy việc ấy làm lạ, chẳng qua tôi chết đùa chơi một lúc đó thôi, chớ đã chết thật đâu ? »

Ái-lệ-Ti nghe nói mừng lắm, rồi hai người vào viện Phong-Nhân đưa Mạch-Khải ra.

Ngày hôm sau một mình Ái-lệ-Ti đương ngồi trong phòng, thấy Mạch-Khải hớn hờ bước vào, tay cầm một bó hoa tươi đưa tặng nàng, nàng eam ớn cầm lấy, rồi đem cắm vào cái lọ pha-lê để lên bàn, rồi hai người ngồi nói truyện với nhau, bỗng lại thầy Phạm-khắc-Tur ở đâu cũng vào, Ái-lệ-Ti trông

thầy, lại nghĩ đến cái ơn của chàng mấy phen vào sinh ra tử cứu mình, đối với Mạch-Khải nàng không coi vào đâu cả. khi chàng vào đến nơi nàng liền đứng dậy bắt tay, Phạm-khắc-Tur mỉm cười rồi cầm một bó hoa văn-khôi đưa tặng nàng, nàng mừng lắm, cảm ơn cầm lấy, rồi đặt bó hoa lên mũi ngửi. Mạch-Khải ngồi bên thấy thế trong bụng có ý ghen, cứ ngồi lặng ngắt cúi đầu xuống, Ái-lệ-Ti thấy thế cũng biết, rồi đi lấy một cái lọ xư đề lên bàn đem bó hoa văn-khôi cắm vào, quay lại nói với Mạch-Khải và Phạm-khắc-Tur rằng : hai bó hoa của các ông tặng tôi đều được cả hương lẫn sắc, làm cho tôi nhìn trước nhìn sau đều được hưởng những hương vị rất quý, nghĩ cũng sướng thật, Mạch-Khải nghe nói trong bụng bấy giờ mới hơi nguôi nguôi, rồi 3 người ngồi nói truyện với nhau

Sau thầy Phạm-khắc-Tur nghiêm sắc mặt lại bảo Ái-lệ-Ti rằng : « chiều tối hôm nay nàng phải đi dò xét một việc rất bí mật đấy, công việc tôi đã dự bị sẵn sàng cả rồi, nàng phải đi bằng phi-cơ ra rừng Nghiệp-âu-La, đi thế này thì nó đỡ vất vả và nguy hiểm, nàng tính thế nào ? »

Ái-lệ-Ti nghe nói mừng lắm liền nhận nhời ngay, Phạm-khắc-Tur lại dặn thêm rằng : « cách rừng Nghiệp-âu-La chừng độ 3, 4 dặm, ở đấy có một cái nhà con, tôi đã sai một bọn quân Pháp canh giữ ở đấy với một bộ máy điện, tối đến cho điện phát ra làm ám hiệu, nàng ngồi trên phi-cơ trông xuống, hễ thấy chỗ có ánh sáng lóe ra thì đeo ô-dỡ vào mà nhảy xuống, còn bọn quân Pháp ở trong nhà đó tùy nàng sử dụng, nàng sắm sửa mà đi đi, mau cho chóng thành công nhá », Nói rồi Phạm-khắc-Tur lại quay lại nói với Mạch-Khải rằng : « ông cũng nên sắm sửa đi chơi với nàng một chuyến để giúp đỡ lẫn nhau. » Mạch-Khải nhận nhời đi ngay.

Chàng nói xong đứng dậy chực ra, sau lại nắm lấy tay Ái-lệ-Ti tần ngần hỏi rằng : « bây giờ nàng đã tin bụng tôi chưa ? »

Ái-lệ-Ti gật đầu đáp : trước kia tôi vẫn có ý nghi kỵ ông thực, nhưng bây giờ tôi đã biết bụng ông rồi.

Phạm-khắc-Tur mừng nói : « vậy nàng có... yêu... tôi không ? »

Ái-lệ-Ti thản nhiên đáp : cái đó thời tôi không thể nói được, xin ông đừng nên hỏi đến, sau này rồi sẽ biết bụng tôi.

Phạm-khắc-Tur nghe nói biết là trong bụng Ái-lệ-Ti hẳn còn quyến luyến với Mạch-Khải, bèn ngậm ngùi cáo từ giờ ra.

Độ hơn một tiếng đồng hồ nữa, Ái-lệ-Ti đã cải trang làm nhà phi-hành, đương đi bách bộ trong nhà đợi Mạch-Khải đến, bỗng trông thấy bó hoa văn-khôi trong lọ, đương đưa thắm khoe tươi, mùi hương ngào ngạt, nàng bèn cầm lấy đặt lên mũi ngửi vừa lúc Mạch-Khải ầy cửa vào, trông thấy nàng đương cầm bó hoa trong bụng có ý dâm ghen, bèn đứng dừng lại, nàng thấy Mạch-Khải vào liền cầm bó hoa dấu vào trong túi, sau chàng làm như không trông thấy, chạy lại bắt tay nàng, truyện trò một lúc rồi hai người giắt nhau đi.

Hai người lên một chiếc phi-cơ vù vù bay lên, chỉ chớp mắt đã cách mặt đất đến hơn một trăm trượng, rồi rẽ mây tung gió bay đi, hai người ngồi trong nhìn ra bốn phía lấy làm vui vẻ lắm, khi tẩu bay gần đến chỗ biên giới Pháp, Đ... rồi, người tài-xế sợ bọn quân địch trông thấy, bèn cho phi-cơ bay cao lên trên từng mây, rồi cứ bay vòng quanh trên lưng chừng giới không giám hạ xuống ngay, Ái-lệ-Ti ngồi trông xuống giãỵ chặn tuyến bên quân địch khỏi bay mù mịt, lửa sáng rực giới, giáng chừng hai bên đương đánh nhau kịch liệt, lại thấy cách xa đấy độ chừng vài dặm, những phi-cơ của Pháp, Đ... đương bay liệng ở trên không như một đàn cò trắng đuổi nhau vậy, nàng đương mãi nhìn xem, bỗng thấy ở dưới đất có một tia sáng lóe ra, lúc sáng lúc tắt, nàng cho Mạch-Khải biết, rồi bảo tài-xế từ từ hạ phi-cơ xuống, khi còn cách mặt đất độ 7, 8 trượng, Mạch-Khải với Ái-lệ-Ti mỗi người đeo một cái ô dĩa nhảy xuống, xuống

đến nơi bỏ ô ra, trông cách đây độ vài trăm bước nữa có một cái nhà nhỏ lập lờ sáng mãi, hai người mới chạy lại đẩy cửa vào, thời trong nhà không thấy có ai cả, Ái-lệ-Ti hoảng sợ tưởng là vào nhầm nhà ai, đường chực kéo Mạch-Khải ra, bỗng thấy cái màn ở góc nhà bung ra, rồi có 7, 8 người lính Đ... ủa kéo ra, gio' súng chĩa vào hai người, hai người sợ thất sắc đi, bèn giơ tay lên không giám kháng cự gì cả, lại thấy một người quan binh Đ... hời còn trẻ tuổi đến trước mặt Ái-lệ-Ti cất mồm cúi chào, chàng mỉm cười nói rằng: « kia nàng Ái-lệ-Ti chúng tôi vẫn có lòng đợi nàng ở đây đã lâu ».

Ái-lệ-Ti nghe nói trong bụng sinh nghi, không biết làm sao bọn quân địch lại biết bọn mình đến đây, sau mới nghĩ ra, chính là Phạm-khắc-Tư nó phản mình rồi, cứ như nhời bản dặn: « trong cái nhà nhỏ có ánh sáng lờ lờ ra, ở đấy có một bọn quân Pháp », vậy bây giờ quân Pháp ở đâu, lại biến ra một bọn quân Đ... cứ trong tình ý mà suy ra, thời tên Phạm-khắc-Tư kia chính là một tên gián điệp của Đ... nên mới cố ý lừa cho bọn mình vào cạm mồi nghe, nàng nghĩ đến đây bèn móc túi lấy bó hoa văn khôi ném xuống đất, lấy chân vò nát ra, Mạch-Khải đứng bên trông lấy làm khoái chí lắm, cứ mồm mỉm cười, không biết rằng mình đang ở nơi nguy hiểm vậy.

Nhà-in Mỹ-Thắng mới xuất bản : 1 bộ 7 bản tableaux scientifiques du corps humain, khổ 0.80×0.65 mỗi bản 0 25, cả bộ 1\$60. — 1 bộ 8 bản tableaux des animaux, khổ rộng 0.80×0.95 giá 0\$25, cả bộ 1\$80.

Những Tiểu-thuyết

của **MỸ-THẮNG ẤN-QUẢN**, Namdinh xuất bản :

1.) Vở kịch “ **Một lòng giữ nghĩa** ”

(Sự tích ông Thánh Alêxu)

0\$25

2.) “ **Tấm lòng son** ” *Vì chồng nuôi bạn*

Giá : 0.18

3.) **Tiểu Trung Duyên** diễn nghĩa

Toàn bộ 8 cuốn, mỗi cuốn 0\$15 ; cả bộ. Giá : 1.00

4.) **Duyên Nợ Éo Le** (*Kỳ tình tiểu thuyết*)

Chuyện một cô tiểu-thư con một vị Tú-trưởng ở Ấn-Độ, vượt bể theo tình-nhân là người Anh sang Anh-cát-Lợi, vì tình-nhân quá tin bạn mà bị hãm hại, sau nhờ đội trinh-thám riêng khám phá ra được, qua một thời kỳ lưu lạc mới đoàn tụ, rồi trở lại Ấn-Độ nối nghiệp nhạc-gia.

Giá : 0.35

5.) **Dễ có mấy tay** (*Trình-thám tiểu thuyết*)

Chuyện một cô gái nước Mỹ có chí lớn biết lo vận hội nước nhà, tình nguyện đăng vào ~~đội~~ trinh-thám, vượt bể sang Âu-Châu hồi đại chiến năm 1914-1918, khám phá ra được nhiều mưu thâm, chước độc của quân địch.

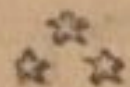
Giá : 0.35

6.) **Bảo Thạch Thành** (*Trình - thám tiểu thuyết*).

Giá : 0.30

7.) **Sắc người biển mặt** (*Trình-thám tiểu thuyết*).

Giá : 0.30

8.) **Cầm Huê Nữ Sĩ**, — Chuyện một cô gái Tốt nghiệp trường Cao-dẳng Sư-phạm, lãnh-tự nữ-lưu tân tiến Bắc-Kỳ.

(của M. NGUYỄN-VĂN-THƯỜNG).

Giá . 0.30

9.) **Duyên Số Nàng Lan**. — Chuyện một cô gái lãng-mạng qua một thời kỳ lưu lạc, về sau biết cái quá.....

(Của M. NGUYỄN-VĂN-THƯỜNG)

0.30

Còn nữa.....

ÉDITIONS DE L'IMPRIMERIE MY-THANG (SUITE)

30)	Le Certificat d'études prim Franco-indig (Ouv adopté)	1.00
31)	Vở kịch (Một lòng giữ nghĩa) sự tích ông Thành Alexu (St Alexis)	0.25
32)	Nam nữ phòng trung bí mật tân y thuật	0.40
33)	Tiểu trung duyên diên nghĩa (8 quyển, mỗi quyển cả bộ)	0.15 1.00
34)	Tập bài thi các tỉnh năm 1934. Có bài làm sẵn.	0.25
35)	Duyên số nàng Lan (Tiểu thuyết)	0.30
36)	Cầm Huế nữ sỹ (Tiểu thuyết)	0.30
37)	Duyên nợ éo le (kỳ tình tiểu thuyết)	0.35
38)	Tấm lòng son (Tiểu thuyết)	0.18
39)	Đề cô mây tay	0.35

DÉCORATION DES CLASSES

Tableaux de récons de choses, format 0 ^m 80 x 0 ^m 65 tirés en chocolat sur papier fort. — Le tableau	0.25
La série de 8 tableaux sur les animaux	1.80
La série de 7 tableaux sur le corps humain	1.60
Tableaux de maximes, de proverbes ou de pensées format 1 ^m x 0.325 ou 0.65 x 0.50 imprimés en gros caractères sur papier blanc et fort: Le tableau	0.10
La série de 10 tableaux	0.90
Tableau de règlement scolaire, format 0 ^m 65 x 0.50	0.20
Répartition mensuelle du programme d'études (d'après le nouveau programme):	
Cours Supérieur	0.25
Cours Moyen 2 ^e année	0.20
Cours Moyen 1 ^e année	0.15
Cours Élémentaire	0.15
Cours Préparatoire	0.12
Cours Enfantin	0.10
Ecoles des Hường sur	0.10
Emploi du temps de chaque cours	0.05
Emploi du temps des C. El. Prép et Enf. réunis	0.10
Chương trình các trường hường học	0.10
Méthode d'écriture chinoise en 7 cahiers et 2 feuilles volantes Le cahier (de N° 1 à N° 7)	0.04
La feuille volante (Tờ phóng 2 mặt)	0.01

Mỗi xuất bản: Sách Tiền Định và Tam thể diên cầm 0.50

OUVRAGES DE MM. VU-NHU-LAM

ET SES COLLABORATEURS

(En vente à la Librairie MY-THANG à Nam-Dinh)

Félicitations

de S. M. L'EMPEREUR D'ANNAM

- 1.) 250 Problèmes classés par séries types, avec Solutions raisonnées et Réponses, C. S. et M. (Ouvrage adopté) 0.50
- 2.) Les Epreuves écrites et orales du C. E. P. F. I. . 1.20
- 3.) Manuel d'Histoire d'Annam. Cours Supérieur et Moyen. — C. E. P. F. I. 0.45
- 4.) Manuel d'Analyse logique et grammaticale, C. Sup. . . C. E. P. F. I. 0.40
- 5.) Cent vingt rédactions françaises corrigées, Cours El. et M. 0.30
- 6.) 250 Problèmes classés par séries types avec Solutions raisonnées et Réponses. Cours M. 1re. An. et C. El. 0.35
- 7.) La Récitation française expliquée Cours El. et M. 0.40
- 8.) Manuel de grammaire et de dictée française avec Traduction en Annamite. — C. El. — C. E. El. I (Ouvrage adopté) 0.50
- 9.) Cent une dictées expliquées. — C. El. et Moyen 0.45
- 10.) Sách Sơ học Yếu-lược. — C. El. (Ouvrage adopté) . 0.40
- 11.) Việt - Văn độc bản — livre de lecture annamite C. El. et Moyen (Ouvrage adopté) 0.35
- 12.) Nữ sinh độc bản. — Lecture annamite à l'école de Filles. Cours Elémentaire et Moyen. 0.35
- 13.) La Récitation annamite expliquée. Cycle Elémentaire 0.25
- 14.) Chuyện Giải-Trí. — Choix de lectures du samedi Cycle Elémentaire 0.30
- 15.) Sơ-học Nam-sử lớp Sơ đẳng. — Histoire d'Annam Cours Elémentaire 0.35
- 16.) Sơ-học Nam-sử lớp Dự bị. — Histoire d'Annam Cours Préparatoire. 0.35
- 17.) Manuel de Leçons de Choses aux Cours Moyens . . 0.45